Neal Stephenson

ERA DE DIAMANT

Odiseea SF

Neal Stephenson

ERA DE DIAMANT

Redactor: Nicoleta Popa
Coperta: Ioana Cucu
Tehnoredactor: Ela Petrașcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
STEPHENSON, NEAL
Era de diamant / Neal Stephenson;
trad.: Ruxandra Radu
București; Image, 1999
p. 320; cm. ... (Odiseea SF)
Tit. orig. (engl.) The Diamond Age.
ISBN 973-8004-03-9

I. Radu, Ruxandra (trad.)

821.111-31-135.1

Neal Stephenson
The Diamond Age

© by Neal Stephenson, 1995
Toate drepturile asupra prezentei ediții
aparțin Editurii IMAGE

Neal Stephenson

ERA DE DIAMANT

Traducere și note de Ruxandra Radu

București, 1999

ISBN 973-8004-03-9

Prin natura lor, oamenii sînt
aproape la fel;
prin acţiunile lor, se dovedesc teribil de diferiţi.
Confucius

Reformele morale şi recesiunile
sînt puse în mişcare de forţe uriaşe
şi sînt în majoritate cauzate de reacţii
la obiceiurile perioadei precedente.
Marele pendul se balansează înainte şi înapoi,
iar oscilaţiile sale nu sînt determinate
de cîţiva oameni anume agăţaţi de marginile lui.
***Sir Charles Petrie* – Victorienii**

Un thetian vizitează un salon de modă; caracteristici demne de remarcat ale armamentului modern

Clopotele din St. Mark sunau de pe munte schimbarea în timp ce Bud patina spre salonul de modă pentru a-şi îmbunătăţi performanţele. Avea o nouă pereche, de lame, grozavă, cu viteze între o sută şi o sută cincizeci de kilometri pe oră, depinzînd de greutatea posesorului şi de faptul că purta sau nu aero. Lui Bud îi plăcea să se îmbrace cu jachete strîmte din piele pentru că îi evidenţiau muşchii. Cu ocazia unei vizite anterioare la salon, în urmă cu doi ani, plătise pentru implantarea unor duzini de sites în muşchi,

cipuri infime, prea mici pentru a fi simțite sau văzute dar care făceau ca fibrele musculare se se răsucească electrizant, conform unui program proiectat să le mărească volumul la maximum. În combinație cu pompa de testoteron implantată în antebraț produceau un efect comparabil cu a te antrena zi și noapte într-o sală de gimnastică, excepție făcînd faptul că nu executai practic nimic și nu transpirai niciodată. Singurul inconvenient era sentimentul de tensiune și încordare pe care micile spasme i-l creau. În general, se obișnuise, dar senzația de stînjeneală persista atunci cînd se afla pe aceste patine, mai cu seamă cînd circula cu o sută de kilometri pe oră, prin aglomerație. Dar puțini erau cei care îl înfruntau chiar și atunci cînd îi dobora pe caldarîm, iar de astăzi, *nimeni* nu-l va mai sîcîi *niciodată*.

Bud își părăsise prima slujbă, cea de *momeală*, nu fără zgîrieturi, dar cu aproximativ o mie de ucuși în buzunar. Cheltuise o treime din ei pe haine, majoritatea din piele neagră, o altă treime pe lame și era pe punctul de a cheltui ultima treime la salonul de modă. Exista, bineînțeles, și posibilitatea de a achiziționa pistoalele mult mai ieftin, dar asta ar fi însemnat să meargă de la Causeway la Shanghai și să obțină o slujbă la negru, pe vreun vas de croazieră, dar și o minunată infecție osoasă inclusă în prețul afacerii. Și, pe deasupra, în timp ce ar fi zăcut amețit, cel care se ocupa cu traficul ilegal i-ar fi șterpelit portofelul. În afară de asta, în Shanghai nu puteai intra decît în cazul în care erai virgin. Pentru a traversa Causeway cînd aveai deja fixat un pistol-cap, ca în cazul lui Bud, trebuia să mituiești al dracului de mulți polițiști din Shanghai. Nu avea nici un rost să te zgîrcești. Pe Bud îl aștepta o carieră bogată, urcînd treptele ierarhice ale unei slujbe extrem de periculoase, legată de

droguri, pentru care meseria de momeală reprezentase doar o perioadă de antrenament plătit. De aceea, un sistem de arme rapide era o investiție înțeleaptă.

Blestematele de clopote continuau să sune prin ceață. Bud mormăi o comandă spre sistemul muzical, fazat acustic, dispus încrucișat peste amîndouă timpanele, asemeni semințelor unor căpșuni. Volumul melodiei crescu dar nu reuși să acopere tonurile profunde ale clopotelor ce rezonau în oasele lui lungi. Se întreba dacă n-ar fi fost bine, de vreme ce tot mergea la salon, să-și înlocuiască bateriile încastrate în osul mastoid. În principiu, erau garantate pentru zece ani dar Bud le avea deja de șase și în tot acest timp ascultase mereu muzica dată la maximum.

Trei persoane așteptau. Bud se așeză și aruncă o privire rapidă peste mediatronul aflat pe măsuța de cafea; arăta exact ca o bucată de hîrtie albă, murdară și mototolită. „Anuarul Autoprotecției" spuse destul de tare pentru ca toți cei prezenți să-l audă. Imaginea armei lui preferate apăru pe pagină. Mediagliphurile*, majoritatea foarte animate, se aranjară într-o grilă. Bud scană printre ele pînă îl descoperi pe cel care semnaliza comprimarea unui volum masiv de informații, apoi îl pocni cu unghia. Noi mediagliphuri apărură, înconjurînd un cineecran larg, pe care echipa celor de la Anuar testa cîteva modele de pistoale-cap împotriva unor ținte vii sau neînsuflețite. Bud regrupă mediatronul înapoi pe masă; era aceeași revistă pe care o tot răsfoise în ultima zi. Nimic nou nu fusese adăugat iar hotărîrea pe care o luase rămase neschimbată.

Unul dintre tipii din sala de așteptare își făcu un tatuaj pentru care rămase în cabinet numai vreo zece

---

***Fișiere opționale gen Internet** *NT

secunde. Celălalt doar își reîncărcă pistoalele-cap, operațiune care nu dură nici ea prea mult. Tînăra dorise înlocuirea cîtorva situri din rețeaua activă, mai ales în jurul ochilor, unde pielea începuse să se rideze. Pentru că această ultimă intervenție necesita ceva mai mult timp, Bud răsfoi iarăși mediatronul, intrînd în fișierul său favorit „*Taci sau vei muri!*".

Înainte de a instala arma, esteticianul îi ceru lui Bud să-i arate ucușii, fapt care în alte circumstanțe ar fi putut trece drept o insultă dar care aici, în Teritoriile Concesionate, reprezenta o procedură standard în afaceri. Convins că nu este un jaf, folosi un spray pentru a amorți fruntea lui Bud. Scalpă cu grijă o porțiune de piele, apăsînd apoi locul cu un aparat montat pe un braț delicat de robot, asemănător unui instrument stomatologic. Mașinăria se localiză automat pe vechiul pistol, rotindu-se cu o viteză și o determinare alarmante. Bud, care din cauza stimulilor musculari era destul de instabil, încercă să se eschiveze. Dar brațul robotului se dovedi de o sută de ori mai rapid decît el, extrăgînd cu precizie vechea armă. Proprietarul salonului urmărea procedura pe un ecran, neavînd nimic altceva de făcut decît să comenteze:

— Orificiul din craniul dumneavoastră este destul de rudimentar executat, așa că mașina îl va finisa prin alezare. Așa ... acum, iată pistoalele.

O senzație neplăcută, pulsatorie, radie prin capul lui Bud în momentul în care brațul robotului implantă noul model. Asta îi reaminti de zilele tinereții cînd, uneori, unul dintre prietenii de joacă îl împușca în scalp cu un pistol BB. Brusc, îl plesni o surdă durere de cap.

— Este încărcat cu o sută de cartușe de popcorn, precizează proprietarul, așa că aveți posibilitatea de a testa produsul. De îndată ce vă veți obișnui, voi încărca

muniție adevărată. Prinse la loc pielea de pe fruntea lui Bud, folosind copci pentru ca, vindecîndu-se, ssemnele inciziei să rămînă invizibile. Plătind în plus, tipul ar fi lăsat intenționat cicatricea vizibilă, astfel ca toată lumea să afle despre operație, dar Bud auzise că asta nu place unor puicuțe. Relațiile lui cu sexul opus erau guvernate de impulsuri primare, presupuneri obscure, teorii dereglate, frînturi de conversații, amintiri parțiale ale unor sfaturi de proastă calitate și fragmente de anecdote, neîndoielnic exagerate, care echivalau cu superstițiile.

În situația dată, toate acestea îi dictau că nu este cazul să ceară o cicatrice. Pe lîngă asta, Bud avea o superbă colecție de Vizoare, adică niște ochelari de soare destul de lipsiți de gust, dar cu punctele de ochire îngrămădite în lentila ochiului dominant. Făceau minuni pentru calitățile unui trăgător și mai erau și destul de evidente pentru ca toată lumea să știe că nu te joci cu un bărbat care poartă Vizoare.

— Fă-i o probă, îl îndemnă patronul învîrtind scaunul, un model antic, folosit în vremurile de demult în frizerii, tapițat cu mușama creponată, astfel încît Bud se pomeni față în față cu un manechin din colțul camerei. Uriașa păpușă nu avea nici chip, nici păr, dar, asemeni peretelui din spatele său, era împestrițată cu mici urme de arsură.

— Poziționează! spuse Bud simțind arma răspunzîndu-i cu un bîzîit ușor.

— Armează! spuse din nou și primi încă un o confirmare ca un țiuit. Își întoarse fața în unghi drept spre manechin.

— Trage! rosti ultima comandă, printre buzele nemișcate, dar arma o auzi; reculul îi trase ușor capul spre spate iar Bud auzi un surprinzător *Poc!* dinspre manechin, însoțit de un spot luminos pe peretele de

deasupra păpușii. Durerea de cap se intensifică dar el nu-i dădu atenție.

— Pistoalele astea folosesc muniție rapidă, așa că va trebui să te obișnuiești să tintești mai jos, îi atrase atenția patronul. Bud încercă din nou, nimerind de data asta drept în gîtul manechinului.

— Grozavă împușcătură! Dacă ai fi utilizat Focul-iadului l-ai fi decapitat, remarcă tipul. Se pare că știi ce faci dar există și alte opțiuni. Și trei magazii pentru gloanțe, deci poți întrebuința muniție multiplă.

— Cunosc, răspunse Bud. Am verificat. Se adresă armei: Dispersie zece, eșantion mediu. Repetă comanda „Trage!". De data asta, reculul se dovedi mai puternic, zece boabe fiind zvîrlite instantaneu asupra manechinului și a peretelui din spatele lui. Încăperea se umplu de fum și de miros de plastic ars.

— Poți dispersa pînă la o sută, preciză patronul, dar probabil că reculul ți-ar rupe gîtul.

— Cred că mă pot descurca, așa că încarcă arma. Prima magazie să fie de cartușe Electro. A doua cu Paralizante. A treia cu Focul-iadului. Și adu-mi și o blestemată de aspirină.

Sursa Victoria – descrierea mediului înconjurător

Sistemul de ventilație al Sursei Victoria erupea din vîrful Conservatorului Ecologic Regal asemeni unei cupe de cală, lungă de o sută de metri. Dedesubt, asemănarea era întregită de o conductă, ca o rădăcină răsturnată, ce se împrăștia prin stratul de rocă romboidală, sfîrșind în apa caldă a Mării Chinezești de Sud,

prin nenumărate capilare, dispuse ca o centură în jurul recifului de coral, la cîteva zeci de metri adîncime.

O singură conductă uriașă care să înghită apa sărată ar fi realizat aproximativ același lucru, la fel cum și crinii ar fi putut fi înlocuiți de maldăre de viermi, păsări și gunoaie, formînd un singur tot blestemat înainte ca ei să se apuce să-l recicleze.

Însă nu s-ar fi dovedit ecologic. Detectorii geodezici ai firmei Imperial Tectonics nu ar fi recunoscut un ecosistem nici dacă ar fi trăit în mijlocul unuia. Dar știau că ecosistemele erau extrem de obositoare atunci cînd se extindeau, deci ei protejau mediul înconjurător cu aceași mentalitate implacabilă, învechită, care vede totul în verde și pe care o aplicau pentru proiectarea pasajelor de trecere și a canalelor de scurgere. Cu toate acestea, apa se prelingea în Sursa Victoria prin microtuburi, sistem aproximativ similar modului în care, de obicei, se scurge pe o plajă. Aerul pătrundea în liniște, în jos pe hornurile reprezentative și abil curbate ale acelor cale, fiecare horn în parte reprezentînd un punct în perimetrul spațiului, nu foarte departe de un anume centru ideal. Erau destul de puternice pentru a rezista taifunurilor dar și destul de flexibile pentru a se legăna sub adierea brizei. Păsările ce se rătăceau înăuntru sesizau variația de presiune care le trăgea în jos, în noapte, și preferau să se îndepărteze în zbor. Nu se speriau cîtuși de puțin.

Crinii se înălțau dintr-o vază de cristal fațetat, de dimensiunile unui stadion, denumită Palatul Central, deschis publicului. Turiști, pensionari aerofobi și rînduri de școlari în uniformă mărșăluiau prin Palat an după an, trăgînd cu ochiul prin pereții de sticlă, de fapt din diamant solid (mai ieftin), la diversele etape ale liniei de demontare moleculară, ce constituiau de fapt Sursa Victoria. Aerul contaminat și apa murdară care intrau erau masate în rezervoare. Alături de fiecare cisternă

exista o alta, cu apă sau aer, puțin mai curate. Existau cîteva duzini de astfel de rezervoare. Cele de la capătul rîndului erau pline cu gaz nitrogen și apă perfect curată.

La șirul de rezervoare se făcea referire ca la o cascadă și nu ca la un strop abstract al capriciilor inginerești risipite pe turiștii care nu vedeau nici o transformare instantanee demnă de remarcat. Întreaga acțiune se petrecea în pereții care separau rezervoarele și care nu erau chiar niște ziduri, ci mai degrabă un număr infinit de grilaje alcătuite din mecanisme submicroscopice, ce se roteau și se înfrînau continuu. Fiecare frînare apuca o moleculă de nitrogen sau de apă din cisternele cu componente contaminate și o elibera în zona curată, după ce o filtra. Elementele diferite de apă și nitrogen nu erau apucate și din acest motiv nu treceau mai departe. Existau și mecanisme ce sortau elemente ușor de urmărit cum ar fi carbonul, sulful și fosforul; acestea erau canalizate în cascade mai mici, paralele, pînă cînd se purificau la rîndul lor. Moleculele imaculate erau împinse în rezervoare. Unele dintre ele se combinau cu altele pentru a realiza lanțuri moleculare simple, dar ușor de mînuit. Într-un sfîrșit, toate erau filtrate printr-un con, într-o îngrămădire de centuri transportoare cunoscute ca Alimentatoare, dintre care Sursa Victoria și alte șase surse din Atlantis/Shanghai erau surse primare.

Complicațiile financiare ale lui Bud; vizita la un bancher

Bud rămase surprins realizînd cît de mult mersese fără a fi nevoit să folosească, într-un acces de furie, pis-

toalele-cap. Simplul fapt că știa că le are îl determina să adopte o asemenea atitudine încît nici o persoană întreagă la minte nu s-ar fi încumetat să-l înfrunte, mai ales după ce vedea hainele de piele neagră și Vizoarele. Își croia drum printre oameni doar folosind privirea răuvoitoare.

Era timpul să urce pe scară. Se gîndi la o slujbă ca la o perspectivă de viitor. Nu era simplu. Industria farmaceutică alternativă luase un avînt fantastic prin intermediul sistemului de livrare la timp, menținînd registrele scăzute astfel încît nu existau prea multe dovezi pe care polițiștii să le sesizeze. Tutunul era cultivat în condiții compilate, strecurat ilicit în blocuri de apartamente cu chirie mică și cărat de curierii adevăraților traficanți din stradă. Între timp, pe străzi circulau periodic numeroși supraveghetori și momeli, ce nu se opreau îndeajuns ca să fie ridicați pentru hoinăreală, dar care monitorizau cu ajutorul înălțătoarelor montate la ochelarii lor de soare apropierea polițiștilor sau a dispozitivelor de observarție ale acestora.

Cînd Bud îi spusese ultimului său șef că se poate duce dracului, fusese destul de sigur că va reuși să obțină o slujbă de supraveghetor. Dar nu izbutise și, de atunci, alte cîteva aeronave uriașe sosite din America de Nord revărsaseră mii de ratați, albi și negri, pe piața de muncă. Acum, Bud începuse să rămînă fără bani și se plictisise de alimentele gratuite obținute de la compilatorii publici de mărfuri.

Banka Peacock era un bărbat arătos. Mirosea a citrice, avea un barbișon grizonat și purta un costum extrem de spilcuit, cu piepți dublați ce îi expuneau talia îngustă. Biroul lui, destul de murdar, se afla deasupra unei agenții de voiaj, într-unul din blocurile întunecate construite între Aerodrom și malul apei.

După ce își dădură mîna, bancherul fu destul de laconic; și-a încrucișat doar brațele gînditor, sprijinindu-se de marginea biroului. În această poziție ascultă spusele lui Bud, înclinînd uneori capul atunci cînd era de părere că aude ceva semnificativ. Atitudinea îl tulbură pe Bud, pentru că știa că vorbele lui erau niște inepții, dar *auzise* că aceste capete seci se mîndreau cu serviciile oferite clienților.

Într-un moment oarecare, bancherul îl întrerupse pe Bud, privindu-l în ochi.

— Dumneavoastră doriți să vă deschideți o linie de credit, spuse ca și cînd ar fi fost plăcut surprins de această constatare, ceea ce era greu de crezut.

— Cred că puteți spune și așa, admise Bud, dorindu-și să fi știut la rîndul lui să se exprime în termeni ce sunau atît de bine.

Bancherul scoase din buzunarul interior al hainei o bucată de hîrtie împăturită în trei.

— Poate doriți să examinați acest pliant, i se adresă el lui Bud, iar către pliant bombăni ceva într-o limbă necunoscută. Cînd Bud o luă din mîna bancherului, pagina albă generă un superb fișier color, animat și muzical. Fișierul luă forma unui evantai pe care se derulă o reclama video, prezentată de un bărbat cu trăsături asemănătoare bancherului; părea indian, dar și arab.

— Perșii vă urează bun venit la Banca Peacok, spuse hologramа.

— Ce este un Pers? îl întrebă Bud pe bancher.

Acesta clipi ușor, făcînd un semn cu barbișonul spre bucata de hîrtie care captase întrebare, și se lansase deja în explicații. Bud sfîrși prin a regreta că nu-și înfrînase curiozitatea, pentru că răspunsul se dovedi o adunătură de banalități despre perși, o nație ce ținea în mod evident să se asigure că nimeni nu-i va confunda cu pakistanezii sau arabii, fără a avea nimic împotriva acestor grupuri etnice. Cu toată strădania lui Bud de a nu fi foarte atent, absorbi mai mult decît ar fi dorit să știe despre Perși, religia lor bizară, tendința de a migra periodic, ba chiar și despre blestemata lor bucătărie tradițională ce părea stranie dar care reuși să-l facă să-i lase gura apă. Apoi, pliantul reveni la afacerea discutată inițial, adică linia de credit.

Nu era prima oară cînd Bud vedea toate astea. Banca Peacok derula aceași escrocherie ca toate celelalte: în cazul acceptării cererii de împrumut îți implantau cartea de credit pe loc. Reprezentanții acestei bănci făceau implantul în osul iliac al pelvisului, deși alții optau pentru osul mastoid al cutiei craniene sau pentru orice alt loc unde un os masiv era aproape de suprafața pielii. Cartea de credit comunica datele prin radio, ceea ce însemna că avea nevoie de o antenă destul de lungă pentru a capta undele și, din acest motiv, o montură pe os era absolut indispensabilă. După aceea, aveai posibilitatea să faci cumpărăturile doar cerînd mărfurile pe care le doreai; de toate detaliile se ocupau cei de la Banka Peacock, comerciantul și cartea de credit.

Băncile se diferențiau prin politica dobînzilor, ratele lunare minime și alte amănunte financiare. Dar nimic din toate astea nu conta pentru Bud. I se părea însă important de aflat ce repercursiuni ar fi avut întîrzierea plății. De aceea, după ce lăsă să se scurgă un interval decent de timp pretinzînd că ascultă atent toate prostiile despre dobînzi, întrebă pe un ton degajat, ca și cînd un gînd tîrziu i-ar fi trecut prin minte, despre modalitatea prin care Banka își recupera banii. Bancherul privea afară pe fereastră fără să pară că l-ar fi auzit.

Sunetul de fond al prezentării se transformă într-o melodie calmă de jazz, în timp ce hologramа proiecta o mulțime de femei și bărbați ce nu arătau de loc ase-

meni unor persoane care abuzează de credite, așezați în jurul unei mese, asamblînd manual mari componente de bijuterii etnice. Păreau că se simt bine; sorbeau ceai și purtau discuții animate. Sorbeau chiar prea mult ceai pentru privirea suspicioasă a lui Bud, opacă la multe aspecte, dar atît de pătrunzătoare cînd era vorba despre tacticile de manipulare prin intermediul mediei. Făceau prea mult caz din băutul ceaiului!

Observă cu mulțumire că purtau haine normale, nu uniforme, și că li se permiteau discuțiile între sexe.

— Banka Peacock susține o rețea completă de servicii de curățătorie, pază, dar și locuințe de serviciu, deci, dacă în timpul derulării relației dintre noi apar circumstanțe neprevăzute în ceea ce vă privește sau dacă, din neatenție, v-ați calculat greșit mijloacele de trai, vă puteți baza pe faptul că veți fi găzduit aproape de casă pe perioada în care veți rezolva dificultățile împreună de personalul de la bancă. Locatarii pensiunilor Băncii Peacock au paturi proprii și, în unele cazuri, camere particulare. Evident, pe durata vizitei, copiii pot rămîne cu dumneavoastră. Condițiile de lucru sînt printre cele mai bune din industrie, iar gradul de satisfacție al bijutierilor noștri este în continuă creștere ceea ce înseamnă că, indiferent de gravitatea dificultăților dumneavoastră, situația vă va fi rezolvată în mod fericit, cît se poate de rapid.

— Care este, ăăă, strategia pentru a vă asigura că oamenii chiar ... știți dumneavoastră ... vor apărea la termenul stabilit? întrebă Bud. Din acest moment, bancherul își pierdu interesul în descrierea procedurilor, își îndreptă spatele, ocoli biroul și se așeză la fereastră, privind spre apa dintre Pudong și Shanghai.

— Acest amănunt nu este descris în pliant, avînd în vedere că majoritatea viitorilor noștri clienți nu împărtășesc stăruitoarea dumneavoastră atenție față de detalii atît de amănunțite cum este acest aspect al contractului.

Pufni pe nas ca un om ce nu dorește să miroasă ceva anume, aranjîndu-și în același timp barbișonul.

— Regimul de sancționare constă în trei etape. Bineînțeles, folosim denumiri plăcute pentru ele, dar le puteți identifica după cum urmează: unu, o reamintire politicoasă; doi, izvorul începutului durerii; trei, un spectaculos fatalism.

Lui Bud îi trecu prin minte să-i arate acestui persan înțelesul real al cuvîntului fatalism, chiar aici și acum, dar, ca bancă, tipul avea probabil asigurată o securitate destul de bună. Pe lîngă asta, era o politică standard destul de obișnuită, iar Bud se simțea mai degrabă recunoscător că persanul fusese cinstit.

— Bine, voi mai trece pe la dumneavoastră, spuse. Pot să păstrez pliantul?

Persanul își flutură mîna, concediindu-l și pe el și pliantul. Bud porni din nou pe străzi în căutare de bani gheață mai simplu de obținut.

O vizită a unui membru al casei regale; familia Hackworth petrece o vacanță cu aeronava; petrecerea dată în cinstea zilei de naștere a Prințesei Charlotte; Hackworth întîlnește un reprezentant al aristocrației

Într-o după amiază de vineri, trei semințe geodezice patinau pe deasupra acoperișurilor și a grădinilor

din Atlantis/Shanghai, asemeni unor germeni de harbuz de dimensiunile lunii. O pereche de catarge singuratice se înălțau din ovalurile de criket ale Parcului Sursei Victoria. Cea mai mică dintre aeronave era decorată cu însemnele casei regale; staționa în aer în timp ce aeronavele mai mari acostau la dane. Anvelopele vidate erau predominant transparente. În loc să acopere lumina soarelui, îi accentuau nuanța galbenă, dantelînd-o, proiectînd vaste desene abstracte, unele mai strălucitoare ca altele, pe care copii îmbrăcați în costume cochete, cu pantalonași scurți și crinoline de cea mai bună calitate încercau să le îmbrățișeze. O fanfară cînta. Lîngă balustrada aeronavei *Atlantis* stătea o siluetă minusculă, îmbrăcată în alb, fluturînd mîna spre copiii de dedesubt. Știau cu toții că aceasta trebuie să fie însăși sărbătorita, Prințesa Charlotte, și de aceea o aclamau făcînd la rîndul lor semne entuziaste.

Fiona Hackworth hoinărise prin Conservatorul Ecologic Regal încadrată de părinții săi, care sperau că în acest fel vor reuși să țină noroiul și resturile vegetale departe de fustele ei. Strategia nu reușise pe deplin dar, cu o scuturare rapidă, John și Gwendolyn reușiseră să transfere cea mai mare parte a mizeriei în mănușile lor albe, iar de acolo direct în aer. Majoritatea mănușilor purtate de doamnele și domnii din zilele noastre erau fabricate din fibre infinitezimale care știau cum să expulzeze murdăria; puteai să-ți scufunzi mîna înmănușată în noroi și, cîteva secunde mai tîrziu, ea redevenea la fel de albă ca la început.

Ierarhia cabinelor de lux de pe Aether se potrivea perfect cu statutul pasagerilor săi, pentru că aceste părți ale navei puteau fi dezasamblate și refăcute. Pentru Lordul Finkle McGraw, cei trei copii ai săi, soțiile lor și Elizabeth, primul și unicul nepot pînă în acest

moment, aeronava cobora o scară rulantă privată, care îi ducea sus în apartamentul de la provă, apartament cu o vedere de aproape o sută optzeci de grade.

La pupa se aflau aproximativ o duzină de alți Lorzi Egali, doar la nivel de conți sau baroni, cel mai adesea conducîndu-și nepoții, nu copiii, în apartamentele de clasă B. Apoi erau membrii aparatului executiv, ale căror lanțuri de ceas, din aur, ornamentate cu minuscule cutii emailate, telefoane, lanterne, tabachere și alte fetișuri, se arcuiau în jurul vestelor întunecate pe care le purtau pentru a le ascunde dimensiunile burților. Cei mai mulți dintre copiii lor ajunseseră la vîrste la care nu mai aveau afecțiune față de nimeni, cu excepția propriilor părinți, la staturi cînd energia lor era mai mult o amenințare decît o minune, dar și la gradul de inteligență care la un copil mic ar fi fost numit inocență dar care, de fapt, reprezenta o supărătoare grosolănie. O albină călătorind pentru a găsi nectar este drăguță, în ciuda amenințării pe care o reprezintă, dar același comportament, în cazul unui trîntor de trei ori mai mare ca dimensiuni, te determină să cauți ceva cu care să-l lovești. Așa se face că, pe largile scări rulante ce duceau spre cabinele de lux de la clasa întîi, puteai vedea multe scene în care tații cu pălăriile puse strîmb și dinții încleștați își înfășcau violent odraslele de braț.

John Percival Hackworth era inginer. Celor mai mulți ingineri le erau atribuite camere înguste, cu canapele, dar el își procurase titlul de noblețe Creator și fusese și conducător de echipă chiar la acest proiect, reușind astfel să cumpere o cabină la clasa a II-a, cu un pat dublu și o canapea separată pentru Fiona. Portarul le-a adus bagajele pentru noapte chiar cînd Aether își curăța catargele fixe – un mănunchi șlefuit de douăzeci de metri, care deja se dizolvase la loc în

suprafața asemănătoare unei mese de biliard a elipticei în momentul în care nava se răsucea spre sud. Fiind amplasat atît de aproape de Sursa Victoria, parcul era împînzit de linii catatonice de alimentare și orice putea fi cultivat creștea acolo pe negîndite.

Cabina familiei Hackworth era amplasată la tribord, astfel încît, în timp ce nava accelera dinspre New Chusan, privirăcum apune soarele peste Shanghai, strălucind roșiatic prin eterna perdea de funingine. Gwendolyn i-a citit povești Fionei o oră, în timp ce John examina cu atenție ediția de seară a ziarului *Times*, după care împrăștie niște hîrtii pe masa micuță din cameră. Mai tîrziu, adulții se schimbară cu hainele de seară, îmbrăcîndu-se în grabă în lumina amurgului pentru a nu o trezi pe Fiona. La ora nouă ieșiră pe coridor, încuiară ușa și, urmînd sunetul orchestrei, se îndreptară spre sala de bal a navei Aether, unde dansul abia începea. Podeaua încăperii era pavată cu dale translucide de diamant. Lumina era difuză. În sunetele valsului, menuetului și alunecării electrice, dansatorii păreau că plutesc deasupra apelor Pacificului ce sclipeau sub razele lunii.

Răsăritul găsi cele trei aeronave planînd peste Marea Chinei de Sud; nicăieri nu se vedea pămînt. Aici, oceanul era foarte adînc, dar asta o știau doar Hackworth și alți cîțiva ingineri.

Familia Hackworth avea o vedere acceptabilă din cabina pe care o ocupau, dar John se trezise devreme și ocupase un loc pe podeaua de diamant a sălii de bal, comandase unui chelner să-i aducă un expreso și un *Times*, trîndăvind în mod plăcut, în timp ce Gwen și Fiona își făceau toaleta. Peste tot în jur putea auzi copiii făcînd presupuneri despre ceea ce urma să se petreacă.

Gwen și Fiona au ajuns destul de tîrziu pentru ca John să devină nerăbdător. Își scosese ceasul mecanic

de buzunar de cel puțin zece ori în timp ce aștepta și sfîrși închizînd și deschizînd cu nervozitate capacul.

Gwen își încrucișă picioarele lungi și-și desfăcu fustele pe podeaua transparentă, atrăgînd privirile dezaprobatoare ale unor femei ce nu se așezaseră. Dar John se simți ușurat să vadă că majoritatea acestora erau colege de rang inferior sau soțiile unora dintre ingineri; nimeni din clasele cu ranguri superioare nu avea nevoie să vină în sala de bal.

Fiona se repezi în genunchi și aproape că își presă chipul de suprafața de diamant. Hackworth trase de cutele pantalonilor, ridicîndu-i doar puțin, apoi se așeză într-un genunchi.

Coralul inteligent țîșni din adîncuri cu o violență care îl șocă pe Hackworth, deși făcuse parte din echipa de proiectare și urmărise derularea întregului proces. Văzut prin suprafața întunecată a Pacificului era ca și cînd ar fi privit o explozie printr-un hublou de sticlă spulberată. Îi amintea de un jet de lapte turnat în cafea, care se ridică de la fundul ceștii, înflorind în fragmente agitate, ce se solidificau de îndată ce ajungeau la suprafață. Viteza desfășurării acestui proces fusese pusă la punct cu grijă; coralul inteligent crescuse trei luni chiar pe fundul oceanului trăgîndu-și energia dintr-un super-mîl desfășurat pe suprafața apei special pentru această ocazie, extrăgînd atomii necesari direct din apa mării și gazele dizolvate în ea. Procesul care avea loc dedesubt părea haotic și, din unele puncte de vedere, așa și era; dar fiecare lithoculă* știa exact unde trebuie să ajungă și ce trebuie să facă. Erau blocuri tetroidale de calciu și carbon, de mărimea unui bob de porumb, echipat fiecare cu o sursă de energie, un creier și un sistem de navigație. Răsăreau din adîncurile oceanului la un semnal dat de Prințesa Charlotte. Ea găsise

*Lithoculă – particulă calcaroasă

dimineața sub pernă un mic dar; un fluier din aur, cu lănțișor. Ieșise în balcon și suflase în el.

Coralul convergea spre terenul insulei din toate direcțiile, unele dintre lithocule călătorind cîțiva kilometri pentru a ajunge în poziția desemnată. Înlocuiau un volum de apă egal cu insula însăși; cu totul cîțiva kilometri cubi. Rezultatul era o agitație furioasă ce umfla brusc suprafața oceanului, făcîndu-i pe unii copii să țipe, de teamă că s-ar putea ridica atît de sus încît să smulgă aeronava din aer; cîțiva stropi chiar loviră burta de diamant a navei determinînd pilotul să-i mărească puțin altitudinea. Manevra concisă iscă hohote de rîs din partea taților aflați în sala de bal, care se delectau cu iluzia pericolului și a neputinței Naturii.

În lumina răsăritului, spuma și ceața se dizolvară pe o anumită distanță pentru a lăsa vederii o nouă insulă, de culoarea somonului. Aplauzele și uralele se transformară într-un murmur profesional. Copiii sporovăiau uimiți, cu voci ridicate.

Trecuseră deja cîteva ore. Hackworth își pocni degetele, ca să vină un chelner și comandă fructe proaspete, suc, clătite belgiene și din nou cafea. Puteau la fel de bine să se bucure de faimoasele preparate culinare de pe Aether în timp ce insula dădea naștere la castele, fauni, centauri și păduri vrăjite.

Prințesa Charlotte era prima ființă umană care păși pe minunata insulă, călătorind prin peisajul lui Atlantis împreună cu o suită de cîțiva mici prieteni, toți semănînd cu niște minuscule flori sălbatice din cauza bonetelor anti-solare pline de panglici, toți ducînd coșulețe pentru suveniruri, cu toate că acestea îi fuseseră înmînate guvernatoarei cu multă vreme în urmă. Prințesa privi spre Aether și Chinook, ancorate la cîteva sute de metri distanță, și vorbi spre ele pe un ton normal, auzit cu claritate de toată lumea; un

nanophon era ascuns undeva, prin gulerul de dantelă al șorțulețului, conectat la sistemele audio fazate, crescute direct din straturile insulei.

— Aș dori să-mi exprim gratitudinea față de Lordul Finkle McGraw și față de toți angajații de la Machine Phase Systems Limited, pentru acest dar minunat. Acum, copii din Atlantis/Shanghai, vă rog să poftiți la petrecerea organizată pentru ziua mea de naștere.

Copiii din Atlantis/Shanghai aprobară cu urale și năvăliră spre diferitele ganguri ale navelor Aether și Chinook, care fuseseră înclinate spre exterior în cinstea acestei ocazii, cu scopul prevenirii înghesuielii ce ar fi dus la insulte sau, ferească cerul, la violență.

În primele momente, copiii dădură buzna afară, asemeni aerului dintr-o sticlă. Apoi, se îndreptară spre sursele de continuă uimire: un centaur miniatural, mergînd pe o pajiște, cu fiul și fiica sa galopînd în jur; cîțiva pui de dinozaur. Intrarea într-o peșteră amplasată la poalele unui deal era o promisiune pentru viitoare distracții. Deasupra unui alt deal, un drum șerpuia spre ruinele unui castel.

Majoritatea adulților rămaseseră la bordul aeronavelor, permițînd copiilor cîteva minute de dezlănțuire. Totuși, Lordul Finkle McGraw putea fi văzut croindu-și drum spre Atlantis, bătînd cu bastonul în pămînt doar pentru a se asigura că este potrivit pentru a fi călcat de picioarele regale.

Un bărbat și o femeie coborau pe coridorul lui Atlantis: într-o rochie florală ce explora frontiera labilă dintre modestie și confort, cu o umbrelă asortată, Regina Victoria a II-a a Atlantisului. Îmbrăcat cu un costum elegant, din pînză de in de culoare bej, soțul ei, Prințul Consort, al cărui nume era, lamentabil, Joe. Joe sau Joseph, cum i se mai spunea în circumstanțe

oficiale, coborî primul, mișcîndu-se într-un mod pompos, cu pași mici, apoi se întoarse cu fața spre Majestatea Sa, oferindu-i mîna pe care ea o acceptă cu grație, dar formal, ca pentru a reaminti tuturor că făcuse parte din echipa Oxfordului și că eliminase de multă vreme nesiguranța mișcărilor cu ajutorul înotului, al patinajului și al jeet kune do-ului. Cînd espadrilele regale atinseră solul, Lordul Finkle McGraw făcu o reverență. Regina îi întinse mîna, iar el i-o sărută, ceea ce era indecent, dar permis în cazul în care erai bătrîn și stilat, asemeni lui Alexander Chunh-Sik Finkle McGraw.

— Mulțumim încă o dată Lordului Finkle McGraw, echipei de la Imperial Tectonics Limited și Machine Phase Systems Limited pentru această minunată feerie. Acum, să ne bucurăm de superba ambianță înainte ca, asemeni primei Atlantide, ea să se scufunde pentru totdeauna în valuri.

Părinții de pe Atlantis/Shanghai porniră în plimbare pe coridoare; mulți se retraseseră în cabine pentru a-și schimba hainele după ce luaseră aminte la îmbrăcămintea Reginei și a Prințului Consort. Vestea cea mare, deja încărcată prin metoda sudurii telescopice în *Times* de către trimișii speciali ai ziarului aflați la bordul lui Aether, consta în faptul că umbrela era din nou la modă.

Gwendolyn Hackworth nu-și luase în bagaje nici o umbrelă, dar nu-și făcea probleme; ea avusese întotdeauna un fel înnăscut de a fi în pas cu moda. Plecă alături de John pe insulă. Pînă cînd ochii lui Hackworth se obișnuiră cu lumina soarelui, el se așeză pe vine frămîntînd între degete o bucată de pămînt. Gwen îl lăsă cu obsesia lui și se alătură unui grup de femei, majoritatea soții de ingineri, ba chiar și una, două, aparținînd nivelului de baroneți, Participanți Egali.

Hackworth descoperi o cărare ce șerpuia printre copaci spre poalele unui deal, către un crîng micuț din jurul unui lac artificial, cu apă rece, curată și proaspătă; el o și gustase doar pentru a se asigura. Rămase acolo ceva vreme, privind insula, întrebîndu-se ce făcea oare Fiona. Visa cu ochii deschiși: printr-un miracol, fiica lui o întîlnise pe Prințesa Charlotte, se împrieteniseră și explorau chiar acum cine știe ce minune. Lunga reverie se întrerupse cînd realiză că cineva recită o poezie:

În anotimpul inocent
Cînd hoinăream cu tine
Prieten drag, ne bucuram
De văi de fructe pline.
Cîmpii și munți noi colindam,
Plini de melancolie,
Și pas cu pas înaintam
Spre-a vieții grea sclavie.

Hackworth se întoarse pentru a privi un bărbat în vîrstă ce admira același peisaj. Asiatic după figură, cu un accent nazal nord-american, bărbatul părea de cel puțin șaptezeci de ani. Pielea translucidă era încă întinsă pe pomeții largi, dar pleoapele, urechile și scobiturile obrajilor erau ridate de vreme. De sub pălăria de soare nu apărea nici un smoc de păr; omul era complet chel. Hackworth înregistră toate aceste detalii încet, pînă cînd, într-un sfîrșit, realiză cine se află în fața lui.

— Pare a fi Wordsworth, spuse inginerul.

Bărbatul privea pajiștea de dedesubt. Ridică fruntea și îl privi pe Hackworth pentru prima oară.

— Poemul?

— Judecînd după conținut, cred că este „Preludiul".

— Bravo, spuse bătrînul.

— John Percival Hackworth, la dispoziția dumneavoastră, se prezentă inginerul înaintînd spre celălalt și întinzîndu-i o carte de vizită.

— Încîntat, veni răspunsul celuilalt, care nu catadicsi să se prezinte.

Lordul Alexander Chung-Sik Finkle McGraw era unul dintre cei cîțiva Lorzi Egali de nivel duce care veneau din Apthorp. Apthorp nu era genul de organizație formală, ușor de găsit în cartea de telefon; în limbaj financiar se referea la o alianță strategică a cîtorva imense companii Machine Phase Systems Limited și Imperial Tectonics Limited. Cînd nimeni important nu asculta, angajații lui îl numeau John Zaibatsu, la fel cum predecesorii lor din secolul anterior se refereau la Compania de Est ca la John Company.

MPSL producea bunuri de consum, iar ITL proprietăți imobiliare, adevărata avere, locul unde se aflau bani adevărați. Numărat în hectare, nu era prea mult ca sumă – doar cîteva insule strategic amplasate, mai degrabă ținuturi decît continente, excepție făcînd unele locuri binecuvîntate cum ar fi Tokyo, San Francisco și Manhattan. Motivul îl reprezenta faptul că Imperial Tectonics avea geo-detectori, iar geo-detectorii aveau capacitatea de a se asigura că fiecare nouă bucată de pămînt avea farmecul lui San Francisco, amplasamentul strategic al Manhattanului, feng-shuiul* Hong Kong-ului și mohorîtul, dar obligatoriul, Lebensraum al Los Angeles-ului. Nu mai era necesar să trimită țărani murdari, în capsule din piele de raton, pentru a trece pe hartă sălbăticia, omorînd localnicii și defrișînd tufișurile; acum, nu aveai nevoie decît de un geo-detector tînăr, de o substanță copiatoare de început și de o Sursă uriașă.

*Feng-shui – știință chinezească de decorațiuni interioare.

Ca mulți alți neo-Victorieni, Hackworth ar fi putut cita biografia lui Finkle-McGraw din memorie. Viitorul Duce se născuse în Coreea și fusese adoptat la vîrsta de șase luni de către un cuplu care se cunoscuse în timpul școlii elementare, în Iowa City și care, mai tîrziu, pusese bazele unei ferme organice, în apropierea granitei dintre Iowa și Dakota de Sud.

Pe vremea cînd era încă adolescent, un avion de pasageri a aterizat forțat pe aeroportul din Sioux City iar Finkle-McGraw, împreună cu alți cîțiva membri ai detașamentului de cercetași din care făcea parte, mobilizați în grabă de comandant, au stat lîngă pistă, alături de ambulanțele, pompierii, doctorii și asistentele din numeroase districte. Eficiența de care dăduseră dovadă în timpul dezastrului fusese puternic mediatizată și devenise scenariu pentru un film de televiziune. Finkle-McGraw nu reușise să înțeleagă de ce. Ei nu făcuseră decît ceea ce era normal și uman în acele circumstanțe; de ce oamenilor din alte părți ale ținutului le era atît de greu să priceapă?

Subtila înțelegere a culturii americane s-ar fi putut datora faptului că părinții săi îi oferiseră posibilitatea școlarizării la domiciliu, pînă la vîrsta de paisprezece ani. Pentru Finkle-McGraw, o zi obișnuită de școală consta dintr-o plimbare în josul unui rîu pentru a studia mormolocii sau într-o vizită la biblioteca publică de unde împrumuta cărți despre Grecia sau Roma antică. Familia avea puține venituri suplimentare, iar vacanțele le petrecea în Rockies, făcînd drumeții, sau în nordul Minessotei, cu canoea pe rîu. Probabil că învățase din aceste vacanțe de vară mai mult decît reușeau aristocrații în timpul anilor de școală. Contactul social cu alți copii avea loc mai mult prin intermediul detașamentului de cercetași sau prin cel al Bisericii; familia Finkle-McGraw aparținea unei culte

Metodiste Romano-Catolice și unei mici sinagogi ce se întrunea într-o cameră închiriată în Sioux City.

Părinții îl înscriseseră la un liceu public, unde menținuse constant un procent de două puncte din patru posibile. Cursurile erau atît de anoste și ceilalți copii atît de proști, încît Finkle-McGraw nu se omorîse cu învățatul. Își cîștigase o oarecare reputație cu luptele greco-romane și cu alergările, dar nu o folosise niciodată pentru a obține favoruri sexuale, deși, în acele timpuri, ele nu ar fi fost greu dobîndit. Avea un caracter destul de dificil, asemeni oricărui adolescent aflat la vîrsta cînd simte nevoia de a fi nonconformist pentru a se apăra. Dar era și o modalitate aproape sigură de a-i șoca pe majoritatea celor din jur. În acele zile se considera că unele moduri de comportament erau rele iar altele bune și, de aceea, tinerilor li se părea rezonabil să-și trăiască viața conform acestor reguli.

Anul ce urmase absolvirii liceului îl petrecuse conducînd o anume parte din afacerea părinților săi, dar se înscrisese și la Universitatea de Stat Iowa, din Ames, la secția de Știință și Tehnologie (Știință și Practică). După întîiul trimestru de inginerie se transferase la fizică unde rămăsese trei ani, timp în care frecventase cursurile ce îl interesau cel mai mult: știință informațională, metalurgie, începuturile muzicii. Nu obținuse niciodată o diplomă, dar nu pentru că nu făcuse față, ci datorită climatului politic; asemeni multor alte universități ale vremii, USI impunea studenților săi studierea unui mare număr de materii, inclusiv artistice și umaniste. Însă, Finkle-McGraw preferase ca în timpul său liber să citească, să asculte muzică și să vadă piese de teatru.

Într-o vară, pe cînd locuia în Ames și muncea ca cercetător asistent într-un important laborator de fizică, pentru cîteva zile, orașul fusese transformat de-a

dreptul într-o insulă, de o uriașă inundație. Alături de numeroși alți locuitori, Finkle-McGraw lucrase cîteva săptămîni la construirea digurilor din saci cu nisip și fîșii de plastic. A fost încă o dată uimit de acoperirea mass-mediei naționale – reporteri din celălalt capăt al țării continuau să apară și să nu anunțe, destul de dezorientați, că în zonă nu există furturi. Lecția primită cu ocazia dezastrului aviatic din Sioux City era încă o dată confirmată. Tărăboiul făcut de cei din Los Angeles cu un an înainte era cel mai bun contraexemplu. Finkle-McGraw începuse să-și formeze o opinie, care în anii următori avea să îi contureze viziunile politice, și anume că în vreme ce oamenii nu erau *diferiți* din punct de vedere genetic, din punct de vedere *cultural* se deosebeau foarte mult și că unele culturi se dovedeau pur și simplu mai bune decît altele. Nu era un raționament cu valoare subiectivă, ci mai degrabă o observație conform căreia unele culturi prosperau și se extindeau, în timp ce altele eșuau. Părerea era împărtășită de aproape toată lumea în acele zile, dar nu era exprimată cu voce tare.

Așa se face că Finkle-McGraw a părăsit universitatea fără vreo diplomă și s-a întors la ferma pe care o condusese în urmă cu cîțiva ani, în timp ce părinții săi erau preocupați de cancerul la sîn al doamnei McGraw. După moartea mamei sale, s-a mutat la Minneapolis și s-a angajat la o companie fondată de un fost profesor. Lucra în domeniul micoscoapelor, care în acea vreme erau cele mai moderne aparate, capabile să vadă și să manevreze atomii individuali. Domeniul era încă obscur la acea vreme, clienții fiind, în general, mari institute de cercetare, iar aplicabilitatea rezultatelor părea foarte îndepărtată. Dar pentru o persoană ce dorea să studieze nanotehnologia se dovedea perfectă, iar McGraw a început să o facă, lucrînd noaptea

tîrziu, în timpul liber. Dată fiind voința, încrederea în propria persoană, inteligența („adaptabil", de încredere dar nu „strălucitor") pe care le poseda și munca pe care o depusese la fermă, era inevitabil să devină unul dintre cele cîteva sute de pionieri ai revoluției nanotehnice. Propria lui companie, pe care o fondase la cinci ani după ce se mutase în Minneapolis, supraviețuise destul de mult pentru a fi absorbită de Apthorp, iar el navigase destul de bine pe curenții politici și economici din Apthorp pentru a-și cîștiga o poziție decentă, de egalitate.

Avea încă ferma familiei din nord-vestul statului Iowa, dar și alte cîteva sute de mii de acri de pămînt arabil pe care îl transformase într-o preerie cu iarbă înaltă, completată cu turme de bizoni și indieni adevărați, care descoperiseră că era mult mai bine să vînezi animale și să călărești sub cerul liber decît să cauți prin gunoaiele din Minneapolis sau Seattle. Dar cea mai mare parte a timpului și-o petrecea în New Chusan care, din motive practice, era domeniul său ducal.

— Relații cu publicul? întrebă Finkle-McGraw.

— Domnule? Eticheta modernă era austeră; în astfel de cazuri nu era necesară folosirea titlurilor onorifice.

— Departamentul dumneavoastră, domnule.

Hackworth îi înmînase cartea de vizită, foarte potrivită acestei circumstanțe, dar care nu oferea detalii.

— Inginerie. Comandament.

— Adevărat? Credeam că oricine îl poate recunoaște pe Wordsworth trebuie să facă parte din grupul artistic al Relațiilor cu Publicul.

— Nu și în acest caz, domnule. Eu sînt inginer. Am fost promova recent în Comandament. Am lucrat un timp la acest proiect.

— Și ce anume ați lucrat?

— În mare, la P.I., spuse Hackworth. Presupunea că Finkle-McGraw era la curent cu evoluția tehnicii și va recunoaște abrevierea folosită pentru pseodo-inteligență și, poate chiar va aprecia faptul că el făcuse această presupunere.

Chipul lui Finkle-McGraw se lumină puțin.

— Știi, cînd eram tînăr, era numită A.I. Inteligență artificială.

Hackworth își permise un zîmbet subțire și scurt.

— Cred că asta spune ceva despre neobrăzare.

— În ce mod a fost utilizată aici pseudo-inteligența?

— Doar pentru partea de proiect realizată de MPS.

Imperial Tectonics construise insula, clădirile și vegetația. Machine Phase System, compania pentru care lucra Hackworth, crease tot ce mișca. Comportamentul stereotip a fost foarte bun pentru păsări și dinozauri, dar pentru centauri și fauni au dorit ceva interactiv, ceva care să asigure iluzia sensibilității.

— Da, a ieșit frumos; foarte frumos, domnule Hackworth.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Acum știu cu siguranță că doar cei mai pricepuți ingineri ajung în Comandament. Poate că-mi vei spune cum de un iubitor al poeților romantici a ajuns într-o astfel de poziție.

Pe Hackworth, cererea îl găsi nepregătit și încercă să răspundă fără a crea impresia că își dă aere.

— Cu siguranță că o persoană cu poziția dumneavoastră nu vede nici o contradicție ...

— Dar nu cineva cu poziția mea este responsabil de promovarea dumnitale în Comandament. A fost cineva cu o poziție în întregime diferită. Și mi-e foarte teamă că o astfel de persoană are tendința de a vedea o contradicție.

— Da. Înțeleg. Păi, domnule, am studiat literatura engleză în facultate.

— Aha! Deci nu faci parte dintre cei care au urmat neabătut calea spre inginerie.

— Cred că nu, domnule.

— Și colegii dumitale din Comandament?

— Ei bine, dacă am înțeles întrebarea dumneavoastră, domnule, ar trebui să spun că, spre deosebire de alte departamente, un număr mare dintre inginerii din Comandament au avut ... vieți interesante, ca să încerc o descriere cît mai bună.

— Și ce face ca viața unei persoane să fie mai interesantă decît a alteia?

— În general, aș spune că ni se par mai interesante lucrurile neprevăzute sau noi.

— Asta-i aproape o tautologie. Dar Lordul Finkle-McGraw nu era genul care să-și exprime sentimentele întîmplător. Dădea impresia că este aproape satisfăcut de modul în care decurgea conversația. Se întoarse iarăși cu spatele, admirînd priveliștea și uitîndu-se, preț de cîteva secunde, la copii, în timp ce răsucea vîrful bastonului în pămînt, ca și cînd ar fi fost încă sceptic în legătură cu siguranța solului. Apoi, roti bastonul în aer într-un arc ce cuprinse jumătate de insulă. Cîți dintre acești copii crezi că sînt destinați unei vieți interesante?

— Cel puțin doi, domnule – Prințesa Charlotte și nepoata dumneavoastră.

— Ești rapid în gîndire, Hackworth, și te cred capabil de a ocoli răspunsul nepotrivit, dacă nu din alt motiv, datorită caracterului dumitale cinstit, spuse Finkle-McGraw, nu fără o undă de viclenie. Spune-mi, părinții dumitale au fost supuși sau dumneata ai depus Jurămîntul?

— De îndată ce am împlinit douăzeci și unu de ani, domnule. Majestatea Sa, care la acea vreme era încă Alteța Sa Regală, călătorea în America de Nord, înainte de a se înscrie la Stendford, iar eu am depus Jurămîntul la Biserica Trinity din Boston.

— De ce? Ești un tip deștept, deschis spre cultură, spre deosebire de atîția alți ingineri. Ai fi putut să te alături Primei Republici Distribuite sau oricărei alteia dintre sutele de ginte sintetice de pe Coasta de Vest. Ai fi avut perspective decente și ai fi fost liber de tóată această – Finkle-McGraw ridică bastonul spre cele două uriașe aeronave – disciplină comportamentală care ne-a fost impusă. Care este motivul pentru care dumneata, domnule Hackworth, ți-ai impus-o singur?

— Fără a intra în chestiuni care sînt strict de natură personală, spuse Hackworth prudent, copil fiind am cunoscut două feluri de disciplină: nici una și prea multă. Prima duce spre un comportament degenerat. Cînd vorbesc despre degenerare nu sînt înfumurat, domnule – fac doar aluzie la chestiuni bine cunoscute mie, care mi-au făcut propria copilărie mult mai puțin idilică.

Finkle-McGraw, realizînd că probabil depășise anumite limite, dădu cu putere din cap.

— Acesta este un argument obișnuit.

— Bineînțeles, domnule. N-am dorit să se înțeleagă că eram singurul tînăr folosit în mod greșit de ceea ce devenise cultura mea.

— Iar eu nu am înțeles așa ceva. Însă mulți dintre cei care simt la fel ca dumneata și-au găsit drumul alături de ginte în care regimul este mult mai aspru și care ne consideră pe *noi* ca pe niște degenerați.

— Viața mea n-a fost lipsită de momente de exces, disciplină lipsită de rațiune, impusă de obicei în mod capricios de cei responsabili de lipsa ei inițială. Aceas-

ta, combinată cu studiile mele de istorie, m-a condus, ca pe mulți alții, la concluzia că în secolul trecut au existat puține lucruri demne de a fi depășite și că pentru modele sociale stabile trebuie să privim spre secolul al nouăsprezecelea.

— Bine spus, Hackworth! Dar trebuie să știi că modelul la care ai făcut referire n-a supraviețuit prea mult primei Regine Victoria.

— Noi am depășit destul de mult ignoranța și am rezolvat numeroase dintre contradicțiile interne ce caracterizau acea eră.

— Oare? Ce mulțumire! Și le-am rezolvat într-un mod care să asigure că toți acești copii vor trăi vieți interesante?

— Trebuie să recunosc, sunteți prea rapid pentru mine.

— Dumneata însuți ai spus că inginerii din departamentul Comandamentului, cei mai buni, au preferat o viață interesantă unui drum drept și curat. Nu-i așa că acum vezi legătura?

— Clar.

— Asta înseamnă că, dacă dorim să creștem o generație de copii care să ajungă să dea întregul lor potențial, trebuie să le facem viețile interesante. Și iată ce întrebare am pentru dumneata, Hackworth: Crezi că școlile noastre pot să asigure asta? Sau sînt mai degrabă acel gen de școli de care se plîngea Wordsworth?

— Fiica mea este prea tînără pentru a merge la școală, dar mi-e teamă că Wordsworth avea dreptate.

— Eu te asigur că așa stau lucrurile, domnule Hackworth. Cei trei copii ai mei au fost crescuți în astfel de școli și le cunosc bine. Sînt hotărît ca Elizabeth să fie crescută diferit.

Hackworth își simți chipul împurpurîndu-se.

— Domnule, pot să vă atrag atenția că de abia ne-am cunoscut ... nu mă simt demn de confidențele pe care mi le faceți.

— Îți spun toate astea nu ca unui prieten, domnule Hackworth, ci ca unui profesionist.

— Trebuie să vă amintesc și că sînt doar inginer, nu psiholog de copii.

— N-am uitat, domnule Hackworth. Dumneata ești cu adevărat un inginer și încă unul foarte bun, care lucrează la o companie despre care cred că încă îmi aparține, deși ca Lord Egal nu mai am decît o legătură formală. Iar acum, dacă tot ai terminat cu succes partea dumitale din acest proiect, intenționez să te numesc șeful unui nou proiect pentru care am toate motivele să cred ești mai mult decît potrivit.

Bud începe o viață criminală; insulta adusă unui trib și consecințele ei

Bud dăduse peste prima lui victimă aproape accidental. Luase un viraj greșit, nimerind peste un bărbat de culoare, o femeie și cîțiva copii care se aflau acolo întîmplător. Aveau toți o expresie înfricoșată, cum doar noilor sosiți li se întîmpla, iar Bud observă privirea bărbatului măsurînd Vizoarele, întrebîndu-se dacă punctele de ochire, pe care de altfel nu le vedea, erau centrate pe el, pe femeia lui sau pe copii.

Bud nu se dădu deoparte. El era cel ticsit de arme, era normal ca ei să elibereze calea. Dar în loc de asta, grupul încremenise.

— E vreo problemă? întrebă Bud.

— Ce doriți? spuse bărbatul.

Trecuse ceva timp de cînd nu se mai interesase nimeni atît de sincer de dorințele lui Bud și întrebarea îl făcu să se simtă bine. Realiză că oamenii aceștia aveau impresia că sînt jefuiți.

— Păi, ce vrea toată lumea. Bani și diverse alte chestii, spuse Bud, iar bărbatul, cu un gest natural, scoase niște hîrtii din portofel, i le dădu și apoi chiar îi mulțumi în timp ce făcea un pas înapoi.

Bud se simți încîntat de genul ăsta de respect din partea unor persoane de culoare; îi reamintea de genealogia lui nobilă ce se pierdea în nordul Floridei – și nici banii nu-i stricau. Din acea zi, începuse să se uite la oamenii de culoare cu aceeași privire înspăimîntătoare. Vindeau și cumpărau la negru și de aceea aveau mereu bani serioși. Cîteva luni se descurcase minunat. Din cînd în cînd, se oprea lîngă blocul unde trăia amanta lui, Tequila, îi ducea niște lenjerie și, uneori, ciocolată lui Harv.

Și Bud și Tequila bănuiau că Harv e fiul lui. Avea cinci ani, ceea ce presupunea că fusese conceput în perioada de început a relației ne-despărțim-ne-împăcăm a celor doi. Acum, nemernica era iarăși însărcinată și Bud era de părere că trebuie să-i aducă mai multe cadouri cînd se oprea pe acolo. Era de datoria unui tată!

Într-o bună zi, Bud ochi o familie deosebit de bine îmbrăcată, tocmai din cauza hainelor scumpe. Bărbatul purta un costum de afaceri, femeia o rochie frumoasă și curată, iar copilul din brațele ei era îmbrăcat cu un costumaș din dantelă albă. Angajaseră chiar și un hamal de la Aerodrom ca să le care bagajul. Hamalul era un tînăr alb care îi aminti lui Bud de el însuși. Se enervă văzîndu-l animal de povară pentru niște negri. Așa că, de îndată ce familia se îndepărtă de aglomerația Aerodromului intrînd într-un cartier mai izolat, Bud se

apropie, încruntîndu-se în felul pe care îl exersase în fața oglinzii, ridicînd Vizoarele pe nas cu degetul.

Tipul în costum era diferit de ceilalți ca el. Nu încercă să se prefacă a nu-l vedea pe Bud, nu încercă să fugă, să se ascundă sau să se ploconească; rămase doar cu picioarele bine înfipte în pămînt, întrebînd foarte politicos:

— Da, domnule, pot să vă fiu de folos? Nu vorbea ca un negru american, ci mai degrabă cu un accent britanic, dar mai aspru. Acum, că Bud se apropiase mai mult, văzu că bărbatul avea în jurul gîtului o fișie de pînză colorată, ale cărei capete atîrnau asemeni unei eșarfe. Părea îngrijit și bine hrănit, excepție făcînd o mică cicatrice, pe obraz.

Bud continuă să înainteze pînă cînd ajunse foarte aproape de tip. Își ținu capul dat pe spate pînă în ultimul moment, ca și cînd ar fi fost tras înapoi de niște sunete puternice, ceea ce nu era departe de adevăr, avînd în vedere că difuzoarele răcneau muzică la fel de tare ca de obicei, apoi își îndreptă brusc fruntea, privindu-l pe bărbat drept în față. Gestul era o altă modalitate de subliniere a faptului că era ticsit de arme și, de obicei, trucul avea efect. Dar tipul din fața lui nu răspunse cu mica lucire de teamă din ochi pe care Bud era, de obicei, atît de încîntat să o observe. Poate că era din vreo țară-Neștiută-de-Lume, unde oamenii habar n-aveau de pistoalele-cap.

— Domnule, spuse bărbatul, eu și familia mea eram în drum spre hotel. Am făcut o călătorie lungă și suntem obosiți; fetița mea are o infecție la ureche. V-aș rămîne îndatorat dacă mi-ați spune ce problemă aveți cît se poate de pe scurt.

— Vorbești ca un nenorocit de Vicky*, spuse Bud.

*Vicky, Vickși – prescurtare de la Victorian.

— Domnule, nu fac parte dintre cei pe care-i numiți Vicky, căci altfel m-aș fi dus direct acolo. V-aș fi recunoscător dacă v-ați controla limbajul în prezența soției mele și a copilului.

Lui Bud îi trebui ceva vreme pînă să descifreze ultima propoziție, chiar un pic mai mult pînă să-i vină să creadă că bărbatului chiar îi păsa de cele cîteva cuvinte murdare stropșite în urechile familiei lui, și încă mai mult, să se convingă de insolența cu care fusese pus la punct, el, un tip musculos care se vedea cu ochiul liber că are implantate pistoale-cap.

— O să spun orice mizerii puturoase doresc tîrfei tale de nevastă și bastardului, răcni Bud nereușind să-și stăpînească un rînjet. Marcase!

Bărbatul oftă, părînd mai degrabă nerăbdător decît speriat.

— E un jaf armat sau ceva de genul ăsta? Ești sigur că știi în ce te bagi?

Bud răspunse șoptind „Ochește!" țintind bicepsul drept al bărbatului. Glonțul, de tip Schilodește, intră adînc în mușchi, asemeni unui M-80, explodînd o gaură neagră în mîneca jachetei și lăsînd brațul bărbatului descoperit și cu sîngele șiroind. Omul încleștă dinții, ochii i se măriră și pentru cîteva momente scoase din piept niște sunete înfundate, încercînd să nu țipe. Bud privi fascinat rana. Era ca atunci cînd împușca oameni într-un ractiv* cu excepția faptului că tîrfa nu cerșea de îndurare. Se întorsese doar cu spatele, folosindu-și trupul ca să protejeze copilul și îl privea calmă, peste umăr, pe agresor. Bud observă că și ea avea o cicatrice pe obraz.

— Urmează ochiul, spuse Bud, apoi mă ocup de cățea.

*Ractiv – program interactiv pentru calculator, cu diferite scopuri.

Bărbatul ridică palma brațului nevătămat, arătînd că se predă. Își goli buzunarul de Unitățile de Valută Universală, întinzîndu-i-le. Apoi Bud se făcu nevăzut pentru că monitorii, aerostate blindate, cu ochi, urechi și radiouri, prinseseră, probabil sunetul exploziei și porniseră să împînzească zona. Văzu unul șuierînd pe lîngă el cînd lua colțul, urmat de o antenă scurtă ce prindea lumina ca pe un fulger.

Trei zile mai tîrziu, Bud hoinărea pe lîngă Aerodrom, căutînd prăzi ușoare, în timp ce o navă uriașă din Shanghai ateriza. Amestecat în curentul celor două mii de nou veniți era un grup de bărbați solizi, cu pielea foarte închisă la culoare, îmbrăcați în costume de afaceri, cu eșarfe colorate drapate în jurul gîtului și cicatrice micuțe pe obraji.

Era tîrziu, în noaptea aceleiași zile, cînd Bud auzi pentru prima oară în viața cuvîntul *Ashanti.*

— Alți douăzeci și cinci de Ashanti au sosit în L.A.! spuse un bărbat la bar.

— Ashanti au avut o întîlnire lungă în camera de conferințe de la Sheraton! spusese o femeie pe stradă.

Așteptînd la coada pentru materii prime de imitație, un vagabond se lăudase:

— Unul dintre Ashanti mi-a dat cinci yukși. Sînt oameni de treabă.

— Hei, locul ăsta colcăie de Ashanti, nu-i așa? spuse Bud cînd se întîlni cu un fost camarad din tagma Momelilor.

— Mda, răspunsese tipul, vizibil șocat de apariția lui Bud pe stradă și întorcînd capul brusc în altă direcție.

— Probabil că au o convenție, sau ceva de genul ăsta, presupuse Bud. L-am înghesuit pe unul dintre ei acum cîteva seri.

— Mda, știu, aprobase prietenul.

— Cum?! De unde știi?

— Nu au nici o convenție, Bud. Toți Ashanti ăștia, cu excepția primului, au venit în oraș ca să te vîneze pe tine.

Corzile vocale ale lui Bud paralizară brusc, iar el își simți capul gol, incapabil să se concentreze.

— Trebuie să plec, spuse prietenul, ștergînd-o grăbit din apropierea lui Bud.

Următoarele cîteva ore Bud trăi cu impresia că toți trecătorii îl privesc. El îi privea, nu încăpea îndoială, căutînd acele costume și acele eșarfe. Dar observă un bărbat în pantaloni scurți și tricou, un bărbat de culoare, cu pomeți înalți și cu o cicatrice pe unul dintre ei, cu ochi aproape asiatici, într-o vizibilă stare de alertă. Așa că nu putea fi sigur că Ashanti vor fi îmbrăcați doar cu costumele lor stereotipe.

Foarte curînd după asta, Bud făcu schimb de haine cu un indigen de pe plajă, renunțînd la jacheta de piele și obținînd în schimb pantalonii scurți ai acestuia și un tricou. Tricoul era mult prea strîmt; îi încorseta antebrațele, presînd materialul peste mușchi și făcînd eterna zbatere a acestora chiar mai supărătoare. Își dori să fi putut deconecta stimulatorii, să se relaxeze măcar pentru o noapte, dar asta ar fi însemnat un drum la salon și era sigur că Ashanti îl descoperiseră deja.

Ar fi putut merge la unul dintre cele cîteva bordeluri, dar nu știa ce legături pot avea Ashanti ăștia, sau măcar ce naiba *erau* Ashanti cu exactitate, și era sigur că în circumstanțele astea n-ar fi obținut, oricum, o prostituată.

În timp ce rătăcea pe străzile Teritoriilor Concesionate, ațintind rapid Vizoarele asupra oricărei persoane de culoare care îi apărea în cale, cugeta la cît de nedreaptă fusese soarta cu el. De unde era să știe că tipul ăla aparținea unui trib?

De fapt, ar fi trebuit să-și dea seama doar pentru că purta haine frumoase și nu arăta ca negrii obișnuiți. Însăși deosebirea asta ar fi fost cazul să-l determine să renunțe. Iar curajul omului ar fi trebuit să-i dea de gîndit. Ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că cineva e atît de prost să-l înfrunte.

Asta era! Bud fusese un prost, nu aparținea nici unui grup, așa că Bud era în cofă. Acum, Bud va fi nevoit să-și găsească rapid un grup.

Încercase deja, în urmă cu cîțiva ani, să se alăture Boerilor. Boerii reprezentau, pentru genul de gunoaie albe ca Bud, ceea ce Ashanti erau pentru majoritatea oamenilor de culoare. Blonzi îndesați în costume sau îmbrăcăminte conservatoare, tîrînd după ei, în general, cîte o duzină de copii. Și să te ferească Dumnezeu de *solidaritatea* lor! Bud făcuse cîteva vizite la unele dintre taberele locale, studiase cîteva dintre activitățile lor de instruire pe mediatronul lui de acasă, mersese cîteva ore la sala de gimnastică încercînd să ajungă la standardele fizice pe care ei le impuneau, ba chiar audiase cîteva sesiuni oribile de studiere a textelor biblice. Dar într-un sfîrșit, Bud și Boerii nu se potriveau prea bine. Multele ore pe care trebuia să le petreci la biserică erau năucitoare; de fapt, *trăiai* în biserică. Și le studiase istoria, dar erau atît de multe încăierări între Boeri și Zuluși încît nu suportase să citească totul despre ele sau să le rețină. Deci varianta asta era exclusă; nu va intra în nici o tabără în noaptea asta.

Vickyșii nu l-ar primi nici într-un milion de ani. Aproape toate triburile lor erau de orientare rasială, asemeni Perșilor. Iudeii nu l-ar fi acceptat decît în cazul în care și-ar fi tăiat o bucățică din propriul trup și dacă ar fi învățat să citească într-o limbă cu totul nouă, ceea ce era greu de crezut că s-ar fi putut întîmpla, avînd în vedere că Bud nu reușise încă să

citească bine în engleză. Existau și cîteva adunări de călugări, triburi religioase, care primeau oameni din toate rasele, dar marea lor majoritate nu erau foarte puternice și nu aveau prea multă trecere în Teritoriile Concesionate. Mormonii aveau renume și erau foarte puternici, dar el nu era sigur că l-ar primi atît de repede pe cît avea nevoie. Apoi mai erau triburile pe care oamenii le creaseră din nimic, gintele sintetice, dar majoritatea lor erau bazate fie pe o abilitate comună, fie pe o idee ciudată sau pe un ritual pe care Bud n-ar fi fost capabil să și-l însușească într-o jumătate de oră.

În sfîrșit, cîndva pe la miezul nopții, dădu peste un bărbat cu o jachetă caraghioasă, gri și o pălărie cu o stea roșie, care încerca să împartă mici cărți roșii, și îi veni ideea: Sendero. Cei mai mulți Senderistas erau incași sau coreeni, dar primeau pe oricine. Aveau o tabără aici, în Teritoriile Concesionate, bine păzită și fiecare dintre ei, bărbat sau femeie, erau niște gunoaie. Erau mai mult decît potriviți pentru cîteva duzini de Ashanti. Și li te puteai alătura oricînd numai pășind dincolo de porțile taberei lor. Luau pe oricine, fără să pună întrebări.

Bud auzise că nu e prea bine să fii comunist, dar avînd în vedere circumstanțele își închipui că poate să renunțe la mîndrie și să citeze din micuța carte roșie. De îndată ce Ashanti vor părăsi orașul va renunța și el la Sendero.

Odată hotărîrea luată, abia aștepta să ajungă. Trebuia să aibă grijă să nu intre în vreo încurcătură, fapt care ar fi atras cu siguranță atenția celor din tribul Ashanti. I se făcea rău numai la gîndul că, fiind atît de aproape de scăpare, ar fi putut rata șansa.

Trecu de un colț și văzu peretele Taberei Sendero, lung cît două blocuri și înalt cît patru, cu un mediatron gigant, solid și cu o portiță în mijloc. La un capăt era Mao, fluturînd mîna spre o mulțime nevăzută, alături de soția lui și de întunecatul Lin Biao, iar în capătul celălalt Președintele Gonzalo, predînd învățăturile cîtorva copii. În mijloc se afla un slogan cu litere de-o șchioapă: LUPTAȚI PENTRU IMPUNEREA PRINCIPIILOR GÂNDIRII-MAO-GONZALES!

Poarta era păzită, ca întotdeauna, de doi copii de doisprezece ani, cu banderole, cravate roșii și cu puști antice cu baionete adevărate lîngă picior. O fată caucaziană, blondă și un băiat asiatic. Bud și fiul său, Harv, petrecuseră multe ore încercînd să-i facă să rîdă pe micii paznici: se strîmbaseră, le spuseseră glume, făcuseră pe proștii. Nimic din toate astea nu dăduse rezultate. Dar măcar văzuseră ritualul: drumul era barat de baionete pînă cînd jurai credință veșnică gîndirii-Mao-Gonzales, iar apoi ...

Un cal, sau ceva construit în aceași formă, venea în josul străzii galopînd. Nu făcea zgomotul obișnuit de copite din fier. Bud realiză că era o cabalină – o chestie robotizată, cu patru picioare.

Bărbatul care o călărea era un african în haine foarte colorate. Bud recunoscu acea îmbrăcăminte și nu se mai obosi căutînd cu privirea cicatricea; omul era un Ashanti. Acesta, de îndată ce îl zări pe Bud, îmboldi mașinăria să înainteze mai repede. Îi tăia calea lui Bud înainte ca acesta să ajungă la Sandero. Și era încă mult prea departe pentru a putea fi nimerit de pistolul-cap, ale cărui gloanțe minuscule aveau o rază de acțiune dezamăgitor de scurtă.

Auzi un zgomot ușor în spate și întoarse capul, dar ceva îl lovi în frunte și rămase acolo. Încă doi Ashanti apărură lîngă el.

— Domnule, spuse unul dintre ei, nu aș recomanda folosirea armei pe care o posedați, decît dacă

doriți ca glonțul să se întoarcă și să vă explodeze în frunte. Înțeles? și zîmbi larg, cu dinți enormi, perfecți și albi, atingîndu-și propria frunte. Bud se ridică și simți ceva greu lipit de pielea sprîncenei, chiar deasupra pistolului-cap.

Cabalina își opri galopul lîngă el. Pe neașteptate, Ashanti erau peste tot. Se întrebă de cîtă vreme îl urmăreau. Toți avea zîmbete frumoase. Toți purtau în mîini mici aparate îndreptate spre pavaj, dar cu degetele pe trăgaci, pînă în clipa în care tipul de pe cabalină le dădu un ordin. Atunci, brusc, toți își ațintiră dispozitivele spre el.

Proiectilele îi izbiră pielea și îmbrăcămintea, explodînd în zeci de pelicule foarte ușoare care se lipiră de Bud și se întăriră. Unul îl lovi în ceafă și pelicula i se încolăci pe față, împietrind-o. Muniția era aproape la fel de subțire ca baloanele de săpun, iar Bud reușea să vadă prin ea – un proiectil îi lipise pleoapa – irizațiile de curcubeu. Întregul proces de împroșcare-întărire nu dură mai mult de cîteva secunde și atunci Bud, mumificat în plastic, căzu cu fața pe asfalt. Unul dintre Ashanti se dovedi destul de amabil să-l prindă. Îl întinseră pe jos, răsucindu-l cu fața în sus. Cineva scoase un briceag de buzunar și făcu o tăietură în pelicula de pe gura lui Bud, astfel încît el reuși să respire din nou.

O duzină de Ashanti îl înconjurară, prinzîndu-l de umeri și de glezne, în timp ce călărețul descălecă și îngenunche peste el. Acest Ashanti avea cîteva cicatrici proeminente pe obraji.

— Domnule, spuse omul zîmbind, vă acuz de violarea unei anume prevederi a Protocolului Economic Comun, pe care îl voi detalia într-un moment mai potrivit, și de aceea vă consider arestat. Vă rog să luați la cunoștință că oricine se află în această postură este

supus execuției în cazul în care încearcă să opună rezistență, ceea ce, ha, ha, ha!, nu pare a fi cazul în situația de față, dar este o parte a procedurii și sînt obligat să o expun. Avînd în vedere că acest teritoriu aparține unui stat-național ce recunoaște Protocolul Economic Comun, aveți dreptul la o audiere în conformitate cu cadrul juridic al statului-național în discuție, care în acest caz este Republica Chineză de Coastă. Acest stat-național poate sau nu să vă garanteze orice alte drepturi suplimentare; vom afla în cîteva momente, cînd vom prezenta situația unui reprezentant al autorităților. A, cred că văd unul chiar acum.

Un ofițer al Poliției din Shanghai, cu picioarele prinse într-un pedo-mobil, venea spre ei cu pași uriași, datorați aparatului, escortat de doi patinatori Ashanti. Ashanti aveau zîmbete largi, dar chipul ofițerului păstra o imobilitate standard.

Conducătorul grupului de Ashanti făcu o reverență spre ofițer și peroră cu grație un alt citat lung din scrierile Protocolului Economic Comun. Ofițerul făcu un gest ambiguu, ceva între o înclinare aprobatoare a capului și o reverență superficială. Apoi, ofițerul se întoarse spre Bud și spuse, foarte rapid:

— Ești membru al vreunui trib semnatar, diasporă înregistrată, entitate cvasi-națională organizată-franțuzește, grupare politică suverană sau orice altă formă de securitate colectivă dinamică ce are un status sub PEC?

— Îți bați joc de mine? întrebă Bud. Pelicula plastică îi strîngea buzele ca într-o menghină, așa că vocea lui suna ca un măcănit.

Patru Ashanti l-au ridicat pe Bud de pe sol. L-au urmat pe ofițerul săltăreț spre Causeway, care traversa marea, în direcția Shanghai-ului.

— Ce-ar fi, îngăimă Bud prin gaura din dreptul gurii, să am și alte drepturi? Am alte blestemate de drepturi?

Ofițerul privi în spate, peste umăr, întorcînd capul cu grijă ca să nu-și piardă echilibrul și să alunece de pe pedo-mobil.

— Nu fi tîmpit, spuse el într-o engleză destul de decentă, aici ești în China.

Cugetările matinale ale lui Hackworth; micul dejun și plecarea de acasă

Cu gîndul la crima din dimineața următoare, John Percival Hackworth abia dacă dormise, coborînd din pat de cel puțin trei ori, sub pretextul că trebuie să meargă la toaletă. De fiecare dată intra și o privea pe Fiona care dormea liniștită, îmbrăcată cu o cămașă de noapte din dantelă albă, cu brațele deasupra capului. Chipul abia dacă i se vedea în semiîntunericul încăperii, asemeni lunii privite prin faldurile mătăsii albe.

La cinci dimineața, un șuierat ascuțit, pentatonic, erupse din mediatroanele grosolane ale Nord Coreenilor. Fortul lor, cunoscut sub denumirea de Sandero, se afla nu departe deasupra nivelului mării: la o milă sub altitudinea la care era construită locuința lui Hackworth, și, în medie, la douăzeci de grade în plus mai cald zilnic. Dar, ori de cîte ori corul de femei se armoniza în refrenul sfredelitor despre binefăcătorul Lider Liniștit, sunetul părea a veni chiar de lîngă ușă.

Gwendolyn nici măcar nu se mișcă. Dormea profund încă o oră, sau pînă cînd Tiffany Sue, doamna de companie, dădea buzna în cameră și începea să-i arân-

jeze hainele: lenjerie pentru dimineață, o sutană de afaceri, pălărie, mănuși și un voal pentru mai tîrziu.

Hackworth alese din dulap o togă de casă din mătase și și-o trase peste umeri. Legîndu-și eșarfa peste talie, răceala materialului îi înfioră degetele în întuneric, aruncă o privire prin ușă spre dulapul cu haine al lui Gwendolyn și dincolo de acesta, în camera ei. În fața ferestrelor îndepărtate se afla biroul pe care ea îl utiliza pentru corespondența socială, de fapt, doar o masă cu tăblia din marmură, presărată cu nimicuri, ale ei și ale altora, vag identificabile chiar și de la distanță ca fiind cărți de vizită, cărți de afaceri, cartonașe cu notițe, invitații de la diferite persoane ce încă trebuiau triate. Podeaua budoarului era acoperită în mare parte cu un covor manual, ros în unele locuri pînă la urzeala din iută, dar executat de mîinile sclavilor din perioada Dinastiei Mao. Singura lui utilitate reală era aceea de a proteja podeaua de echipamentul de exerciții al lui Gwendolyn, sclipind în lumina difuză ce își croia loc printre norii din Shanghai: un model fabricat la fierăria Belle-Arte, asemănător unui aparat de canotaj, inteligent fasonat în formă de șerpi de mare și trupuri dure de nereide, o poliță de greutăți libere susținute de patru cariatide – nu bucăți grecești, ci femei moderne, cîte una din fiecare grup rasial important, cu fiecare triceps, gluteus*, latissimus, sartorius** și rectus abdominus***, reliefați. Cu adevărat arhitectură clasică. Cariatidele trebuiau să joace rolul de modele și, cu toate subtilele diferențe dintre rase, fiecare trup se potrivea idealului curent: talia de cinzeci și șase de centimetri, și nu mai mult de 17% grăsime. Tipul acesta de trup nu putea fi trucat

*Gluteus – oricare dintre cei trei mușchi ai feselor;
**Sartorius – mușchi al piciorului;
***Rectus abdominus – mușchiul abdomenului

cu desuuri, ca să nu mai vorbim despre cerințele revistelor pentru femei; ultramodernele body-uri strîmte și țesăturile de ultimă oră, mai subțiri decît baloanele de săpun, făceau totul și mai evident. Majoritatea femeilor care nu aveau voința de fier a unor supra ființe nu se descurcau fără ajutorul doamnei de companie împreună cu care parcurgeau două sau chiar trei ședințe viguroase, zilnic. Așa că, după ce Gwen nu o mai alăptase pe Fiona și renunțase la hainele de maternitate, o angajaseră pe Tiffany Sue – una dintre acele cheltuieli legate de apariția unui copil, la care Hackworth nu se gîndise decît după ce notele de plată începuseră să curgă. Gwen îl acuzase, pe jumătate în glumă, că se cam uită după Tiffany Sue. Acuzația era aproape o formalitate standard a căsniciilor moderne, pentru că doamnele de companie erau toate tinere, drăguțe și cu trupuri fără cusur. Dar Tiffany era o adevărată thetiană, care vorbea tare, fără pic de clasă și cu un trup masiv, iar Hackworth nu putea s-o sufere. Dacă privea lung pe cineva, acelea erau cariatidele care sprijineau polița cu greutăți; cel puțin el erau realizate cu un bun gust de nediscutat.

Doamna Hull nu-l auzise și se foia încă de colo-colo în apartamentul ei. Hackworth puse un biscuit dietetic în cuptor și ieși în balconul micuț cu o cană de ceai, pentru a prinde un pic din briza de dimineață dinspre Estuarul Yangtze.

Locuința familiei Hackworth era una dintre cele construite lîngă parc unde cîțiva dintre cei care se treziseră devreme își plimbau deja cîinii sau făceau gimnastică. Departe de versantele Noului Chusan, Teritoriile concesionate se trezeau: membrii grupării Senderos ieșeau din barăci și se aliniau pe străzi pentru a cînta și a executa calistenele*. Toți celilalți thetieni, adunați în spațiile ce aparțineau gintelor lor sintetice, își porneau mediatroanele pentru a acoperi glasurilor senderiștilor, își armau flintele și puștile (Hackworth nu reușea niciodată să facă diferența dintre ele) și cîțiva amatori de combustii-interne își porneau vehicolele primitive, cu cît mai tare, cu atît mai bine. Navetiștii se îndreptau spre tuburile stațiilor, așteptînd să traverseze Causeway spre Shanghaiul care se vedea doar ca o furtună de pete de neon și smog, mirosind a cărbune și înconjurînd orizontul.

*Calistene – exerciții pentru cultivarea grației și a frumuseții.

— Cartierul era numit, în bătaie de joc, Spargerea-Timpanelor. Dar pe Hackworth nu-l deranja prea tare zgomotul. Ar fi fost un semn de proastă creștere sau de pretenții prea mari să fii foarte sensibil la acest aspect, să te plîngi tot timpul și să tînjești la o casă sau chiar o vilișoară amplasată mai departe.

Într-un sfîrșit, clopotele din St. Mark sunară ora șase. Doamna Hull dădu buzna în bucătărie la primul dangăt și își exprimă regretul că domnul Hackworth ajunsese acolo înaintea ei, dar și uimirea că îi profanase sanctuarul. Compilatorul de materii din colțul bucătăriei ieși automat începînd să creeze un pedomobil care să-l ducă pe Hackworth la serviciu.

Înainte ca ultimul dangăt al clopotelor să dispară, se auzi sunetul făcut de o uriașă pompă vacuum. Inginerii de la Royal Vacuum Utility porniseră deja lucrul extinzînd mediul eutactic. După sunet, pompele păreau uriașe, probabil că erau de tip Cutezător, iar Hackworth se gîndi că e foarte posibil să se pregătească pentru construirea unei noi structuri, eventual a unei aripi a Universității.

Se așeză la masă. Doamna Hull îi ungea, deja, biscuitul cu marmeladă. În timp ce ea așeza farfuriile de plastic și argintăria, Hackworth ridică o bucată mare de hîrtie albă.

— Ca de obicei, spuse el și hîrtia se transformă în prima pagină a ziarului *Times*.

Hackworth primise toate știrile potrivite statutului său, plus cîteva servicii opționale: ultimele numere ale caricaturiștilor și ale ziariștilor din întreaga lume; diverse clipuri ale celor mai excentrice subiecte, tabiet moștenit de la tatăl său care era tot timpul îngrijorat că după tot acest timp nu-i explicase destule fiului; și povestiri despre Uniunea Debarcatorilor – o sub-gintă a lui New Atlantis, formată din persoane ai căror strămoși britanici navigaseră spre Africa de Sud cu cîteva decade înainte. Mama lui Hackworth făcuse parte dintre ei așa că el se abonase la acest serviciu.

Un gentleman de rang mai înalt, cu responsabilități mult mai mari, e foarte probabil să primească informații diferite, scrise altfel, iar pătura superioară din Noul Chusan primea *Times* pe hîrtie adevărată, tipărit de o uriașă presă antică ce scotea aproximativ o sută de exemplare în fiecare dimineață, în jurul orei trei.

Faptul că nivele superioare ale societății primeau știrile scrise cu cerneală, pe hîrtie adevărată, spunea multe despre eforturile depuse de Noul Atlantis pentru a se deosebi de alte ginte.

Acum, nanotehnologia făcuse aproape totul posibil și, în acest fel, rolul culturii devenise mult mai important din punctul de vedere a *ce ar trebui* făcut, în loc să se imagineze *ce s-ar putea* face. Una dintre intuițiile Renașterii Victoriene fusese faptul că nu era neapărat un lucru bun ca toată lumea să citească ziare complet diferite dimineața; așa că, cu cît o persoană urca mai sus pe scara socială, cu atît ziarul său devenea mai asemănător cu al altora.

Hackworth aproape că reuși să se îmbrace fără să o trezească pe Gwendolyn, dar ea începu să se miște cînd el își lega lanțul ceasului în jurul numeroșilor

năsturei și buzunărele ale vestei. În afară de ceas, pe lanț mai atîrnau diverse alte nimicuri, cum ar fi o cutiuță cu tutun de prizat care îl ajuta din cînd în cînd să se binedispună și un stilou mititel, placat cu aur, care scotea un țiuit subțire ori de cîte ori primea corespondență.

— O zi bună, dragul meu, mormăi ea. Apoi, clipind de cîteva ori, se încruntă și atenția îi fu atrasă de baldachinul de creton de deasupra patului. Îl termini astăzi, nu-i așa?

— Da, răspunse el. O să ajung tîrziu. Chiar foarte tîrziu.

— Înțeleg.

— Ba nu, se răzgîi el. Apoi se ridică brusc:

Asta este.

— Iubitule?

— Nu e ce crezi; proiectul ar trebui să se termine singur. Dar cînd o să vin, voi aduce o surpriză pentru Fiona. Ceva special.

— Dacă ai ajunge acasă la cină ar fi ceva mult mai special pentru ea decît orice i-ai lua.

— Nu, draga mea. Asta este altceva. Promit.

O sărută și merse spre ușă. Doamna Hull îl aștepta, cu pălăria într-o mînă și servieta în cealaltă. Adusese și pedo-mobilul pe care îl așezase lîngă ușă; era destul de inteligent pentru a ști că se află într-un spațiu închis, așa că își strînsese în întregime picioarele uriașe, motiv pentru care nu mai avea în acel moment aproape nici un avantaj mecanic. Hackworth păși pe platformele transversale și simți curelușele aparatului ieșind și prinzîndu-se de picioarele lui.

Își spuse că mai are încă timp să dea înapoi. Dar ceva roșu îi atrase privirea. Era Fiona care se strecura pe coridor, în cămașă de noapte, cu părul de culoarea focului răvășit, pregătindu-se să o ia prin surprindere

pe Gwendolyn, iar expresia din ochii ei îi spunea că auzise întreaga discuție. Îi trimise un sărut și ieși pe ușă, hotărît.

Bud este condamnat; caracteristicile demne de luat în seamă ale sistemului juridic Confucianist; el este invitat să facă o lungă plimbare pe un dig scurt

Bud și-a petrecut ultimele cîteva zile în natură, într-o închisoare amplasată în delta joasă și mirositoare a fluviului Chang Jiang, cum îl numeau miile de prizonieri, sau Yangtze, cum îi spunea Bud. Pereții închisorii erau formați din bucăți aliniate de bambus, amplasate la intervale de cîțiva metri, cu fîșii din plastic portocaliu fluturînd vesel în vîrf. Pe oasele lui Bud fusese montat încă un dispozitiv care știa foarte bine care sînt hotarele. Din loc în loc se vedeau cadavre, chiar de cealaltă parte a liniei, trupuri cu teribile urme de arsuri. Bud crezuse că acestea sînt dovezile unor sinucideri pînă cînd văzuse un linșaj: un prizonier despre care se presupunea că furase pantofii altui deținut fusese ridicat de gloată, trecut pe brațe de la unul la celălalt, ca o vedetă rock, încercînd cu disperare, dar eșuînd de fiecare dată, să se apuce de ceva. Odată ajuns la hotarul de bambus, i se dădea un ultim avînt și era aruncat, iar trupul său exploda în timp ce zbura dincolo de perimetrul invizibil.

Însă amenințarea permanentă a linșajului era o neplăcere minoră în comparație cu țînțarii. Așa că, atunci cînd Bud auzi în urechi vocea care îi spunea să raporteze în colțul nord-estic al zonei de încarcerare, nu

mai pierdu nici o clipă – în parte pentru că dorea să plece din acel loc și în parte pentru că dacă nu se supunea îl puteau exploda cu ajutorul unei telecomenzi. Ar fi putut să-i spună să meargă direct în sala de judecată și să se așeze iar el s-ar fi conformat, dar pentru scopuri ceremoniale trimiseseră un polițist să-l escorteze.

Sala de judecată era o încăpere cu tavan înalt, nu foarte mobilată, în una dintre vechile clădiri amplasate de-a lungul Bundului. La unul dintre capete era o platformă mai ridicată, iar pe ea, o masă veche, acoperită cu o cîrpă roșie, brodată cu ațe aurii, formînd un fel de ornament: un unicorn sau un dragon sau ceva asemănător. Bud avea probleme cu recunoașterea animalelor mitologice.

Judecătorul intră. Cel mai solid dintre cei doi însoțitori ai săi, un chinez care mirosea îngrozitor a țigări mentolate, îl prezentă: Judecătorul Fang. Ofițerul care îl însoțise pe Bud arătă spre podea, iar Bud, știind protocolul, căzu în genunchi și atinse podeaua cu fruntea.

Al doilea însoțitor al Judecătorului era o amerasiatică cu ochelari. Cu greu mai găseai persoane care să-și corecteze vederea cu ajutorul ochelarilor, așa că mai mult ca sigur că aceștia erau de fapt un fel de pentascop, un dispozitiv care îți permitea să vezi lucruri invizibile, cum ar fi fost ractivele. Cu toate acestea, în cazurile în care oamenii îi foloseau în alte scopuri, nu pentru amuzament, utilizau un cuvînt pretențios: fenomenoscop.

La cerere, ți se putea implanta un sistem pentascopic direct pe retine, la fel cum sistemul sonor al lui Bud fusese implantat în timpane. Puteai obține chiar și o racordare telestetică a șirei spinării, la nivelul diferitelor vertebre cheie. Dar această procedură era cunoscută ca avînd efecte secundare: exista posibili-

tatea vătămării nervilor pe termen lung, plus că se zvonea că cei ce bruiau marile companii reușiseră să găsească o cale de a trece de dispozitivele de apărare construite în aceste sisteme și de a trimite avertismente în vederea periferică (sau chiar să clipească în blestematul de mijloc), încontinuu, chiar dacă aveai ochii închiși. Bud cunoștea un individ care se infectase cumva cu un virus de memorie care îi repeta avertismente cu privire la moteluri, în limba hindi, suprapuse în partea dreaptă a cîmpului vizual, douăzeci și patru de ore pe zi, pînă cînd tipul se sinucisese.

Judecătorul Fang era surprinzător de tînăr, probabil sub treizeci de ani. El se așeză la masa acoperită cu un material roșu și începu să vorbească în chineză. Cei doi însoțitori stăteau în spatele lui. Era și un Sikh* acolo; acesta se ridică și îi adresă Judecătorului cîteva cuvinte în chineză. Bud nu reușea să priceapă motivul prezenței unui Sikh în sala de judecată, dar se obișnuise cu aparițiile acestora acolo unde te-ai fi gîndit mai puțin.

Judecătorul Fang spuse cu accent newyorkez:

— Reprezentantul Protocolului ne-a sugerat să conducem aceste proceduri în limba engleză. Obiecții?

Era prezent și tipul pe care îl jefuise, ținîndu-și un braț destul de țeapăn, dar altfel părînd destul de sănătos. Soția lui se afla și ea acolo.

— Eu sînt Judecătorul Fang, continuă Judecătorul, privindu-l fix pe Bud. Mi te poți adresa cu Onorată Instanță. Acum, Bud, Domnul Kwamina, aici de față, te-a acuzat de anumite activități care sînt ilegale pe teritoriul Republicii de Coastă. Ești acuzat și de jigniri

*Sikh – una dintre sectele monoteiste din nordul Indiei, fondată de Nanak, transformată mai tîrziu în confederație militară.

acționabile în judecată, înfăptuite sub Protocolul Economic Comun, căruia îi ești subordonat. Aceste jigniri sînt în strînsă legătură cu mai sus menționatele crime, dar ușor diferite. Înțelegi ce ți se spune?

— Nu în întregime, Onorată Instanță, spuse Bud.

— Noi credem că l-ai jefuit pe acest om și i-ai făcut o gaură în braț, explică Judecătorul Fang. *Capiche?*

— Da, domnule.

Judecătorul Fang înclină capul spre Sikh care preluă indicația.

— Codul PEC, vorbi Sikh-ul, guvernează toate genurile de interacțiuni economice dintre persoane și organizații. Furtul este o astfel de interacțiune. Mutilarea reprezintă o alta, deoarece afectează capacitatea victimei de a se apăra din punct de vedere economic. Avînd în vedere că Protocolul nu aspiră la un statut nelimitat, noi lucrăm în cooperare cu sisteme juridice indigene ale semnatarilor PEC pentru anchetarea unor astfel de cazuri.

— Ești familiarizat cu sistemul de justiție confucianist, Bud? întrebă Judecătorul Fang. Capul lui Bud ameți se de la privirile aruncate cînd într-o parte, cînd în cealaltă, asemeni unui spectator la un meci de tenis. Cred că nu. Bine, chiar dacă Republica Chineză de Coastă nu mai aplică strict sau măcar vag Confucianismul, noi aplicăm încă acest sistem așa cum era – îl avem de cîteva mii de ani și suntem de părere că nu e foarte rău. Ideea generală este că eu, ca judecător, îndeplinesc mai multe funcții în același timp: detectiv, judecător, juriu și, dacă este nevoie, călău.

Bud tresări la aceste cuvinte, apoi observă că Judecătorul Fang nu părea a avea chef de glume. Inițial, accentul new-yorkez îl păcălise pe Bud, determinîndu-l să creadă că Judecătorul era ceva în genul unui Tip Obișnuit.

— Deci, cu drepturile primului rol menționat, continuă Judecătorul, aș dori ca dumneavoastră, domnule Kwamina, să-mi spuneți dacă îl recunoașteți pe suspect.

— El este, afirmă domnul Kwamina, îndreptînd un deget spre fruntea lui Bud, cel care m-a amenințat, m-a împușcat și mi-a furat banii.

— Și doamna Kum? întrebă iarăși Judecătorul. Apoi, ca o explicație pentru Bud, adăugă: În cultura lor, femeia nu preia numele de familie al bărbatului.

Doamna Kum înclină doar capul spre Bud spunînd:

— El este partea vinovată.

— Domnișoară Pao, aveți ceva de adăugat?

Femeia micuță îl privi pe Bud și vorbi cu un accentul englezesc din Texas:

— Din fruntea acestui bărbat am îndepărtat un nano-lansator de proiectile, activat vocal, cunoscut local sub denumirea de pistol-cap, încărcat cu trei tipuri de muniție, inclusiv gloanțe numite „Schilodește", de genul celor folosite împotriva domnului Kwamina. Examinarea nano-prezenței seriilor numerice ale acestor proiectile și compararea lor cu fragmentele extrase din rana domnului Kwamina, au indicat faptul că proiectilul folosit împotriva domnului Kwamina a fost tras de arma implantată în fruntea suspectului.

— Bang, spuse Bud.

— În regulă, vorbi Judecătorul Fang și ridică o mînă frecîndu-și pentru o clipă tîmpla. Apoi se întoarse spre Bud: Ești vinovat.

— Hei! N-am și eu dreptul la o apărare? se împotrivi Bud. Obiectez!

— Nu fi tîmpit, îl repezi Judecătorul.

— Avînd în vedere că acuzatul nu are bunuri semnificative, vorbi Sikh-ul, și că valoarea muncii acestuia nu se va dovedi suficientă pentru a compensa victima pentru vătămarea suferită, Protocolul își încheie interesul față de acest caz.

— Am priceput, spuse Judecătorul Fang. OK, Bud, omule, ai pe cineva în întreținere?

— Am o prietenă, răspunse Bud. Ea are un fiu pe nume Harv, care este băiatul meu, dacă n-am făcut greșit socoteala. Și am auzit că e însărcinată.

— Crezi că este însărcinată sau știi că este?

— Ultima oară cînd am văzut-o, acum cîteva luni, era.

— Care este numele ei?

— Tequila.

Unul dintre reprezentanții Protocolului, tînăra femeie, pufni înfundat acoperindu-și gura cu mîna. Sikh-ul părea să-și muște buza.

— Tequila? se dovedi neîncrezător Judecătorul Fang. Era evident că judecase prea multe cazuri și nu mai găsea nimic amuzant.

— În Teritoriile Concesionate există nouăsprezece femei numite Tequila, spuse domnișoara Pao citind din fenomenoscopul său, dintre care una a dat naștere unei fetițe, numită Nellodee, acum trei zile. Ea mai are și un băiat de cinci ani, pe nume Harvard.

— Uau, spuse Bud.

— Felicitări, Bud, ești tătic, vorbi Judecătorul Fang. Bănuiesc după reacția ta că asta e o surpriză. Pare evident că relația pe care o ai cu această Tequila este sporadică și de aceea nu cred că este cazul să consider că ar exista circumstanțe atenuante care să influențeze sentința. Acestea fiind spuse, aș dori să ieși pe ușa aceea – Judecătorul Fang arătă spre ușa aflată într-un colț al sălii de judecată – și să mergi spre scări. Treci de ieșire, traversează strada și vei ajunge la un dig

lîngă rîu. Mergi pînă la capătului lui, pînă vei ajunge la porțiunea roșie, iar acolo așteaptă alte instrucțiuni.

Bud se mișcă, precaut la început, dar Judecătorul Fang gesticulă nerăbdător, așa că, într-un sfîrșit, Bud ieși pe ușă și traversă strada ce însoțea Rîul Huang Pu, pe malul căruia se aflau clădiri construite în vechiul stil european. Un tunel pentru pietoni îl duse pe sub autostradă chiar pe cheiul înțesat de chinezi ce-și pierdeau timpul, tîrîndu-se de colo-colo. Unii dintre chinezi, de vîrstă mijlocie, aranjaseră un sistem sonor care cînta muzică arhaică și dansau ca într-o sală de bal. Stilul de muzică și dans ar fi fost amuzant de ofensator pentru Bud în orice alt moment al existenței lui, dar acum, din unele motive, vederea acestor oameni cumva fără vlagă, liniștiți, învîrtindu-se încet unul în brațele celuilalt, îl întristă.

Pînă la urmă găsi digul pe care trebuia să ajungă. Făcînd pași uriași, trebui să-și croiască drum cu umerii printre cîțiva tăntălăi ce cărau o boccea înfășurată în cîrpă și care încercau să ajungă înaintea lui. Aici panorama era frumoasă; vechile clădiri ale Bund-ului în spatele lui, zidul vertiginos din neon al Zonei Economice Pudong explodînd de pe malul opus și servind ca punct de referință pentru traficul fluvial – înlănțuit în baraje joase.

Digul devenea roșu abia la capătul cel mai îndepărtat, acolo unde începeau treptele să coboare spre rîu. Fusese pavat cu o substanță adezivă pentru ca picioarele să nu alunece. Bud se întoarse, privind clădirea mohorîtă a tribunalului, căutînd o fereastră la care să vadă chipul Judecătorului Fang sau pe al unuia dintre însoțitorii acestuia. Familia de chinezi îl urma pe dig, cărînd lunga boccea drapată cu flori și ghirlande, probabil cadavrul vreunui membru al familiei, cum realiză Bud abia acum. Auzise de aceste diguri; erau numite diguri funerare.

Cîteva duzini de explozibile microscopice cunoscute ca tăieturi-care-ard detonară în venele lui.

Nell învață să lucreze cu compilatorul de obiecte; indiscrețiile tinereții; totul este mai bine făcut

Nell crescuse prea mare pentru vechea saltea de copil, așa că Harv, fratele ei mai mare, spuse că o va ajuta să facă rost de alta nouă. Era destul de mare, menționase el dezinvolt, ca să poată. Nell îl urmă în bucătăria unde se aflau cîteva cutii importante cu uși proeminente. Unele erau calde, altele reci, unele aveau ferestre, altele făceau zgomote. Nell văzuse deseori cum Harv, sau Tequila, sau unul dintre prietenii Tequilei scoteau mîncare din ele, făcută sau nu.

Una dintre cutii era numită C.M. Era construită în peretele de deasupra bufetului. Nell trase un scaun și se sui pe el ca să-l vadă pe Harv cum lucrează. Partea din față a C.M.-ului era un mediatron, adică ceva ce avea pe el imagini mișcătoare de obiecte, sau din care ieșeau sunete, sau amîndouă. Cînd Harv îl pocni cu degetele și îi vorbi, imagini micuțe începură să danseze în jurul lui. Îi amintea lui Nell de ractivele jucate pe mediatronul cel mare din sufragerie, cînd nu era folosit de un adult.

— Ce sînt astea? întrebă ea.

— Mediagliphuri, răspunse Harv rece. Într-o zi ai să înveți să citești.

Nell reușea deja să citească unele dintre ele.

— Roșie sau albastră? se dovedi Harv mărinimos.

— Roșie.

Harv pocni mediatronul cu o mișcare deosebit de teatrală și un nou mediagliph apăru, un cerc alb cu o calotă verde, întunecată, deasupra. Calota se mări din ce în ce. C.M.-ul cîntă o melodioară, ceea ce însemna că trebuie să aștepți. Harv scoase din frigider o cutie de suc pentru el și una pentru Nell. Privi C.M-ul disprețuitor.

— Durează prea mult, e ridicol, spuse.

— De ce?

— Pentru că avem un Alimentator ieftin, doar cîteva grame pe secundă. Jalnic.

— De ce avem un Alimentator ieftin?

— Pentru că e o casă ieftină.

— De ce este o casă ieftină?

— Pentru că doar atît ne putem permite din cauza banilor, explică Harv. Mama trebuie să concureze cu tot felul de chinezoaice și alte neamuri care nu au pic de respect de sine și lucrează pentru mai nimic. Așa că și Mama trebuie să lucreze pe mai nimic. Privi iarăși C.M.-ul și își scutură capul. Jalnic. La Circul Puricilor au un Alimentator uite așa de mare. Își uni vîrfurile degetelor și descrise un cerc uriaș în jurul lui. Dar ăsta e, probabil, cît degetul tău mic.

Plecă de lîngă C.M ca și cînd n-ar mai fi suportat să stea în aceași cameră cu el, sorbi cu putere din cutia cu suc și intră în sufragerie să aprindă ractivul. Nell rămase privind calota verde care se mărea din ce în ce, pînă cînd umplu jumătate din cerc, ajungînd acum să semene cu un cerc verde cu o calotă albă, ce se întuneca tot mai tare, pînă cînd într-un sfîrșit muzica se opri chiar în clipa dispariției calotei albe.

— E gata! exclamă ea.

Harv puse ractivul pe pauză, se repezi în bucătărie și pocni un mediagliph ce reprezenta poza animată a

unei uși. C.M-ul scoase un șuierat puternic. Harv privi chipul speriat al lui Nell și îi ciufuli părul; ea nu se putea apăra pentru că își acoperise urechile cu mîinile.

— Trebuie să elibereze aerul, îi explică el.

Sunetul se opri, iar ușa se deschise. În C.M. se afla, frumos împăturită, salteaua cea roșie a lui Nell.

— Dă-mi-o! Dă-mi-o! strigă puștoaica furioasă că Harv pusese mîna pe noua ei jucărie. Harv se amuză un pic prefăcîndu-se că o ia, apoi i-o dădu. Nell alergă spre camera pe care o împărțea cu Harv și trînti ușa cît putu de tare. Dinozaurul, Rățoiul, Peter și Purpuriul o așteptau.

— Am făcut rost de un pat nou pentru noi, le spuse copila. Apucă vechea saltea și o duse într-un colț, apoi o desfăcu pe cea nouă pe podea. Era dezamăgitor de subțire, mai mult pătură decît saltea. Dar după ce Nell termină de întins salteaua, aceasta scoase un sunet șuierător, nu foarte puternic, asemănător celui pe care îl făcea fratele ei noaptea. Pe măsură ce inhala aer, salteaua se îngroșa, iar cînd termină arăta ca o saltea adevărată. Nell își luă toate jucăriile în brațe și apoi, ca să fie sigură, sări în sus și în jos pe ea de cîteva sute de ori.

— Îți place? o întrebă Harv. Deschisese ușa.

— Nu! Ieși afară! urlă Nell.

— Nell, asta e și camera mea, spuse fratele ei. Trebuie să o descompun pe cea veche.

Mai tîrziu, Harv ieși cu prietenii, iar Nell rămase, pentru o vreme, singură în casă. Hotărî că și copiii ei au nevoie de saltele, așa că trase scaunul spre bufet și se sui pe el, chiar în fața C.M-lui, încercînd să citească mediagliph-urile. Pe multe dintre ele nu le recunoscu. Dar își aminti că Tequila folosea cuvinte cînd nu reușea să citească ceva, așa că încercă și ea să vorbească.

— Te rog să ceri permisiunea unui adult, repetă C.M.-ul la nesfîrșit.

Acum Nell aflase motivul pentru care Harv pocnea mereu lucrurile în loc să vorbească cu ele. Pocni și ea multă vreme C.M-ul, pînă cînd, într-un sfîrșit, ajunse la aceleași mediagliph-uri folosite de Harv ca să aleagă salteaua. Unul reprezenta un bărbat și o femeie dormind într-un pat foarte mare. Altul, un bărbat și o femeie dormind într-un pat mai mic. Apoi apăru un bărbat singur. Un copil singur. Un bebeluș.

Nell pocni imaginea bebelușului. Cercul alb apăru, muzica se porni, C.M.-ul șuieră și se deschise.

Nell întinse salteaua pe podea și i-o arătă Dinozaurului, care era prea mic pentru a ști cum să sară pe ea; așa că Nell îi arătă pentru o vreme. Merse înapoi și obținu saltele pentru Rățoi, Peter și Purpuriu. Acum, podeaua era împestrițată de saltele, iar ea se gîndi ce amuzant ar fi să aibă totul acoperit cu o saltea uriașă, așa că mai făcu unele cu cele mai mari dimensiuni. După aceea, se dovedi mărinimoasă și cu Tequila și noul ei prieten, Rog.

Cînd Harv ajunse înapoi, reacția fu ceva între frică și groază.

— Mama o să-l pună pe Rog să ne bată de o să ne rupă fundurile, spuse el. Trebuie să descompunem toate astea, acum!

Iar saltelele cum au apărut, așa au și dispărut. Nell le explică situația copiilor ei, apoi îl ajută pe Harv să îndese totul, în afară de noua ei saltea, în coșul pentru descompunere. Harv închise ușa coșului cu forță, opintindu-se din toate puterile.

— Acum să sperăm că toate astea dispar înainte ca Mama să ajungă acasă, spuse el. O să dureze ceva.

Cînd merseră la culcare, rămaseră treji o vreme, pîndind sunetul ușii de la intrare. Dar nici Mama, nici

Rog nu veniră acasă în acea noapte. În sfîrșit, Mama apăru dis de dimineață, se schimbă cu uniforma de menajeră și fugi să prindă autobuzul spre Vicky Clave, dar lăsase tot gunoiul rămas de la masă pe podea în loc să-l arunce în container. Mai tîrziu, Harv verifică reciclatorul; era gol.

— Era cît pe ce s-o pățim, remarcă el. Trebuie să fii atentă cum folosești compilatorul de materii, Nell.

— Ce este un compilator de materii?

— C.M. este prescurtarea.

— De ce?

— Pentru că C.M. înseamnă compilator de materii, sau cel puțin așa se spune.

— De ce?

— Așa. Cred că e pe litere.

— Ce sînt literele?

— Ceva ca mediagliph-urile, doar că sînt negre și mititele, nu se mișcă, sînt vechi și plicticoase și sînt foarte greu de citit. Dar le poți folosi ca să faci cuvinte scurte din cuvinte lungi.

Hackworth ajunge la serviciu; o vizită la Departamentul de Proiectare; vocația Domnului Cotton

Ploaia înșirase mărgele pe vîrfurile spectaculoase ale ghetelor lui Hackworth, în timp ce el trecea grăbit pe sub arcada uriașei porți din fier. Micile picături reflectau lumina gri-argintie a cerului în timp ce cădeau pe platanele pedo-mobilului și se scurgeau pe caldarîmul maroniu. Hackworth își croi drum, cu scuzele de rigoare, prin mijlocul unui grup de hinduși.

Încălțările lor dure se strecurau perfid pe piatra cubică, bărbiile erau ridicate în aer pentru ca înaltele gulere albe să nu le reteze capetele. Se treziseră cu ore în urmă, în locuințele lor ca niște vizuini, pușculițe umane amplasate pe insula din sudul New Chusanului, Hindustan. Traversaseră Causeway, spre Shanghai, la primele ore ale dimineții, pe auto-patine și velocipede, plătiseră, probabil, vreun polițist, ajungînd în oraș prin New Chusan. Cei de la Machine Phase Systems Limited știau că ei vor veni; veneau zilnic. Compania și-ar fi putut deschide un birou de angajări aproape de Causeway, sau măcar în Shanghai. Însă Compania prefera ca cei ce veneau în căutare de slujbe să facă tot drumul pînă la sediul central pentru a completa formularele. Dificultatea drumului îi oprea pe oameni să vină doar din curiozitate și prezența permanentă a celor în căutare de slujbe, asemeni graurilor ce trăgeau cu ochiul, înfometați, la un picnic, le amintea celor deja angajați că există destui alții care așteaptă să le ia locul.

Departamentul de Proiectare încerca să egaleze campusul unei universități, din mai multe puncte de vedere decît intenționaseră de fapt arhitecții. Un campus era un campus dacă arăta ca un pătrat verde, cu structuri gotice. Dar dacă un campus era și o uzină cu un anume profil, a cărei populație stătea în rînduri și coloane, în uriașe încăperi și, în mare, efectua aceleași operațiuni zilnic, atunci, din acest motiv, și Departamentul de Proiectare era un Campus.

Hackworth ocoli prin Merkle Hall. Era de inspirație gotică, foarte mare, ca majoritatea structurii Departamentului de Proiectare. Tavanul său boltit era decorat cu o frescă dură, din vopsea pe ipsos. Avînd în vedere că întreaga clădire, excepție făcînd fresca, fusese realizată direct din Alimentator, ar fi fost mult mai simplu să se construiască un mediatron în tavan,

programat să proiecteze imaginea unei fresce; în acest fel ea ar fi putut fi schimbată din cînd în cînd. Dar neo-Victorienii aproape că nu mai foloseau mediatroanele. Arta serioasă necesita dăruire din partea artistului. Aveai dreptul să o realizezi o singură dată, iar de greșeai, erai obligat să suporți consecințele.

În centrul picturii era un grup de heruvimi cibernetici, fiecare împingînd cu umărul un atom sferic spre ceva ce se pregătea în centrul imaginii, o construcție de cîteva sute de atomi, radial simetrici, încercînd, probabil, să arate ca un motor. Meditînd deasupra întregii scene, destul de mare dar, evident, nu la scară, era un Inginer purtînd un halat alb și un nanofenomenoscop monocular prins pe cap. Nimeni nu folosea aceste mecanisme pentru că nu puteau oferi percepție de profunzime, dar pe frescă arăta bine din cauză că puteai vedea celălalt ochi al Inginerului, albastru ca oțelul, mărit, scrutînd infinitul asemeni ochiului de oțel al lui Arecibo. Inginerul își mîngîia mustața cu o mînă. Cea de-a doua era introdusă într-un nano-manipulator și se observa în mod clar prin intermediul glorioasei imagini că heruvimii ce purtau atomii dansau cu toții după melodia acestuia, ca niște naiade ale Inginerului Neptun.

Colțurile frescei erau ocupate de diferite scene de lucru, amestecate; în stînga sus, Feynman, Drexler și Merkle, Chen, Singh și Finkle-McGraw odihnindu-se pe un vehicol cu roți, unii dintre ei citind cărți, alții arătînd spre munca ce se desfășura în centru, într-o manieră care implica o critică constructivă. În dreapta sus se afla Regina Victoria a II-a, părînd calmă, în ciuda zorzoanelor obiectului pe care era așezată, un tron din diamant solid. Partea de jos a frescei era împînzită cu figuri mici, majoritatea copii cu mame ce suferiseră multă vreme, dispuse cronologic. În stînga se aflau spiritele generațiilor trecute care încercaseră

prea devreme să se bucure de beneficiile nano-tehnologiei (o scenă nu foarte explicit desenată, dar care inspira vinovăție), decedate din cauze sinistre cum ar fi cancerul, scorbutul, exploziile, deraierile, împușcarea, holocausturile, bombardamentele, epurările etnice, ingurgitarea de Drano, axfisierea. Surprinzător, nici unul nu părea trist; cu toții priveau activitățile Inginerului și ale echipei lui de heruvimi, chipurile lor ridicate radiau lumina ce izvora din centru, eliberată (după părerea minții de inginer a lui Hackworth) de către energia atomilor introduși în vasele ce le erau desemnate.

Copiii din centru erau cu spatele la Hackworth, mai mult niște siluete, privind în sus și ridicîndu-și mîinile spre lumină. Copiii din partea dreaptă jos, echilibrau mulțimea angelică din partea stîngă, jos; acestea erau sufletele copiilor nenăscuți ce vor beneficia de munca Inginerilor, și păreau foarte nerăbdători să vină pe lume. Fundalul era o cortină luminoasă și unduitoare, aproape ca aurora, de fapt o prelungire a fustelor Reginei Victoria a II-a, așezată deasupra, pe tron.

— Scuzați-mă, domnule Cotton, spuse Hackwort, aproape în șoaptă. Lucrase cîțiva ani aici, cîndva, și cunoștea eticheta. O sută de proiectanți se aflau așezați la bancurile de lucru, în rînduri ordonate. Toți aveau gîturile încovoiate, privind în fenomenoscoape. Singurele persoane conștiente de prezența lui Hackworth în sală erau Inginerul Supraveghetor During, locotenenții săi Chu, DeGrado și Beyerley, cîțiva băieți-de-apă și curieri stînd în picioare la punctele lor din jurul perimetrului. Era lipsit de bună cuviință să-i iei prin surprindere pe ingineri, așa că te apropiai de ei zgomotos și le vorbeai încet.

— Bună dimineața, domnule Hackworth, răspunse Cotton.

— Bună dimineața, Demetriuș. Nu te grăbi.

— Un minut și sînt al dumneavoastră, domnule.

Cotton era stîngaci. Mîna lui stîngă era într-o mănușă neagră. Prin împletitură trecea o rețea de structuri subțiri, invizibile, rigide, motorașe, senzori de poziție și stimulatori tactili. Senzorii mențineau poziția mîinii, supravegheau cît de mult erau îndoite încheieturile și articulațiile și tot așa. Restul mecanismului îl abilita să simtă ca și cînd ar fi atins cu adevărat obiectele.

Mișcările mănușii erau limitate la o zonă emisferică cu raza de un cubit; atîta vreme cît cotul său stătea sprijinit pe confortabila cotieră elastometrică, sau aproape de ea, avea mîna liberă. Mănușa era atașată la un web cu fire infinitezimale ce porneau din filatoarele plasate ici și colo în jurul sălii de lucru. Filatoarele acționau asemeni unor bobine motorizate, slăbind firele și, uneori, trăgînd mănușa într-o direcție sau alta pentru a simula forțele externe. De fapt, ele nu erau motoare, ci mici fabrici de cabluri care generau firele atunci cînd era necesar să fie slăbite, iar cînd un cablu trebuia redus, îl aspirau înapoi și îl digerau. Fiecare fir era înconjurat de un manșon lejer, asemănător unui acordeon, cu un diametru de cîțiva milimetri, pentru siguranță, ca vizitatorii să nu-și lipească mîinile, retezîndu-și vreun deget în firele invizibile.

Cotton lucra cu un gen de structură complicată, constînd, probabil, din cîteva sute de mii de atomi. Hackworth putea vedea aceasta pentru că fiecare banc de lucru era prevăzut cu un mediatron ce asigura o imagine bidimensională a ceea ce vedea utilizatorul. Astfel, supraveghetorii se puteau deplasa cu ușurință printre rînduri și puteau să vadă dintr-o privire ce lucrează fiecare angajat.

Structurile cu care lucrau acești oameni îi păreau dureros de grosolane lui Hackworth, cu toate că și el făcuse cîțiva ani același lucru. Persoanele din Merkle

Hall munceau la produse pentru piața de larg consum, care nu era foarte pretențioasă. Lucrau în simbioză cu un soft uriaș ce se ocupa de aspectele monotone ale slujbei. Era o modalitate rapidă de proiectat produse, ceea ce se dovedea esențial pentru piața de consum nestatornică și impresionabilă. Dar sistemele proiectate în acest fel sfîrșeau întotdeauna prin a fi enorme. Un sistem automatizat de proiectare reușea mereu să lucreze, aruncînd mai mulți atomi în interior.

Fiecare inginer din această sală, ce proiecta prăjitoare și uscătoare de păr nanotehnologice, își dorea să poată obține slujba pe care o avea Hackworth în Comandament, unde miniaturizarea era scopul final, unde nici un atom nu se irosea și fiecare subsistem era special proiectat pentru scopul vizat. O astfel de muncă necesita intuiție și creativitate, calități rare și neîncurajate aici, în Merkle Hall. Dar, din cînd în cînd, în timpul unei partide de golf sau karaoke sau la o țigară, During ori alt supraveghetor va menționa numele vreunui tînăr care promitea.

Pentru că Lordul Alexander Chung-Sik Finkle-McGraw plătea actualul proiect al lui Hackworth, *Abecedarul Ilustrat al Tinerei Domnișoare,* prețul nu avea importanță. Ducele nu admitea nici o sustragere sau scurtare, totul pornind de la cît de bine realiza Comandamentul proiectul, fiecare atom putea fi justificat.

Chiar și așa, nu era nimic deosebit de interesant în legătură cu dispozitivul de energie creat pentru Jurnal, care consta din același fel de baterii care se utilizau pentru orice altceva, de la jucării la aeronave. Din acest motiv, Hackworth îi plasase acea parte a proiectului lui Cotton, doar pentru a vedea dacă are potențial.

Mîna înmănușată a lui Cotton flutură și examină, asemeni unui tăun înțepenit, centrul web-ului negru. Pe ecranul mediatronic atașat la bancul său de lucru, Hackworth observă cum Cotton fixa un subansamblu

de mărime medie (după standardele de la Merkle Hall), aparținînd, probabil, unui sistem nanotehnologic mai mare.

Schema color standard utilizată de aceste fenomenoscoape picta atomii de carbon în verde, sulful în galben, oxigenul în roșu și hidrogenul în albastru. Ansamblul lui Cotton, văzut de la distanță, era în general turcoaz, datorită consistenței majoritare de carbon și hidrogen, dar și din cauza distanței la care se afla Hackworth de acele mii de atomi amestecați. Era o plasă realizată din tije dure, puternice, dar destul de neregulate, încrucișate în unghiuri drepte. Hackworth recunoscu un sistem logic de tije – un computer mecanic.

Cotton încerca să-l asambleze cu o piesă mai mare. De aici, Hackworth trăgea concluzia că procesul de auto-asamblare (pe care în mod sigur Cotton îl încercase mai întîi) nu decursese așa cum ar fi trebuit, și de aceea Cotton încerca acum să pună piesa manual. Asta nu remedia eroarea, dar feed-backul telestetic ce ajungea la mîna lui prin intermediul firelor avea să îl ajute să intuiască care tije se potriveau anumitor orificii și care nu. O abordare intuitivă a meseriei, practică interzisă cu desăvîrșire de lectorii de la Institutul Regal de Nanotehnologie, dar populară printre colegii inteligenți și neascultători ai lui Hackworth.

— În regulă, spuse Cotton, înțeleg care este problema. Mîna i se relaxă. Pe mediatron, subansamblul se îndepărtă de grupul principal prin forță proprie, apoi încetini, se opri și începu să alunece înapoi spre acesta, atras de slabele forțe Van der Waals. Mîna dreaptă a lui Cotton odihnea pe mică planșetă din corzi; lovi o cheie ce îngheță sistemul, apoi, după cum observă Hackworth cu satisfacție, apăsă cheile cîteva secunde, scriind cîteva documentații. Între timp își trăgea mîna stîngă din mănușă și o folosea pentru a-și scoate peruca de pe cap; curelele și apărătorile acesteia îi turtiseră părul.

— Acesta este machiajul inteligent? întrebă Hackworth arătînd cu capul spre ecran.

— Pasul următor, răspunse Cotton. Telecomanda.

— Controlată în ce fel? IURV? spuse Hackworth referindu-se la Interfața Universală de Recunoaștere a Vocii.

— Da, domnule, o variantă specializată a acesteia. Continuă apoi pe un ton scăzut. Inclusă în cuvînt; au analizat machiajul cu nanoreceptori pentru răspunsul galvanic al pielii, al pulsului, al respirației, și așa mai departe, astfel încît va răspunde stării emoționale a purtătorului. Trebuie să spun că acest superficial aspect cosmetic ascunde un curent de adîncime care le trage în profundele și turbulentele ape filosofale ...

— Ce? Filosofia sau machiajul?

— Gîndiți-vă, domnule Hackworth – este o funcție a machiajului să răspundă la emoțiile unei persoane – sau e mai bine *să nu* o facă?

— Apele astea sînt deja deasupra capului meu, admise Hackworth.

— Probabil că doriți să aflați despre sursa de energie a Runcibilului, spuse Cotton folosind numele de cod pentru Abecedarul Ilustrat. Cotton habar n-avea ce este Runcibilul; știa doar că acesta are nevoie de o sursă de energie care să reziste destul de mult.

— Da.

— Modificările pe care le-ați cerut sînt gata. Am realizat testele pe care le-ați specificat, plus alte cîteva care mi s-au părut adecvate – aici este documentația de la toate. Cotton apucă mînerul greu al sertarului de la birou și se opri pentru o secundă în timp ce dispozitivul de recunoaștere logică a amprentelor, încastrat în metalul argintiu, își făcea treaba. Sertarul se descuie singur, iar Cotton îl deschise dînd la iveală o colecție de eterne rechizite de birou, inclusiv cîteva foi de hîrtie – unele albe, unele tipărite, unele făcute sul și

una albă cu un singur cuvînt scris de mîna fermă, de desenator tehnic, a lui Cotton: RUNCIBIL. Pe aceasta din urmă Cotton o trase afară și vorbi spre ea:

— Demetrius James Cotton îi transferă toate privilegiile domnului Hackworth.

— John Percival Hackworth preia, spuse acesta luînd pagina. Mulțumesc, domnule Cotton.

— Cu plăcere, domnule.

— Coperta, ceru Hackworth spre pagină. Aceasta se acoperi cu imagini și cuvinte, iar imaginile se mișcară – o schemă a unui sistem ciclic de mecanisme fazate.

— Dacă nu sînt prea îndrăzneț, spuse Cotton, veți compila curînd Runcibilul?

— Cel mai probabil astăzi, răspunse Hackworth.

— Vă rog să-mi spuneți dacă există erori, ceru Cotton, dar numai din politețe.

— Mulțumesc, Demetrius. Format scrisoare, se adresă Hackworth bucății de hîrtie iar aceasta se împături singură în trei. Hackworth o puse în buzunarul de la pieptul jachetei și părăsi Merkle Hall.

Amănunte despre situația familială a lui Nell și Harv; Harv aduce înapoi un miracol

Ori de cîte ori hainele lui Nell deveneau prea mici pentru ea, Harv le îndesa în reciclator și programa C.M.-ul să-i facă altele. Cîteodată, dacă Tequila urma să o ia pe Nell cu ea undeva unde veneau și alte mame cu fiicele lor, și ea utiliza C.M.-ul ca să-i fabrice puștoaicei cîte o rochie specială, cu dantelă și panglici, pentru ca celelalte mame să vadă cît de deosebită era Nell și cît de mult o iubea mama ei. Copiii stăteau în fața

mediatronului urmărind un program neutru iar mamele stăteau alături uneori discutînd, alteori urmărind și ele mediatronul. Nell le asculta, mai ales cînd vorbea Tequila, dar nu înțelegea cu adevărat toate acele cuvinte.

Pentru că Tequila repeta foarte des, Nell știa că atunci cînd Tequila rămăsese însărcinată cu ea, folosise ceva numit Mașina de Eliberare – un vierme care trăia în pîntecele tău și prindea ouăle pe care le mînca. Victorienii nu credeau în ei, dar îi puteai cumpăra de chinezii și hindustanii care, bineînțeles că nu aveau scrupule. Nu știai niciodată cînd deveneau prea uzate pentru a mai fi folosite, și, uite așa, Tequila s-a pomenit cu Nell. Una dintre femei spusese că puteai cumpăra un fel special de Mașină de Eliberare care mergea acolo și mînca fetusul. Nell nu știa ce este un fetus, dar se părea că toate femeile știau și erau de părere că acea idee era una la care doar chinezii sau hindustanii se puteau gîndi. Tequila spusese că știa despre tipul acela de Mașină de Eliberare, dar nu dorise să folosească una de teamă că s-ar fi putut dovedi prea grosolană.

Cîteodată, Tequila aducea acasă de la lucru bucăți de materiale adevărate, spunînd că Victorienii cei bogați pentru care lucra nu le vor simți lipsa. N-o lăsa niciodată pe Nell să se joace cu ele, așa că Nell nu înțelegea diferența dintre o cîrpă adevărată și cele care ieșeau din C.M.

Harv găsise cîndva o bucată. Teritoriile Concesionate, unde locuiau ei, aveau propria plajă, iar lui Harv și prietenilor lui le plăcea să exploreze pe acolo, dimineața devreme, în căutare de lucruri aduse de curenții dinspre Shanghai sau pe care Vikșii din New Atlantis Clave le aruncau la closet. Ceea ce ei căutau de fapt erau bucăți desfăcute și alunecoase de Nanobar. Cîteodată, Nanobarul era în formă de prezervative, alteori venea în bucăți mari ce se utilizau pentru împachetarea lucrurilor și păstrarea lor la adăpost de atacurile viermilor. În orice caz, puteau fi adunate și vîndute anumitor persoane care știau cum să cureță și să lipească o bucată de Nanobar de alta, realizînd chestii folositoare sau forme diferite.

Harv își îndesase, pe tăcute, bucata de cîrpă în pantof, șchiopătînd apoi pînă acasă, fără să spună o vorbă nimănui. În acea noapte, culcată pe salteaua roșie, Nell era chinuită de vise confuze despre lumini stranii și pînă la urmă se trezi ca să vadă un monstru albastru la ea în cameră: era Harv cu lanterna sub pătura lui, făcînd ceva. Coborî încet din pat ca să nu-i trezească pe Dinozaur, Rățoi, Peter și Purpuriu apoi își vîrî capul sub pătură. Îl găsi pe Harv ținînd lanterna micuță între dinți, lucrînd la ceva cu o pereche de scobitori.

— Harv, întrebă Nell, lucrezi la o acaridă?

— Nu, prostuțo. Vocea lui Harv era răgușită, iar el era nevoit să mormăie pe lîngă mica lanternă în formă de buton pe care o ținea în gură. Acaridele sînt mult mai mici. Vezi, uite!

Ea se mai tîrî puțin, atrasă nu doar de căldură și senzația de siguranță, ci și de curiozitate. Văzu pe gleznele încrucișate ale lui Harv ceva maro pestriț pe-o parte, scămoșat pe margini.

— Ce e asta?

— Vrăjitorie. Ia uite, spuse fratele ei. Trăgînd cu ajutorul scobitorii, destrămă ceva.

— Începe să iasă din el! observă Nell.

— Șșșșt! Harv prinse capătul firului de sub unghia lui și trase. Părea destul de scurt, însă pe măsură ce el trăgea, firul se lungea, marginea scămoșată a bucății de material se destrămă rapid, iar firul ieși în întregime. Harv îl cercetă cu privirea și îl lăsă să cadă pe un morman de alte lucruri mici exact la fel.

— Cîte sînt? întrebă Nell.

— Nell, spuse Harv cu voce înfundată, întorcîndu-se spre ea, luminînd cu lanterna chipul puștoaicei, ai înțeles greșit. Lucrul ăsta nu are fire *în* el – *este făcut* din fire. Firele sînt puse peste și pe sub altele. Dacă tragi toate firele nu mai rămîne nimic.

— Acaridele fac astea? întrebă iarăși Nell.

— Felul în care e făcut, atît de migălos, fiecare fir merge pe sub și peste alte fire, iar acelea, la rîndul lor, merg peste și pe sub altele .... Harv se opri pentru o clipă, mintea lui fiind supraîncărcată de îndrăzneala inumană a lucrului, amestecînd referirile despre asamblarea acestuia. Trebuie să fie acaridele, Nell. Nimic altceva n-ar putea-o face.

Măsurile de securitate adoptate de Atlantis/Shanghai

Atlantis/Shanghai ocupa o majoritate de nouăzeci la sută din aria New Chusan-ului; un platou intern, la aproximativ treizeci de kilometri deasupra nivelului mării, unde aerul era mai rece și mai curat. Unele părți erau împrejmuite de un gard drăguț din fier forjat, dar adevăratul hotar era apărat de ceva numit rețeaua-teacă de urmărire, o mulțime de aerostate cvasi-independente.

Aerostat însemna orice stătea în aer. Ăsta era un truc simplu de realizat în zilele noastre. Materialele nanotech erau mai dure. Computerele erau infinitezimale. Sursele de energie mult mai puternice. Era aproape dificil să *nu* construiești lucruri mai ușoare decît aerul. Lucrurile cu adevărat simple, cum ar fi materialele pentru împachetat-elementele constituente ale deșeurilor, în general – aveau tendința de a pluti peste tot, ca și cînd nu ar fi avut greutate, iar piloții avioanelor, zburînd la zeci de kilometri deasupra nivelului mării, se obișnuiseră cu imaginile pungilor de băcănie goale, aruncate, trecînd aproape de carlingă (și absorbite de motoare). Privită de la nivelul orbitei terestre, atmosfera superioară părea acum plină de mătreață. Protocolul insista ca toate lucrurile să fie realizate cu o greutate mai mare decît era necesar, astfel încît să cadă și să poată fi dezintegrate cu ajutorul luminii ultraviolete. Dar unii oameni încălcau Protocolul.

Avînd în vedere că era atît de simplu de produs lucruri care să plutească în aer, n-ar fi reprezentat un efort prea mare să se construiască și o turbină de aer. Aceasta nu era altceva decît un propulsor de capacitate redusă, sau o serie de astfel de dispozitive, montate într-un mic dispozitiv tubular, fasonat în interiorul corpului aerostatului, trăgînd aerul printr-un capăt și evacuîndu-l prin celălalt pentru a genera o forță de propulsie. Un mecanism construit cu mai multe astfel de propulsoare îndreptate de-a lungul unor axe diferite putea rămîne într-o anume poziție sau putea naviga cu adevărat prin spațiu.

Fiecare aerostat din rețeaua de urmărire era asemeni unei lacrimi aerodinamice acoperite cu oglinzi, destul de mari, în partea cea mai lată, să conțină o minge de Ping-pong. Tecile erau programate să atîrne în spațiu într-o rețea hexagonală, la aproximativ zece centimetri de pămînt (destul de aproape pentru a opri chiar și un cîine) și distanțate din ce în ce mai mult pe înălțime. Astfel era delimitată o cupolă emisferică în jurul spațiului aerian sacru al New Atlantis Clave. Cînd vîntul se întețea, tecile se roteau asemeni giruetelor și rețeaua se deforma un pic; dar la sfîrșit,

toate reveneau la locul lor, înotînd împotriva curentului ca plevușca, propulsînd turbinele. Acestea scoteau un zgomot subțire, sîsîit, asemeni unei lame tăind aerul, care, atunci cînd era multiplicat de numărul de teci aflate în raza auditivă, produceau o atmosferă nu întru totul plăcută.

O luptă îndelungată cu vîntul și bateria unei teci se consuma. Atunci, teaca plutea spre cea de lîngă ea și o împingea. Ele se uneau în aer, asemeni libelulelor, iar cea mai slabă lua putere de la cea mai puternică. Sistemul includea aerostate mari, numite infirmiere, care călătoreau descărcînd mari cantități de energie în teci alese la întîmplare pe toată suprafața rețelei, energie pe care urmau s-o distribuie apoi celor de lîngă ele. Totuși, dacă o teacă avea probleme de natură mecanică, ea transmitea un mesaj și o teacă proaspătă zbura din instalația de Securitate Regală aflată dedesubtul Sursei Victoria și o elibera pe cea defectă care revenea la bază pentru a fi reciclată.

După cum descoperiseră numeroși băieți de opt ani, nu te puteai sui pe rețea, pentru că tecile nu erau destul de puternice pentru a suporta greutatea; piciorul afunda prima teacă în sol. Aceasta încerca să revină la poziția inițială, dar, în cazul în care se umplea de noroi, sau dacă turbinele ei se murdăreau, o altă teacă era nevoită să îi ia locul. Din aceleași motive era destul de simplu să scoți orice teacă din locul ei și să pleci cu ea. Cînd, în tinerețea sa, Hackworth făcuse o asemenea acrobație, descoperise că, pe măsură ce se îndepărta de locul stabilit al tecii, aceasta devenea din ce în ce mai fierbinte, iar în tot acest timp îl informa politicos, cu o dicție militară, că ar fi fost mai nimerit să o elibereze, altfel va suporta consecințele. Dar în ziua de astăzi, puteai fura una sau două ori de cîte ori aveai chef; o alta venea să o înlocuiască pe cea lipsă; de

îndată ce tecile realizau că nu mai fac parte din rețea se auto-anihilau devenind instantaneu suveniruri.

Această abordare prietenoasă nu însemna că se ignora deteriorarea rețelei sau că astfel de activități erau aprobate. Puteai trece prin rețea cînd vroiai dînd la o parte cîteva teci – *afară de cazul în care* Securitatea Regală comanda tecilor să te electrocuteze sau să te transforme în scrum. În aceste cazuri, ele te avertizau politicos înainte de a îndeplini ordinul. Chiar și atunci cînd se aflau în stare de pasivitate, aerostatele vegheau și ascultau, așa că nimic nu trecea prin rețeaua-teacă de supraveghere fără a deveni o celebritate, cu sute de fani în uniforme care urmăreau tot ce mișca de la Comandamentul Forțelor Regale Unite.

Excepție făcînd obiectele microscopice. În zilele noastre, invadatorii microscopici erau o amenințare uriașă. Doar pentru a da un exemplu, exista Moartea Roșie, cunoscută și sub denumirea de Șapte Minute Speciale, o micuță capsulă aerodinamică ce detona după impact, eliberînd în jur o mie de particule microscopice, cunoscute sub numele de tăieturi-care-ard. Pătrundeau cu ușurință în circuitul sanguin al victimei. Dura aproximativ șapte minute pînă cînd sîngele unei persoane obișnuite să înceapă din nou să recircule, astfel încît, după acest interval, tăieturile-care-ard erau distribuite la întîmplare prin mădularele și organele interne ale victimei.

Un tăietor-care-arde avea forma unei aspirine, excepție făcînd faptul că părțile de deasupra și de dedesubt erau rotunjite mai mult pentru a rezista la presiunea ambientului; la fel ca majoritatea dispozitivelor nanotehnologice, tăieturile-care-ard aveau interiorul vidat. Înăuntru se aflau două centrifuge, rotindu-se pe aceleași axe dar în direcții diferite, pentru ca unitatea să nu acționeze asemeni unui giroscop.

Mecanismul putea fi declanșat în multe feluri; cele mai primitive erau bombele activate după șapte minute.

Detonarea dizolva legăturile care țineau centrifugele laolaltă, așa că fiecare dintre cele aproximativ o mie de particule balistice zburau, brusc, în afară. Învelișul înconjurător se sfărma rapid și fiecare particulă producea un șoc, cu surprinzător de mici prejudicii la început, lăsînd în urmă perturbări lineare neclare și scoțînd, uneori, cîte un cip dintr-un os. Dar încetineau curînd, aproape de viteza sunetului, la nivelul căreia unda de șoc se strîngea spre vîrf pentru a produce o bombă sonică. În acel moment toate avariile se petreceau instantaneu. În funcție de viteza inițială a centrifugei, aceasta se putea întîmpla la distanțe variate de punctul de detonare; mai tot ce se afla în interiorul razei era neatins, dar orice altceva aflat în jur era transformat în pastă; de aici venea denumirea. Apoi, în timp ce cîteva fragmente ieșeau prin carne și treceau de bariera sonică în aer, victima scotea un sunet puternic, ca plesnitura unui bici. Martorii uimiți se întorceau pentru a privi cum victima se colora în roz strălucitor. Brusc, pe toată suprafața corpului acesteia apăreau excrescențe sîngerînde; acestea marcau intersectarea geometrică a suprafețelor de detonare cu pielea și erau un avantaj pentru autopsieri, care reușeau în acest fel să identifice tipul de tăietură-care-arde comparînd semnele cu o cartelă informațională de buzunar. În acest moment, victima era doar o masă însîngerată neidentificabilă, ce nu reușise să supraviețuiască.

Astfel de invenții creaseră îngrijorarea că membrii Gintei A ar fi putut introduce clandestin cîteva milioane de mecanisme letale în corpurile membrilor Gintei B, alimentînd tehnic banalul, anticul vis de a reuși eliminarea instantanee a unei întregi societăți.

Cîteva invazii de acest gen fuseseră realizate, cîteva înmormîntări în masă de sicrie sigilate fuseseră făcute, dar nu multe. Astfel de mecanisme erau greu de controlat. Dacă o persoană mînca sau bea unul, putea ajunge în corpul acesteia, dar exista și posibilitatea ca el să fie reciclat și să sfîrșească în interiorul trupului unei persoane dragi. Însă cea mai mare problemă se dovedise sistemul imunitar al gazdei, care cauzase destulă agitație, avertizînd victimele cărora le erau destinate mecanismele ucigașe.

Ce lucra în corp putea lucra și în altă parte, și de aceea gintele aveau propriile sisteme imunitare. Paradigma scutului-impregnabil nu dădea rezultate la nivel nano; o persoană trebuia să utilizeze calea de mijloc. O tabără bine păzită era înconjurată de o zonă tampon infestată cu imunocule – aerostate microscopice proiectate să caute și să distrugă invadatorii. În cazul lui Atlantis/Shanghai această arie nu era niciodată mai mică de douăzeci de kilometri. Perimetrul cel mai ascuns era o centură verde, întinsă pe ambele părți ale rețelei-teacă, iar cel exterior era numit Teritoriile Concesionate.

În Teritoriile Concesionate era întotdeauna ceață, pentru că toate imunoculele din aer serveau ca nuclee pentru condensarea vaporilor de apă. Dacă priveai cu atenție ceața, concentrîndu-te pe un punct la cîțiva centimetri distanță de vîrful nasului, puteai vedea că el strălucește, asemeni multor alte proiectoare microscopice, în timp ce imunoculele curățau spațiul cu lidare radiante. Lidarul era asemeni radarului, excepție făcînd faptul că folosea cele mai mici lentile vizibile cu ochiul liber. Scînteierile micilor lumini erau dovada microscopicelor cuirasate ce se vînau implacabil prin ceață unele pe altele, ca niște distrugătoare din apele negre ale Atlanticului de Nord.

Nell vede ceva ciudat; Harv îi explică totul

Într-o dimineață, privind pe fereastră, Nell observă că lumea devenise plumburie. Mașini, velocipede, quadrupede, chiar și patinele cu reacție lăsau vîrtejuri negre în urma lor.

Harv ajunse acasă după ce fusese plecat toată noaptea. Arăta ca o fantomă de culoarea cărbunelui, cu două excrescențe monstruoase pe față, iar Nell țipă văzîndu-l. Harv își scoase masca de protecție, și sub ea pielea era roz cenușie. Îi zîmbi cu dinți albi apoi începu să tușească. Făcu aceasta metodic, scuipînd rotocoale de flegmă din alveolele profunde, proiectîndu-le în toaletă. Se oprea din cînd în cînd ca să respire și un vag șuierat îi ieșea din gît.

Harv nu explică nimic din ce făcea, dar continuă să lucreze. Deșurubă umflăturile de pe mască și scoase lucruri negre ce se ridicară ca o furtună de praf întunecat cînd el le azvîrli pe podea. Le înlocui cu două lucruri albe pe care le luase dintr-o țesătură Nanobar, cu toate că, pînă cînd termină operațiunea, lucrurile albe se acoperiseră cu amprentele lui pe toate muchiile și spiralele. Ridică pentru o clipă țesătura Nanobar în lumină.

— Protocolul inițial, vorbi el tăios și îl azvîrli spre coșul cu deșeuri.

Apoi Harv puse masca pe fața lui Nell, îi trecu legăturile în jurul capului și le legă. Părul ei lung se prinse în șnururi și o duru dar protestele îi erau înnăbușite de mască. Respira destul de anevoios acum. Masca i se lipea de față cînd inspira și se umfla cînd expira.

— Continuă, spuse fratele ei. Te va proteja de toner.

— Ce e aia toner? bombăni Nell. Cuvintele nu răzbăteau prin mască, dar Harv le ghici din privirea ei.

— Acaride, spuse el. Oricum, așa le spun cei de la Circul Puricilor. Ridică unul dintre lucrurile negre luate de pe mască și îl plesni cu degetul. Un nor incinerator se răsuci din el, ca o picătură de cerneală într-un vas cu apă și rămase plutind în aer, fără să se ridice, fără să cadă. În mijlocul lui străluceau scîntei luminoase, asemeni unui praf magic.

— Vezi, acaridele sînt mereu, peste tot. Folosesc scînteile ca să vorbească între ele, explică Harv. Sînt în aer, în apă, în mîncare, peste tot. Și există niște reguli pe care acaridele ar trebui să le urmeze, iar regulile astea se numesc protocoale. Și un protocol foarte vechi spune că ele ar trebui să fie bune pentru plămîni. Ar trebui să se sfărîme în bucățele mici dacă respiri una. Harv se opri pentru o clipă, teatral, pentru a da la iveală încă o bucată fumurie, despre care Nell bănuia că este plină cu bucăți de acaride. Dar, uneori, există oameni care încalcă aceste reguli. Care nu urmează protocoalele. Și eu cred că, dacă sînt prea multe acaride în aer, toate spărgîndu-se în plămînii tăi, milioane .... ei, poate că bucățile astea, dacă sînt milioane, nu mai sînt la fel de inofensive. Oricum, cei de Circul Puricilor spun că, din cînd în cînd, acaridele se războiesc unele cu altele. Adică, poate că cineva din Shanghai face o acaridă care nu respectă protocolul și, folosind compilatorul de materii, face o mulțime ca prima și le trimite peste apă, tocmai în New Atlantis Clave ca să-i spioneze pe Vickși sau chiar să le facă rău. P'ormă, un Vicks – un tip de la Protocolul lor de Sancționare – face o acaridă care să o găsească pe cealaltă acaridă și să o omoare și intră în război. Asta s-a întîmplat astăzi, Nell. Acaride care se luptă cu alte acaride. Praful ăsta, pe care noi îl numim toner, este de fapt alcătuit din cadavrele tuturor acestor acaride.

— Cînd o să se termine războiul? întrebă Nell, dar, din cauza unui alt acces de tuse, fratele ei n-o auzi.

Apoi, Harv se ridică și își legă în jurul feții o bucată albă de Nanobar. Imediat, locul din dreptul gurii deveni gri. El scoase cartușele folosite din arma contra acaridelor și introduse altele noi. Era asemănătoare unei arme obișnuite, dar, în loc să arunce lucruri afară din ea, trăgea aer înăuntru. Cartușele cu care se încărca erau în formă de tobă, pline cu hîrtie creponată. Cînd o porneai, scotea un zgomot șuierat, trăgînd aer – și poate acaride – prin hîrtie.

— Trebuie să plec, spuse Harv acționînd trăgaciul de cîteva ori. Nu se știe niciodată ce pot să găsesc. Apoi se îndreptă spre ieșire, lăsînd urme negre de toner pe podea, împrăștiate, însă, de curenții de aer, de parcă nimeni n-ar fi trecut pe acolo.

Hackworth compilează Abecedarul Ilustrat al Tinerei Domnișoare; particularități ale tehnologiei de realizare

Comandamentul era o casă în stil Victorian, pe deal, un bloc lung prevăzut cu aripi, turnuri, holuri imense și verande răcoroase. Hackworth nu avea un rang seniorial destul de înalt pentru a merita un turn sau un balcon. Dar avea o încăpere cu vedere spre o grădină cu gardenii și cimșir. Așezat la birou nu vedea grădina, dar se bucura de mirosul ei, mai cu seamă în zilele cînd vîntul sufla dinspre mare.

Runcibilul se afla pe birou, sub forma unei grămezi de hîrtii, majoritatea semnate JOHN PERCIVAL HACK-

WORTH. Despături documentul de la Cotton care proiecta încă micuțul desen animat industrial. Era evident că tînărul inginer se amuzase, însă nimeni nu fusese concediat pentru că se lăsase încîntat de foto-realism. Semnătura lui Hackworth fusese plagiată după brevetul unei aplicații din secolul nouăsprezece: negru pe alb, umbre gri subliniate de hașuri microscopice, litere tipărite cu fonturi de modă veche, un pic grosolane pe margini. Clienții se înnebuneau după asta; aceștia doreau mereu să explodeze diagramele de pe mediatroanele din camerele de desen. Cotton reușise. Realizase diagrama în același stil și astfel bateria lui nanotehnologică exploda rapid pe pagină semănînd mult cu angrenajul unui vas blindat Edwardian.

Hackworth puse documentul lui Cotton deasupra grămezii Runcibilului pe care o perforă pe birou de cîteva ori, încercînd, superstițios, să o facă să arate îngrijit. O cără apoi într-un colț al încăperii, lîngă fereastră, unde portarul adusese recent o piesă de mobilier: un cabinet din lemn de cireș, pe rotile alămite. Îi ajungea pînă la brîu. Deasupra se afla un mecanism din alamă lustruită – un cititor de documente cu tavă detașabilă. În spate, o ușă micuță trăda orificiul unui Alimentator, mare de un centimetru, tipic muncilor casnice, dar uimitor încastrat într-un greoi mecanism industrial, cu atît mai mult cu cît acest cabinet conținea unul dintre cele mai puternice computere din lume – cinci giga bites de verigi logice, de tip Comandament. Utiliza aproximativ o sută de mii de wați putere, care intrau în partea superioară a conducătorului alimentatorului. Energia trebuia disipată, pentru că altfel calculatorul s-ar fi incinerat singur, dar și o mare parte din clădire în același timp. Eliminarea acestei energii solicitase inginerii chiar mai mult decît veriga logică. Cel mai recent protocol de Alimentare avea soluția construită direct în el: un dispozitiv ce in-

troducea gheață din Alimentator, cîte o bucată microscopică o dată, evacuînd, în același timp, apă caldă.

Hackworth puse teancul de documente în tava de alimentare din vîrf și comandă mașinii să compileze Runcibilul. În timp ce cititorul apuca pentru un moment marginea fiecărei pagini și îi extrăgea conținutul, aparatul scotea un bîzîit șuierat. Linia flexibilă a Alimentatorului, care mergea din perete în spatele cabinetului, se contractă și apoi încremeni, în timp ce operațiunile computerului absorbea, o cantitate uriașă de gheață hipersonică evacuînd apă caldă. O foaie proaspătă de hîrtie apăru în tava de ieșire a cabinetului.

La începutul documentului scria: „RUNCIBIL – VERSIUNEA 1.0 – SPECIFICAȚII DE COMPILARE".

Pe document se afla și o imagine a produsului final. Era frumos redactat, purtînd semnătura lui Hackworth, în stilul asemănător unei gravuri. Arăta exact ca o carte.

Îndreptîndu-se spre uriașa scară în spirală din vastul și aproape centralul hol al Comandamentului, Hackworth reflecta la viitoarea sa crimă. Acum era mult prea tîrziu pentru a da înapoi. Îl frămînta gîndul că luase hotărîrea în mod inconștient cu luni în urmă, fără a ști cu precizie data.

Deși Comandamentul era mai degrabă o casă de proiectare decît una de producție, avea propriile compilatoare de materii, inclusiv unele uriașe, de o mie de metri cubi. Hackworth își rezervase un model de birou mult mai modest, de o zecime de metru cub. Utilizarea compilatoarelor trebuia logată, așa că, mai întîi, se prezentă pe sine și proiectul. Apoi mașina acceptă marginea documentului. Hackworth îi spuse compilatorului să înceapă imediat și după aceea privi mediul eutactic, printr-un perete transparent din diamant solid.

Universul era un talmeș-balmeș dezordonat, singurii biți interesanți fiind anomaliile organizate. O dată, Hackworth își dusese familia la canotaj pe lacul din parc. Capetele ramelor galbene iscau spirale compacte și Fiona, care învățase fizica lichidelor vărsînd multe dintre ele și făcînd baie, ceruse o grămadă de explicații pentru aceste găuri din apă. Gwendolyn îi ținuse rochia, iar ea se aplecase peste bordul ambarcațiunii și simțise aceste spirale cu mîna, dorind să le înțeleagă. Restul lacului, apă simplă, nu prezenta interes.

Ignorăm întunericul din spațiu și dăm atenție stelelor, mai ales dacă ele sînt dispuse în constelații. „Banal ca aerul" însemna ceva lipsit de valoare, dar Hackworth știa că fiecare respirație a Fionei, faptul că se întindea pe pat noaptea, sau o simplă strălucire a lunii erau folosite de corpul ei pentru a fabrica piele, păr și oase. Aerul devenea Fiona și merita – nu, pretindea – iubire. Ordonarea materiei era singura năzuință a Vieții, indiferent dacă era un talmeș-balmeș de molecule ce se auto-replicau în oceanul primordial, sau o filatură englezească funcționînd cu aburi și transformînd plantele în haine, sau Fiona stînd la ea în pat, respirînd.

O foaie de hîrtie era subțire de aproximativ o sută de mii de nanometri; în această măsură se putea potrivi o treime de milion de atomi. Hîrtia inteligentă consta dintr-o rețea de computere infinitezimale presate între mediatroane. Un mediatron era un lucru ce își putea schimba culoarea din loc în loc; două mediatroane utilizau două treimi din subțirimea hîrtiei, lăsînd un gol interior destul de mare pentru a conține structuri de sute de mii de atomi.

Lumina și aerul penetrau cu ușurință spre acest punct, în așa fel încît lucrările erau conținute în vacuole – carcase vidate rigide, acoperite cu un strat de aluminiu reflectorizant pentru a nu face implozie în

masă cînd pagina era expusă la lumina soarelui. Interiorul bilelor rigide constituia ceva asemănător unui mediu eutactic. Aici era rezidentă veriga logică căreia i se datora inteligența hîrtiei. Fiecare dintre aceste computere sferice era legat la cei patru vecini ai săi, nord – est – sud – vest, printr-un mănunchi de verigi pulsatorii ce alcătuiau un tub de evacuare, flexibil dar rezistent, astfel că pagina, ca întreg, constituia un computer paralel, compus din aproximativ un miliard de procesoare separate. Procesoarele individuale nu erau deosebit de inteligente sau rapide, dar erau sensibile la elemente așa încît, în general, doar o mică parte dintre ele lucra, însă chiar și cu aceste limitări hîrtia inteligentă constituia, printre altele, un puternic computer grafic.

Totuși, reflecta Hackworth, nu avea nimic despre Runcibil, ale cărui pagini erau mai subțiri și mai compact ambalate cu mașinăria computerizată, fiecare foaie împăturită de patru ori într-o tipăritură de șaisprezece pagini, treizeci și două de semnături adunate laolaltă într-un suport care nu numai că oprea destrămarea cărții dar și funcționa ca un enorm sistem de întrerupere și ca bază de date.

Fusese proiectat să fie puternic, dar trebuia totuși să fie născut de uterul eutactic, o cameră vacuum din diamant solid care adăpostea un alimentator de pornire. Diamantul era acoperit cu ceva ce lăsa numai lumina roșie să treacă; practica inginerească standard ocolea orice legături moleculare care erau destul de rafinate pentru a fi sfărîmate de leneșii fotoni roșii, aflați sub limita spectrului vizibil. În acest fel, creșterea prototipului putea fi urmărită printr-o fereastră – finala măsură de precauție. În cazul în care codul era virusat și proiectul devenea prea mare, amenințînd să spargă pereții incintei, mecanismul putea fi oprit cu

ajutorul ridicolei manevre mecanice de întrerupere a Alimentatorului.

Hackworth nu era îngrijorat, dar urmărea creșterea oricum, doar pentru că se dovedea întotdeauna interesantă ca proces. La început, era o cameră goală, o emisferă de diamant, sclipind cu o lumină slabă, roșie. În mijlocul podelei pavate cu dale, se putea observa o secțiune transversală goală a unui Alimentator de opt centimetri, o țeavă goală înconjurată de o colecție de linii micuțe, fiecare un mănunchi de curele de transmisie microscopice care transportau bucăți de construcții nano-mecanice – atomi individuali sau mulțimi de atomi legați la un loc în module ușor de mînuit.

Compilatorul de materii era o mașină amplasată la capătul Alimentatorului. Urmînd un anume program, smulgea moleculele una cîte una din transportor pentru a le asambla în structuri mai complicate.

Hackworth era programatorul. Runcibilul era programul. Alcătuit dintr-un număr de subprograme, fiecare fixat pe foi separate de hîrtie, pînă în urmă cu cîteva momente, cînd puternicul computer din biroul lui Hackworth le compilase într-un singur program redactat într-o limbă pe care compilatorul de materii o putea citi.

O ceață transparentă fuziona peste capătul Alimentatorului, care avea forma unei căpșuni coapte. Ceața începu să se subțieze și să capete o formă, unele părți fiind un pic mai înalte decît celelalte. Se întinse pe podea, departe de linia Alimentatorului pînă cînd umplu urmele de picior: sectorul unui cerc cu raza de șase centimetri. Hackworth continuă să privească pînă cînd se văzu marginea superioară a cărții crescînd din acest cerc.

Într-un colț al acestui laborator se afla versiunea evoluată a mașinii de copiat, care avea capacitatea de

a prelua orice fel de informații pentru a le transforma grafic în altceva. Putea chiar să distrugă o bucată de informație pentru ca apoi să recunoască fapta, ceea ce era deosebit de util în mediul relativ paranoic al Comandamentului. Hackworth introduse documentul ce conținea codul de compilare a Runcibilului și mașina îl distruse. Ceea ce putea fi dovedit.

Cînd totul se termină, Hackworth eliberă vacuumul și ridică domul din diamant roșu. Cartea, în forma finală, se afla chiar deasupra sistemului care o expulzase și care se transformase într-o mînă de resturi la contactul cu aerul. Hackworth o luă cu mîna dreaptă, apucînd sistemul cu cea stîngă, pentru ca apoi să azvîrle scrisoarea într-un coș de dezintegrare.

Încuie Runcibilul într-un sertar al biroului, își luă pălăria, mănușile și bastonul, păși în pedo-mobil și îl programă pentru Causeway. Spre Shanghai.

Condițiile generale de existență ale lui Harv & Nell; Teritoriile Concesionate; Tequila

China se afla chiar dincolo de apă și dacă mergeai pe plajă o puteai vedea. Orașul cu deșeuri aeriene, era numit Pudong și dincolo de el se afla Shanghai-ul. Cîteodată, Harv mergea acolo cu prietenii. El spunea că este mult mai mare decît îți imaginai, vechi, murdar și plin de oameni și peisaje ciudate.

Ei locuiau în T.C., care după spusele lui Harv era prescurtarea în litere pentru Teritoriile Concesionate. Nell știa deja care sînt mediagliphurile pentru această regiune. Harv o mai învățase și semnul pentru

Încîntare, numele dat Teritoriului unde ei trăiau; era o prințesă ce împrăștia particule aurii dintr-un băț spre unele case cenușii, iar cînd grăuncioarele le atingeau, acestea deveneau galbene și strălucitoare. Nell se gîndea că particulele erau acaride, dar Harv insistase că ele sînt prea mici ca să fie văzute, că bățul era o baghetă magică și că particulele erau praf fermecat. În orice caz, Harv o silise să țină minte mediagliphul ca să găsească drumul spre casă dacă s-ar rătăci.

— Dar cel mai bine ar fi să mă chemi, concluzionase Harv. Eu o să vin să te găsesc.

— De ce?

— Pentru că acolo sînt oameni răi și tu n-ar trebui să mergi singură prin T.C. niciodată.

— Ce oameni răi?

Harv păru încurcat, oftă de mai multe ori, se frămîntă.

— Mai știi ractivul unde am fost ieri, în care erau piraţi care legau copiii și îi obligau să meargă pe punte?

— Mda.

— Și în T.C. sînt piraţi.

— Unde?

— Nu te obosi să-i cauți. Nu-i poți vedea. Nu arată ca niște piraţi, cu pălării mari, săbii și celelalte. Arată ca niște oameni normali. Dar pe dinăuntru sînt piraţi, le place să prindă copiii și să-i lege.

— Și să-i facă să meargă pe punte?

— Ceva în genul ăsta.

— Cheamă poliția!

— Nu știu dacă poliția ar ajuta. Poate ar ajuta.

Poliiștii erau chinezi. Veneau peste Causeway dinspre Shanghai. Nell îi văzuse o dată de aproape, cînd veniseră la ei acasă să-l aresteze pe prietenul mamei, pe Rog. Rog nu era acasă, doar Nell și Harv iar Harv

i-a lăsat să intre și să stea în sufragerie și le adusese ceai. Harv spusese cîteva cuvinte în shanghaeză, iar ei rînjiseră și îi ciufuliseră părul. El îi spusese lui Nell să stea în dormitorul lor și să nu iasă de acolo, dar Nell ieșise oricum și trăsese cu ochiul. Erau trei polițiști, doi în uniforme, unul în costum, și-l așteptaseră pe Rog să se întoarcă, fumînd țigări și privind ceva pe mediatron. Pe urmă se certaseră cu Rog și îl scoseseră afară, țipînd tot timpul. După asta, Rog nu mai venise, iar Tequila începuse să iasă cu Mark.

Spre deosebire de Rog, Mark avea o slujbă. Lucra în New Atlantis Clave, unde curăța ferestrele de la casele Vickșilor. Venea după-amiaza tîrziu, obosit, murdar și își făcea un duș lung în baia lor. Cîteodată o lua pe Nell cu el în baie ca să-l spele pe spate pentru că nu ajungea peste mijlocul lui. Alteori privea părul lui Nell și-i spunea că trebuie să facă baie, iar ea își scotea hainele și se suia cu el în cadă iar el o ajuta să se spele.

Într-o zi îl întrebase pe Harv dacă Mark îi făcea și lui baie. Harv se supărase și îi pusese o mulțime de întrebări. Mai tîrziu, îi spusese Tequilei, dar Tequila se certase cu el și îl trimisese la ei în cameră, cu un obraz roșu și fierbinte. Apoi Tequila vorbise cu Mark. Se certaseră în sufragerie, răcnetele străbătînd prin pereți, în timp ce Harv și Nell se înghesuiseră în patul lui Harv.

Harv și Nell se prefăcuseră că dorm dar Nell îl auzise pe Harv coborînd și strecurîndu-se afară din casă. Nu-l mai văzuse tot restul nopții. Dimineața, Mark se trezise și plecase la lucru, iar pe urmă Tequila își pusese o grămadă de fard pe față și plecase și ea la treabă.

Nell fusese singură toată ziua aceea și se întrebase dacă după-amiază Mark o va obliga să facă baie. Din felul în care reacționase Harv, era evident că dușurile erau ceva rău și, într-un fel, îi părea bine că nu-i

plăcuseră niciodată. Știa cum o să-l oprească pe Mark să o oblige să facă duș. Le spusese și Dinozaurului, Rățoiului, lui Peter și Purpuriului.

Aceste patru creaturi erau singurele supraviețuitoare ale masacrului săvîrșit anul trecut de Mac, unul dintre prietenii mamei ei, care, într-un acces de furie, strînsese toate păpușile și animalele îngrămădite în camera lui Nell și le azvîrlise în coșul de dezintegrare.

Cînd Harv îl deschisese, cîteva ore mai tîrziu, toate jucăriile dispăruseră, cu excepția acestora patru. El îi explicase că se dezintegrau doar lucrurile venite din C.M. și că orice fusese făcut „manual" (un concept greu de explicat) era respins. Dinozaurul, Rățoiul, Peter și Purpuriul erau vechi lucruri zdrențuite, făcute „manual".

Cînd Nell le spusese povestea, Dinozaurul fusese curajos și zisese că ar trebui să lupte cu Mark. Rățoiul avusese cîteva idei, dar erau destul de prostești, pentru că Rățoiul era un copil. Peter se gîndise că Nell ar fi trebuit să fugă. Purpuriul credea că ea ar trebui să folosească magia și să-l împroaște pe Mark cu praf fermecat. Praful fermecat trebuia să aibă aceleași puteri ca și acaridele pe care (după părerea lui Harv) Vickșii îi foloseau ca să se protejeze de oamenii răi.

În bucătărie era mîncare adusă de Tequila noaptea trecută, inclusiv niște bețișoare chinezești în loc de tacîmuri, cu mediatroane mititele construite în mînere astfel încît mediagliphurile fugeau în sus și în jos în timp ce mîncai. Nell știa că în ele trebuie să conțină acaride, care făceau mediagliphurile, așa că luă un bețișor pe post de baghetă magică.

Nell mai avea și un balon argintiu, din plastic, pe care Harv i-l făcuse în C.M. Aerul ieșise complet din el. Ea cugetă că l-ar putea transforma într-un scut grozav, așa cum văzuse o dată în mîna unui cavaler într-unul din ractivele lui Harv. Se așezase în colțul

camerei pe salteaua roșie, cu Dinozaurul și Purpuriul în fața ei și Rățoiul și Peter în spate, și aștepta, strîngînd în mînă bagheta magică și scutul.

Dar Mark nu apăruse. Tequila venise acasă și se întrebase unde ar putea fi el, dar nu părea să-i pese că nu este acolo. Într-un sfîrșit, noaptea tîrziu, după ce Nell mersese la culcare, venise Harv și ascunsese ceva sub salteaua lui. A doua zi Nell se uitase: Era o pereche de bețe grele, legate între ele cu un lanț scurt, mînjite cu ceva roșu-maroniu, lipicios și uscat.

Cînd îl văzu iarăși pe Harv, el îi spusese că Mark nu va mai veni niciodată înapoi și că dacă mai încearcă altcineva să-i facă astfel de lucruri, ea trebuie să fugă, să țipe și să-i spună imediat lui Harv și prietenilor lui. Nell era uimită; nu înțelesese pînă acum cît de șireți puteau fi pirații.

Hackworth traversează Causeway spre Shanghai; cugetări

Joncțiunea dintre Causeway, New Chusan și Zona Economică Pudong era baza existenței pentru Atlantis/Shanghai, reprezentînd de fapt un titanic Alimentator, străjuit de lanțurile muntoase din cele două capete. Din punctul de vedere al aglomerării și circulației banilor, teritoriul New Chusan-ului în sine, un plămîn de coral respirînd în ocean, nu era nici mai mult nici mai puțin decît sursa economiei de consum a Chinei, cu o singură funcție, aceea de a revărsa megatone de nanomarfă în fiecare ramificație a rețelei Alimentatorului Regatului Mijlociu, ajungînd în fiecare lună la milioane de noi locuitori.

Pe majoritatea lungimii Causeway se afla chiar deasupra nivelului fluxului, dar kilometrul din mijloc se arcuia pentru a permite trecerea navelor; nu că cineva ar mai fi avut cu adevărat nevoie de nave, dar cîțiva marinari recalcitranți și unii comis-voiajori pluteau încă pe estuarul Yangtze în vechituri, care păreau exagerate pe dedesubtul arcului liber al marelui Alimentator, combinația anticul-întîlnește-modernul iritîndu-i pe partizanii din lumea întreagă ai *National Geographic*. Cînd Hackworth ajunse în partea cea mai înaltă putu vedea Causeway-uri similare spre babord și tribord, legînd suburbiile Shanghaiului cu alte insule artificiale. Nippon Nano semăna cu vulcanul Fuji; o zonă de clădiri cu birouri care înconjurau malul, deasupra acestora, case, cu cît mai înalte cu atît mai bine, apoi o zonă de terenuri de golf, întregul nivel trei fiind rezervat grădinilor, plantațiilor de bambuși și altor forme de microclimate naturale. În direcție opusă era o mică parte a Hindustanului. Arhitectura acestei insule datora mai puțin perioadei Mogul decît celei Sovietice; nu fusese făcut nici un efort pentru a camufla miezul său industrial cu artificii fractale. Se afla cam la zece kilometri de New Chusan, sabotînd numeroase priveliști și servind ca țintă pentru glumele deșucheate ale străinilor. Hackworth nu se alăturase niciodată acestor glume pentru că era mai bine informat decît majoritatea și știa că Hindustanii au o șansă excelentă față de Victorieni și Nipponi în competiția pentru China. Erau la fel de inteligenți, erau mai numeroși și înțelegeau problemele țăranilor.

Din punctul cel mai înalt al podului, Hackworth putea privi peste teritoriul plat al Pudongului spre districtul înalt al metropolei. Ca întotdeauna, îl șoca rumoarea agitată a vechilor orașe, suprafața sacrificată de-a lungul secolelor problemelor stringente ale Mu-

tatului Lucrurilor Dintr-un Loc În Altul. Autostrăzi, poduri, căi ferate şi smogul iscat de ele, grădinile sclipitoare, liniile de înaltă tensiune, conductele, facilităţile portuare rătăcind de la vechiturile de bărci chinezeşti la şlepuri şi nave de mărfuri, aeroporturi. Lui Hackworth îi plăcuse San Francisco, dar rămăsese imun la farmecul său; însă Atlantis/Shanghai îi inspira sentimentul că toate oraşele vechi ale lumii sînt nişte ruine, excepţie făcînd zonele cu parcuri, şi că viitorul se afla în noile oraşe, construite din stratul solid de rocă, dintr-un singur atom, liniile lor alimentatoare fiind asemeni capilarelor pentru carnea unui corp. Vechile cartiere ale Shanghaiului, lipsite de Alimentatoare sau cu Alimentatoare depăşite, înfundate în mîlurile bambuşilor, păreau înfricoşător de inerte, asemeni unui dependent de opium ghemuit în mijlocul unei străzi aglomerate, expirînd printre dinţi fum roşu, holbîndu-se la vreun vechi vis în care forfota trecătorilor dispărea într-o zonă liniştită a minţii lui. Hackworth se îndrepta chiar acum, cu toată viteza, spre un astfel de cartier.

În cazul în care falsificai ceva direct de la Alimentator, se afla mai devreme sau mai tîrziu, pentru că toate materiile compilate transmiteau informaţiile înapoi la Sursă. Aveai nevoie de propria Sursă, deconectată de la reţeaua Alimentatoarelor, şi asta era ceva dificil de realizat. Dar un falsificator motivat reuşea, cu un strop de ingeniozitate şi răbdare, să pună în funcţiune o Sursă capabilă să aprovizioneze un grup de blocuri simple pe o rază între zece şi o sută de daltoni. Existau o mulţime de astfel de persoane în Shanghai, unele mai ingenioase şi răbdătoare decît altele.

Hackworth în laboratorul lui Dr. X

Lama scalpelului avea exact lăţimea unui atom; descoji pielea din palma lui Hackworth la fel de simplu cum un cuţit taie fumul. El jupui o fişie cît o unghie şi i-o oferi lui Dr. X*, care o luă cu beţişoare din fildeş, o trecu printr-un vas cloisonné plin cu uscător chimic şi o aranjă într-o ramă din diamant solid.

Numele adevărat al lui Dr. X era o înşiruire de sunete sîsîite, bîzîituri metalice dezarticulate, stranii vocale semi-germanice şi R-uri pe jumătate înghiţite, invariabil deformate de occidentali. Probabil din motive politice, preferase să nu-şi aleagă un nume fals occidental, ca mulţi alţi asiatici, sugerînd în loc de asta, cu un aer de vagă superioritate, că trebuie să se mulţumească să-i spună Dr. X – această literă fiind prima din silabisirea Pinyin a numelui său real.

Dr. X puse dispozitivul de diamant într-un cilindru din oţel inoxidabil. La un capăt era o sită înconjurată de o garnitură din teflon cu şuruburi sudate. Dr. X i-l întinse unuia dintre asistenţi, care îl cără cu ambele mîini, ca şi cînd ar fi fost un ou din aur pe o pernă de mătase şi îl uni, prin intermediul altei flanşe, cu sonda unei reţele verticale din oţel masiv ce acoperea aproape două console. Asistentul asistentului primi instrucţiunea de a introduce toate şuruburile strălucitoare şi de a le suda. Apoi asistentul răsuci un comutator pornind o pompă vacuum demodată şi făcînd imposibilă conversaţia pentru un minut sau două. În acest timp, Hackworth privi laboratorul lui Dr. X, încercînd să determine secolul, ba chiar dinastia, în

*Din motive stilistice, traducătorul a preferat menţinerea prescurtării Dr. care în cartea de faţă se comportă ca un nume propriu.

cazul unora dintre obiectele îngrămădite acolo. Pe un raft înalt se afla un șir de borcane din ceramică, pline cu ceva asemănător mărunțaielor, plutind în urină. Hackworth presupuse că sînt vezici ale unor specii acum dispărute, o investiție mult mai profitabilă decît orice cont bancar. Un scrin sigilat și un sistem primitiv de editare Macintosh, înverzit din cauza vremii, dovedea incursiunile precedente ale proprietarului în domenii de comportament descurajate în mod oficial. O fereastră fusese tăiată într-un zid, trădînd o galerie de ventilație nu mai largă decît o groapă, pe fundul căreia crescuse un arțar noduros. În rest, camera era plină cu obiecte atît de mici, multe, maronii, încrețite și cu înfățișare organică, încît ochii lui Hackworth își pierduseră capacitatea de a le deosebi unele de altele. Erau și mostre de caligrafie legănîndu-se ici și colo, probabil fragmente de poezii. Hackworth făcuse eforturi pentru a învăța cîteva caractere chinezești pentru a se acomoda cu unele idei de bază ale sistemului lor intelectual, dar, în general, îi plăcea ca aceste dovezi ale înțelepciunii orientale să se afle într-un loc vizibil, ușor de supravegheat, de exemplu, într-o vitrină, și nu amestecate cu realitatea înconjurătoare.

Toată lumea din încăpere putea spune după sunet momentul în care pompa mecanică își termina operațiunea. Presiunea necesară vaporilor de ulei fusese atinsă. Asistentul închise valva care îl izola de restul sistemului și apoi vaporii se îndreptară spre nanopompe, care nu făceau deloc zgomot. Erau turbine, asemeni celor din motoarele cu propulsie dar foarte mici și foarte multe. Privind critic vacuumul vertical al lui Dr. X, Hackworth observă că are și un dispozitiv de evacuare a gazelor nearse de motorul cu combustie internă, un cilindru de mărimea unui cap de copil, cutat în interior, într-o suprafață irațional

acoperită cu nanodispozitive bune pentru blocarea moleculelor rătăcite. Între nanopompe și acest cilindru, vidul scăzu considerabil. Dr. X în persoană se ridică de pe scaun și începu să-și tîrșîie picioarele prin cameră, acționînd un mecanism provenit din tehnologia de contrabandă.

Echipamentul era alcătuit din mecanisme aparținînd unor epoci diferite, introduse aici, în Regatul Exterior, prin surse diferite dar care contribuiau toate la același scop: supravegherea lumii microscopice prin difracția razelor X, microscopie electronică și examinare nanoscalară directă, sintetizînd apoi toate informațiile rezultatele într-o singură imagine, tri-dimensională.

Dacă Hackworth ar fi realizat această operațiune la serviciu, ar fi fost deja gata, dar sistemul lui Dr. X era un gen de democrație poloneză, necesitînd aprobarea tuturor participanților, deducînd un singur sistem odată. Dr. X și asistenții săi se adunau în jurul oricărui sistem se presupunea a fi cel mai distanțat de linie și țipau pentru o vreme unii la ceilalți, într-un amestec de shanghaeză, mandarină și engleză tehnică. Terapiile administrate includeau, fără însă a se limita la acestea: răsucirea unor comutatoare înainte și înapoi; închiderea aparatelor neimportante din acea cameră și din alte camere; înlăturarea capacelor și a circuitelor consolelor alăturate; extragerea micilor contaminanți, cum ar fi insectele și ouăle lor, cu ajutorul unor bețișoare izolante; racordarea unor cabluri; arderea unor bețișoare aromate; așezarea unor bucăți de hîrtie împăturite sub picioarele meselor; servirea ceaiului și invocarea unor puteri nevăzute; trimiterea unor curieri în alte camere, clădiri sau incinte cu bilete frumos caligrafiate și așteptarea revenirii lor, cărînd piese de schimb în cutii din carton galben și

prăfuit; precum și multe alte asemenea manevre de remediere a problemelor tehnice din domeniul softului. Multe dintre ele păreau reale, dar multe erau executate pentru ochii lui Hackworth, într-o probabilă încercare de renegociere a datelor înțelegerii.

Într-un sfîrșit, priveau cu toții portretul sever al lui John Percival Hackworth, pe o bucată de hîrtie mediatronică de un metru, pe care unul dintre asistenți o întinsese, cu multă politețe, pe tăblia unei mese lăcuite cu negru. Văzură ceva ce putea fi considerat voluminos după unele standarde nanotech, astfel că amplificarea imaginii nu era foarte puternică, dar chiar și așa, suprafața pielii lui Hackworth părea o masă plină de ziare mototolite. În cazul în care Dr. X simțea aceeași greață ca și Hackworth, o ascundea foarte bine. Părea să stea cu mîinile împreunate în poala robei din mătase brodată, însă Hackworth se aplecă puțin și îi văzu unghiile galbene, lungi de cîțiva centimetri, atîrnînd deasupra crucii negre suedeze a unei vechi tastaturi Nintendo. Degetele se mișcau, iar imaginea de pe mediatron se micșoră. Ceva neted și anorganic se despături în partea de sus a cîmpului lor vizual: un soi de telecomandă controlată manual. Sub îndrumarea Dr. X începură să examineze amănunțit grămada de piele descojită.

Descoperiră, bineînțeles, o mulțime de acaride, atît naturale cît și artificiale. Cele naturale semănau cu niște crabi micuți și trăiseră tăcute în corpurile altor creaturi milioane de ani. Cele artificiale, în totalitate, se dezvoltaseră în ultimele decenii. Majoritatea erau învelișuri sferice sau eliptice, cu diverse anexe. Învelișul era o vacuolă, o părticică a mediului eutactic folosit pentru a imita sistemul interior de montaj al acaridelor. Structura diamandoidă a învelișului era protejată de lumină printr-un start subțire de aluminium care făcea ca micii păianjeni să pară nave spațiale miniaturale – numai aer pe dinafară și vid pe dinăuntru.

La învelișuri erau atașate diverse componente de mecanisme: manete, senzori, sisteme de locomoție și antene. Antenele nu semănau de loc cu cele ale unor insecte – de obicei, erau petice plate sudate cu ceva ce arăta asemeni unui moț zbîrlit – sisteme montate fazat pentru rotirea în aer a unor fascicole luminoase. Majoritatea acaridelor erau marcate vizibil cu numele fabricantului și un număr de ordine; acestea erau regulile impuse de Protocol. Puține erau nemarcate. Acestea erau ilegale și fuseseră inventate de persoane ca Dr. X, de ginte scoase în afara legii care sfidau Protocolul sau de laboratoarele clandestine despre care aproape toată lumea presupunea că sînt conduse de zaibatsus.

Timp de o jumătate de oră cît se plimbară în jurul și prin pielea lui Hackworth, hoinărind pe o arie de aproximativ un centimetru, observară cîteva duzini de acaride artificiale; nu era ceva neobișnuit pentru zilele noastre. Aproape toate erau plesnite. Acaridele nu erau foarte rezistente pentru că erau foarte mici, dar complicate, ceea ce permitea un spațiu restrîns pentru sisteme suplimentare. De îndată ce una dintre ele era lovită de o rază cosmică, murea. Aveau și foarte puțin spațiu pentru stocarea energiei, așa că, după o vreme, unele dintre ele rămîneau pur și simplu fără lichid. Fabricanții compensau aceste neajunsuri producînd acaridele în număr foarte mare.

Aproape toate acaridele erau cumva conectate cu sistemul imunitar Victorian și dintre acestea, majoritatea erau imunocule al căror scop era să plutească în jurul litoralului murdar al New Chusan-ului, folosind lidarele pentru localizarea acaridelor care nu se supuneau Protocolului. Cînd descopereau una dintre

acestea, omorau invadatorul înhățîndu-l și nedîndu-i drumul. Sistemul Victorian utiliza tehnicile darwiniene pentru a crea ucigași adaptați victimelor, formulă elegantă și eficientă, dar care conducea la crearea unor ucigași ce se dovedeau mult prea bizari pentru a se putea crede că au fost inventați de oameni, la fel cum proiectanții nu s-ar fi gîndit niciodată la crearea unui șobolan fără blană. Dr. X pierdu ceva timp mărind un ucigaș deosebit de ciudat, încătușat într-o strînsoare mortală în jurul unei acaride neînregistrate. Asta nu însemna neapărat că trupul lui Hackworth fusese invadat; era mult mai probabil că acaridele moarte deveniseră parte componentă a prafului de pe vreo masă și, printr-o simplă atingere, fusese îngropată în pielea lui.

Pentru a explica felul acaridei pe care o căuta, Hackworth adusese cu el un păduche pe care îl găsise în părul Fionei după o plimbare prin parc. Îl arătase lui Dr. X care înțelesese imediat și, într-un sfîrșit, îl găsise. Arăta complet diferit de toate celelalte acaride pentru că, asemeni unui păduche, singurul său scop era de a se lipi de orice atingea prima oară. Fusese generat în urmă cu cîteva ore de compilatorul de materii de la Comandament, care, urmînd instrucțiunile lui Hackworth, plasase cîteva milioane pe suprafața exterioară a Abecedarului Ilustrat. Multe dintre ele se fixaseră în carnea lui Hackworth cînd acesta ridicase pentru prima oară cartea.

Multe altele rămăseseră pe Runcibil, la birou, dar Hackworth anticipase asta. Și pentru ca Dr. X și echipa lui să nu-și facă păreri greșite, le explicase:

— Păduchele are un cronometru interior, care îi va cauza dezintegrarea la douăsprezece ore după ce a fost compilat. Mai avem șase ore la dispoziție pentru a extrage informația. Care, bineînțeles, este codificată.

Dr. X zîmbi pentru prima oară.

Dr. X era persoana ideală pentru a face această treabă, din cauza reputației sale foarte proaste. Practica o inginerie inversă. Colecționa acaride artificiale asemeni unui entomolog Victorian. Le desfăcea atom cu atom ca să vadă cum funcționează; cînd descoperea vreo invenție inteligentă, o introducea în baza sa de date. Avînd în vedere că aceste invenții reprezentau rezultatul selecției naturale, de obicei Dr. X era prima persoană care știa despre ele.

Hackworth era un născocitor*, Dr. X era un șlefuitor. Diferența era cel puțin la fel de veche ca și computerele digitale. Născocitorii creau o tehnologie nouă, explorînd doar principiile generale ale potențialului acesteia, pentru a trece apoi la proiectul următor. Șlefuitorii aveau parte de mai puțin respect pentru că păreau imobili din punct de vedere tehnologic, jucîndu-se cu sisteme perimate, storcînd de la ele toate performanțele de care erau capabile, determinîndu-le să facă lucruri la care născocitorii nici măcar nu visaseră.

Dr. X selectă o pereche de brațe manipulatoare detașabile din arsenalul său neobișnuit de bogat. Unele dintre acestea fuseseră copiate după proiecte create în New Atlantis, Niponia sau Hindustan și îi păreau familiare lui Hackworth.; altele, însă, erau mecanisme naturale bizare ce creau senzația că fuseseră pierdute de imunoculele din New Atlantis – erau mai curînd structuri evoluate decît proiectate. Doctorul întrebuință două dintre aceste brațe pentru a apuca păduchele. Era o megasferă grosolană, acoperită cu aluminiu, înfășurată în sîrmă ghimpată. Cîțiva spini erau decorați cu fragmente de piele uscată.

*În limba engleză – artifax.

Sub îndrumarea lui Hackworth, Doctorul roti păduchele pînă ce văzură un mic ghimpe liber. La suprafața bilei se observa o adîncitură circulară, marcată cu un tipar regulat de găuri și protuberanțe, ca o rampă de lansare pe o navă spațială. În jurul circumferinței se aflau înscrise cuvintele: IOANNI HACVIRTUS FECIT.

Dr. X nu avea nevoie de explicații. Era un orificiu standard. Probabil că avea o jumătate de duzină de brațe care să i se potrivească. Selectă unul dintre ele și îl manevră spre orificiu, apoi dădu o comandă în shanghaeză.

După aceea își trase acoperămîntul de pe cap și își privi asistentul turnînd o altă ceașcă de ceai.

— Cît durează? întrebă.

— Aproximativ un terabit, răspunse Hackworth. Aceasta era măsura capacității, nu a timpului dar știa că Dr. X putea să-și dea seama.

Bila conținea o bandă sistem de acționare, opt bobine de bandă montate în paralel, fiecare cu propria mașină de scris/citit. Benzile în sine erau lanțuri polimerice cu grupuri laterale diferite, reprezentînd numere logice și zerouri. Era o componentă standard, iar Dr. X știa deja că atunci cînd i se ordona să se descarce, arunca aproximativ un milion de biți pe secundă. Hackworth tocmai îi spusese că suma totală înmagazinată pe benzi era de un trilion de biți, așa că aveau de așteptat o mie de secunde. Dr. X profită de acest timp pentru a părăsi încăperea, susținut de asistenți, și se îndreptă spre o ramură paralelă a afacerii sale, cunoscută informativ sub denumirea de Circul Puricilor.

Hackworth pleacă de la laboratorul lui Dr. X; alte cugetări; un poem de la Finkle-McGraw; întîlnirea cu ticăloșii

Asistentul lui Dr. X deschise brusc ușa, clătinînd capul cu insolență. Hackworth își îndesă pălăria pe cap și păși afară din Circul Puricilor, clipind des din cauza atmosferei poluate a Chinei: o duhoare de parcă resturile unui milion de cești de ceai negru s-ar fi amestecat cu mirosul dulce al grăsimii de porc și cu o miasmă stătută de găini jumulite și usturoi încins. Pînă cînd i se obișnuiră ochii, merse nesigur pe bucățile de pavaj, pipăind drumul cu vîrful bastonului. Acum era mai sărac cu cîteva mii de ucuși. O investiție măricică, dar era una dintre cele mai bune pe care le putea face un tată.

Cartierul lui Dr. X se afla în Dinastia Ming, inima Shanghaiului, un labirint de case micuțe din cărămizi subțiri, învelite cu stucatură gri, cu acoperișuri din țiglă, înconjurate, de cele mai multe ori, de ziduri din lemn. Țărușii de fier de la ferestrele primelor etaje, folosiți la uscarea rufelor, străbăteau străduțele făcînd locuințele să pară unite între ele. Acest cartier se afla aproape de fundația zidului antic al orașului, construit pentru a sta în calea năvălitorilor Nipponi, dar care fusese dărîmat și transformat într-un drum circular.

Făcea parte din Regatului Exterior, ceea ce însemna că prezența străinilor era permisă atîta vreme cît erau însoțiți de chinezi. Dincolo de el, absorbită de vechiul cartier, se presupunea că există o rămășiță a însuși Regatului Mijlociu – Regatul Celest, sau R.C., cum le plăcea lor să-l numească – unde străinii nu aveau voie să intre.

Un asistent îl duse pe Hackworth pînă la hotar; el trecu în Republica Chineză de Coastă, un ţinut cu totul diferit, ce includea efectiv, printre multe altele, întregul Shanghai. Ca pentru a scoate aceasta în evidenţă, tinerii îşi pierdeau vremea prin colţuri îmbrăcaţi în haine occidentale, ascultînd muzică tare, strigînd după femei şi ignorîndu-şi, în general, îndatoririle filiale.

Ar fi putut lua o auto-ricşă, singurul vehicul – în afară de bicicletă sau skateboard – destul de îngust pentru a circula pe vechile străzi. Dar nu puteai şti niciodată ce gen de supraveghere exista într-un taxi din Shanghai. Ieşirea unui gentleman din New Atlantis de la Circul Puricilor, în puterea nopţii, ar fi reuşit să stimuleze imaginaţia jandarmilor, care intimidaseră infractorii într-o asemenea măsură încît aceştia erau acum neliniştiţi şi căutau căi de a-şi diversifica acţiunile. Înţelepţii, vizionarii şi fizicienii teoreticieni puteau face doar presupuneri despre existenţa, reală sau nu, a unei posibile relaţii între uimitoare amploare a activităţilor Departamentului de Poliţie din Shanghai şi actualele constrîngeri legislative.

Jalnic, însă Hackworth se simţea recunoscător pentru asta în timp ce străbătea ramificatele străduţe dosnice din Cartierul Franţuzesc. Dincolo de o intersecţie, cîteva blocuri mai încolo, se ascundea un grup. Lumina roşie a unui mediatron sclipea pe costumele Nanobar improvizate, un gen de haine pe care doar răufăcătorii aveau nevoie să le poarte. Hackworth se calmă gîndind că trebuie să fie o bandă din Teritoriile Concesionate ce abia trecuse peste Causeway. Era imposibil să fie atît de nesăbuiţi încît să atace un gentleman în plină stradă; nu în Shanghai. Hackworth ocoli totuşi acea intersecţie. Cum nu făcuse niciodată nimic ilegal, fu şocat cînd, brusc, realiză faptul că o

poliţie nemiloasă reprezenta resursa principală a unor infractori mai imaginativi, asemeni lui.

De nenumărate ori în acea după-amiază, Hackworth fusese copleşit de ruşine şi de tot atîtea ori luptase împotriva acestui sentiment. Ce era atît de rău în ceea ce făcuse? Nu vindea nici una dintre noile tehnologii dezvoltate de Comandament şi pe care Lordul Finkle-McGraw le plătea. Nu profita în mod direct. Încerca doar să asigure descendenţilor săi un loc mai bun în lume, ceea ce reprezenta datoria oricărui tată.

Vechiul Shanghai era închis spre Huang Pu; cîndva, acolo stăteau mandarinii în grădinile lor, bucurîndu-se de priveliştea rîului. În cîteva minute, Hackworth traversase podul spre Pudong şi străbătea rîpele înguste dintre zgîrie-norii luminaţi, îndreptîndu-se spre coasta aflată la cîţiva kilometri mai departe, spre est.

Hackworth fusese catapultat în rîndul elitei Comandamentului de invenţia sa, beţişorul mediatronic. În acea vreme lucra în San Francisco. Compania se gîndea cu îndîrjire la lucruri chinezeşti, încercînd să-i întreacă pe niponi, care deja descoperiseră o modalitate de a genera orez corespunzător, chiar cinci sortimente, direct din Alimentator, ocolind întreaga concurenţă, făcînd posibil ca două miliarde de ţărani să-şi pună în cui pălăriile conice şi să aibă o grămadă de timp liber; şi să nu credeţi vreo clipă că niponii nu aveau deja unele sugestii pentru ce ar putea face chinezii cu el. Un geniu din cartierul general, înverşunat de avansul luat de producţia nanotehnologică de orez a Nipponilor, hotărî că singura soluţie pentru a prelua conducerea era producerea în masă a unor meniuri întregi, de la alimente obişnuite la prăjiturele norocoase, interactive digital. Hackworth primise sarcina, aşa-zis vulgară, de a programa compilatorul de materii pentru crearea beţişoarelor.

Acum, a le realiza din plastic era idiot de simplu – polimerii și nanotehnologia se potriveau asemeni pastei de dinți cu tuburile. Dar Hackworth, care mîncase destule alimente chinezești în studenție, nu se înțelesese niciodată prea bine cu bețișoarele din plastic, alunecoase și perfide în mîinile neîndemînatice ale unui străin. Bambusul era mai bun – și nu era nici greu de programat, dacă aveai un strop de imaginație. O dată ce depășise obstacolul conceptual, nu trecuse mult pînă cînd îi venise ideea de a vinde spațiu publicitar pe blestematele acelea de bețe, mînerele bețișoarelor și caracterele chinezești verticale potrivindu-se perfect unele cu celelalte. În scurt timp, le prezenta proiectul superiorilor: bețișoare prietenoase, deosebite, din bambus, cu mesaje publicitare viu colorate derulîndu-se continuu pe mînerele lor, în timp real, asemeni titlurilor de știri din *Times Square*. Pentru asta, Hackworth fusese avansat în Comandament și mutat pe cealaltă parte a Pacificului, în Atlantis/Shanghai.

Acum vedea aceste bețișoare peste tot. Pentru Lorzii Egali ideea reprezentase profituri de miliarde; pentru Hackworth, o primă echivalentă cu plata pentru o săptămînă de lucru. Asta era diferența dintre clasele sociale.

Comparativ cu alți oameni, n-o ducea prea rău, dar nedreptatea îl durea încă. Dorea mai mult pentru Fiona. Vroia ca Fiona să crească în condiții bune. Nu doar cîțiva penny investiți în stocuri, ci o poziție serioasă într-o companie importantă.

A pune bazele unei companii proprii și a o conduce spre succes era singura cale. Hackworth se gîndise la asta uneori, dar nu făcuse încă nimic. Nu știa sigur de ce; avea o mulțime de idei bune. Observase că în cadrul Comandamentului erau numeroși oameni cu

idei bune, dar care nu-și făcuseră niciodată propriile companii. Și întîlnise cîțiva lorzi importanți, lucrînd la Runcibil, petrecuse ceva vreme alături de Lordul Finkle-McGraw și-și dăduse seamă că nu erau mai deștepți decît el. Diferența era de personalitate, nu de inteligență nativă.

Pentru Hackworth era prea tîrziu să-și schimbe personalitatea, dar nu era tîrziu și pentru Fiona.

Înainte ca Finkle-McGraw să vină la el cu ideea Runcibilului, Hackworth petrecuse mult timp gîndindu-se la acest subiect, mai ales cînd o ducea pe Fiona pe umeri, prin parc. Știa că fiicei lui i se păruse distant, cu toate că o iubea nespus – dar asta se întîmpla numai din cauză că atunci cînd erau împreună nu se putea gîndi la altceva în afară de viitorul ei. Cum putea el să-i inoculeze prestanța emoțională a nobililor – curajul de a-și asuma riscuri în viață, de a-și găsi un prieten, sau poate mai mulți, chiar și după ce primele eforturi eșuau? El citise biografiile unor aristocrați importanți și descoperise unele trăsături comune.

Se afla pe punctul de a renunța și de a lăsa totul în seama norocului, cînd Lordul Finkle-McGraw îl invitase la clubul său și, pe neașteptate, deschisese discuția exact despre acest subiect.

Finkle-McGraw nu-i putea opri pe părinții nepoatei sale, Elizabeth, să o trimită la școli pentru care el își pierduse tot respectul; nu avea dreptul să intervină. Rolul său de bunic era de a accepta și de a face cadouri. Dar dacă i-ar oferi un dar care să suplinească ingredientul care lipsea în aceste școli?

Hackworth remarcase ingeniozitatea ideii, uimit de imoralitatea improvizației. Dar care era ingredientul?

Finkle-McGraw nu știa exact, dar ca punct de plecare îi sugerase lui Hackworth să meargă acasă și să se gîndească la sensul cuvîntului *subversiv*.

Hackworth nu fusese nevoit să se gîndească prea mult, poate din cauză că și el cochetase cu aceste idei atîta vreme. Sămînța gîndului îi încolțise în minte de mai multe luni, dar nu se concretizase din aceleași motive pentru care nici ideile pentru companii nu prinseseră viață. Îi scăpase undeva un amănunt și, după cum realizase atunci, amănuntul era subversivitatea. Lordul Alexander Chung-Sik Finkle-McGraw, întruchiparea instituției Victoriene, era un subversiv. Nefericit din cauză că proprii săi copii nu erau subversivi, îl îngrozea gîndul că Elizabeth este crescută în conformitate cu tradițiile greoaie ale părinților ei. Așa că acum încerca să-și transforme nepoata într-o persoană subversivă.

Cîteva zile mai tîrziu, stiloul de aur de pe lanțul lui Hackworth piui. El scoase o foaie albă de hîrtie și primi mesajul. Pe pagină apăruseră următoarele:

CORBUL
O POVESTE DE CRĂCIUN, SPUSĂ DE UN ELEV FRAȚILOR ȘI SURORILOR MAI MICI
de
Samuel Taylor Coleridge (1798)

Sub un stejar bătrîn și gros,
O turmă de mistreți păroși,
Înfulecau în grabă, zgomotos,
Ghinde crocante, festin copios.
Apoi fugiră care încotro căci vîntul se-nteți;
O ghindă numai au lăsat, ce n-au putut mînca.
Un corb veni în urma lor, dezaprobînd prostia:
O vrăjitoare el slujea, slujea Melancolia!
Mai negru ca tăciunele penajul îi era;
Zbura, zbura prin ploaie dar ploaia nu-l uda.
El ghinda o ridică și-o-ngroapă în pămînt,

Pe malul unui rîu, departe; și adînc.
El, corbul, unde a plecat?
Spre nori s-a înălțat,
Și peste dealuri, și peste văi, a tot zburat, zburat.
Și multe toamne, multe primăveri,
Cu filfîit de aripi corbul călători:
Și multe veri și multe ierni la rînd
Nu știm nici jumătate din cîte a văzut.
Într-un tîrziu se-ntoarse, perechea își găsise
Din ghinda lui, spre cer, stejar crescuse
Își construiră un cuib la umbra lui
Și fericiți trăiră alături de-ai lor pui.
Însă curînd, înveșmîntat în piele, veni un pădurar;
Sprîncenele-i stufoase erau ca un umbrar.
Topor ținea în mînă, o vorbă n-a rostit;
Fără să stea pe gînduri tulpina a lovit
Și-a doborît stejarul bietului Corb uimit.
Puii muriră; căci nu știau să zboare,
Iar mama lor se stinse de-a inimii-ntristare.

El, pădurarul, lemnul l-a tăiat;
Cu el în jos, pe rîu, spre mare a plecat.
L-au transformat în scînduri și trunchiul l-au cioplit,
Și cu alt lemn alături, un vas au construit.
La apă l-au lansat; însă furtună pe mare s-a iscat
Și nici un vas urgiei nu a mai rezistat.
Vîntul împinse vaporul într-o stîncă,
Corbul zbura deasupra privind năpasta cruntă.
El ascultă pieirea sufletelor năpăstuite –
Vezi! vezi! catargul cade pradă apelor dezlănțuite!
Corbul zburînd către țărm, fericit
Cu Moartea pe-un nor s-a întîlnit
Iar și iar îi mulțumi pentru alinare;
Îi luaseră tot, rămăsese doar: DULCE CUVÎNT, RĂZBUNARE!

Domnule Hackworth:

Sper ca poemul de mai sus să ilustreze ideile pe care doar le-am conturat în timpul întîlnirii noastre de marțea trecută și că el va contribui la studiile dumitale.

Coleridge l-a scris ca reacție la tonul literaturii pentru copii din acea vreme, care era didactic, foarte asemănător balivernelor pe care copii noștri le învață în „cele mai bune" școli. După cum poți vedea, conceptul său despre un poem pentru copii este înviorător de nihilist. Poate acest gen de material ar ajuta la insuflarea dorinței de căutare a calității.

Aștept cu nerăbdare o viitoare conversație cu acest subiect.

Finkle-McGraw

Acesta reprezentase doar punctul de pornire al unor evenimente care duraseră doi ani și culminaseră în ziua aceea. Pînă la Crăciun mai era numai o lună. Elizabeth Finkle-McGraw, în vîrstă de patru ani, va primi de la bunicul ei *Abecedarul Ilustrat al Tinerei Domnișoare.*

Fiona Hackworth va primi și ea o copie a Abecedarului Ilustrat; aceasta fusese crima lui John Percival Hackworth. El programase compilatorul de materii să plaseze păduchele pe coperta cărții lui Elizabeth. Îl plătise pe Dr. X să extragă un terabit de date din unul dintre păduchi. Aceste date erau, de fapt, o copie codificată a programului compilatorului de materii care generase *Abecedarul Ilustrat al Tinerei Domnișoare.* Îl plătise pe Dr. X pentru utilizarea unuia dintre compilatoarele lui de materii, unul conectat la o Sursă privată, proprietate a lui Dr. X și neconectat la nici un alt Alimentator. El generase o a doua copie, secretă, a Abecedarului.

Păduchele se auto-distrusese deja, nelăsînd nici o urmă a crimei. Probabil că Dr. X avea o copie a programului pe computerul său, dar codificată. Iar Dr. X era destul de deștept pentru a o șterge pur și simplu, știind că schemele de codificare utilizate de cineva ca Hackworth nu puteau fi descifrate fără intervenție divină.

În scurt timp, străzile se lărgiră iar zgomotul făcut de roți pe pavaj se amesteca cu mugetul valurilor ce scăldau malurile Pudong-ului. De cealaltă parte a golfului, luminile albe ale așezării New Atlantis Clave se ridicau deasupra mozaicului multicolor al Teritoriilor Concesionate. Părea un drum lung așa că, urmîndu-și un impuls, Hackworth închiriase un velociped de la un bătrîn care avea o prăvălie la adăpostul Arcului. Pluti spre Causeway și, înviorat de aerul răcoros și umed, hotărî să pedaleze pentru o vreme. Cînd ajunse la arc, permise bateriilor interne ale bicicletei să-l care în sus pe pantă. Ajuns în vîrf, opri mecanismul și începu coborîrea spre partea opusă, bucurîndu-se de viteză.

Pălăria îi zbură de pe cap. Era o pălărie bună, cu o panglică inteligentă care se presupunea că ar fi trebuit să împiedice astfel de ghinioane, dar, ca inginer, Hackworth nu luase niciodată în serios promisiunea pălărierului. Mergea prea repede pentru a face o întoarcere sigură, așa că frînă.

Cînd întoarse într-un sfîrșit nu-și mai văzu pălăria. Dar observă un alt ciclist venind spre el. Era un tînăr, îmbrăcat într-un costum Nanobar. Excepție făcînd capul, ornat cu pălăria lui Hackworth.

Hackworth era pregătit să ignore batjocura; probabil că era singura modalitate ca băiatul să aducă pălăria jos, pentru că prudența îl îndemna să țină amîndouă mîinile pe ghidon.

Însă băiatul nu părea să aibă intenția de a frîna, iar cînd trecu accelerînd pe lîngă Hackworth, dădu drumul ghidonului și apucă borurile pălăriei cu ambele mîini. Hackworth crezu că băiatul se pregătește să i-o arunce în trecere, dar acesta și-o îndesă mai bine pe cap, rînjind insolent.

— Hei! Oprește-te! Aia e pălăria mea! țipă Hackworth, dar băiatul nu se opri. Hacworth stătea lîngă bicicletă, nevenindu-i să creadă, în timp ce puștiul dispărea în depărtare. Apoi porni bateria bicicletei și începu să-l urmărească.

Primul impuls fusese să cheme poliția. Dar avînd în vedere că erau pe Causeway, asta ar fi însemnat tot Poliția din Shanghai. În orice caz, nu ar fi fost capabili să răspundă atît de rapid apelului încît să-l prindă pe băiat, care era deja departe, spre capătul arcului, de unde se putea pierde în oricare dintre Teritoriile Concesionate.

Hackworth aproape că îl prinsese. Fără puterea bateriei n-ar fi avut nici o șansă; Hackworth exersa zilnic la club, în timp ce băiatul ăsta avea aspectul îndesat și grosolan tipic unui thetian. Însă avea și un avans considerabil. Pînă să ajungă pe panta ce ducea spre Teritoriile Concesionate, Hackworth era la mai puțin de douăzeci de metri în urma băiatului, destul de aproape pentru a înțelege că nu va rezista să-l urmărească în jos, pe povîrniș. Pe un indicator scria mare: ÎNCÂNTARE.

Amîndoi prinseseră viteză în pantă și băiatul apucă iarăși borul pălăriei. De data asta, roata din față a bicicletei porni în direcție greșită. Băiatul fu aruncat din șa. Bicicleta se poticni în ceva. Băiatul făcu un salt, se rostogoli și patină cîțiva metri. Pălăria, parțial turtită, se rostogoli pe muchie în zigzag, apoi se opri. Hackworth

apăsă frînele și îl depăși pe băiat. Ca și mai înainte, dură mai mult decît ar fi vrut pînă să se întoarcă.

Atunci înțelese pentru prima oară că băiatul nu era singur; făcea parte dintr-o bandă, probabil același grup pe care îl văzuse în Shanghai și că îl urmăriseră pe Causeway, profitînd de faptul că îi căzuse pălăria pentru a-l atrage în Teritoriile Concesionate; că restul bandei, patru sau cinci băieți pe biciclete, veneau spre el coborînd rapid panta; că lanțurile cromate atașate lunceagurilor* sclipind în luminile cețoase ale panourilor mediatronice din Teritoriilor Concesionate.

Miranda; cum a devenit eroină în ractive; începuturile carierei ei

De la vîrsta de cinci ani, Miranda își dorise să fie într-un ractiv. În primii ani ai adolescenței, după ce Mama o luase de lîngă Tata și banii lui, muncise ca fată-bună-la-toate, tăind ceapă și lustruind tăvile de argint. De îndată ce devenise destul de pricepută la pieptănat și la machiat pentru a putea trece drept o persoană de optsprezece ani, a lucrat cinci ani ca guvernantă; plata pentru serviciile pe care le îndeplinea s-a mărit. Cu înfățișarea ei ar fi obținut un post de damă de companie sau de fată în casă și ar fi devenit Servitoare Superioară, dar a preferat slujba de guvernantă. Oricîte lucruri rele îi făcuseră părinții ei de-a lungul timpului, cel puțin o înscriseseră la niște școli bune, unde Miranda învățase să citească în grecește, să conjuge verbe latinești, să vorbească în cîteva limbi

*Lunceag – armă orientală, constînd din două bucăți cilindrice de lemn, unite între ele printr-un lanț.

străine, să deseneze, să picteze, să facă ceva integrale și să cînte la pian. Ca guvernantă, avea posibilitatea de a pune în practică toate acestea. Și apoi, prefera chiar și copiii neascultători, adulților.

Cînd într-un sfîrșit părinții își luau copiii acasă pentru a le oferi Timp de Calitate, Miranda dădea fuga în apartamentul ei subteran și intra în cel mai ieftin și fără valoare ractiv pe care îl găsea. Nu va face greșeala să-și cheltuiască toți banii intrînd în ractive costisitoare. Dorea să fie plătită, nu să plătească și puteai să-ți practici ractivul și într-un virtual „împușcă-i".

De îndată ce economisi destui ucuși, puse în practică un vis vechi, o vizită la salonul de modă. Intră cu pași mari, cu bărbia ridicată cît mai sus, cu aerul unui ractor adevărat și ceru un Jodie. *Asta* determină cîteva capete ale celor din camera de așteptare să se întoarcă. După aceea, totul decursese cu *foarte bine, doamnă* și *vă rugăm să luați loc aici* și *doriți un ceai, doamnă.* Era prima oară, de cînd ea și mama ei plecaseră de acasă, cînd cineva îi oferea ceai, în loc să-i ordone să facă unul și știa foarte bine că pentru cîțiva ani, chiar dacă va avea noroc, era și pentru ultima oară.

Mașina de implanturi lucrase la ea șaisprezece ore; îi picuraseră valium în braț, așa că nu se plînse. Majoritatea mecanismelor de acest gen din zilele noastre continuau ca o lovitură prietenească pe spate. *„Sigur doriți țeasta?" „Da, sigur." „Foarte sigur?" „Foarte." „În regulă"* – și PLEOSC iată țeasta, picurînd sînge și limfă, explodînd prin epiderma ta, însoțită de un val de presiune care aproape că te dobora de pe scaun. Însă o rețea dermică era cu totul altceva, iar una de tip Jodie reprezenta nivelul maxim; avea de o sută de ori mai multe situri decît rețelele pe care și le implantau starletele porno, cam de zece mii de ori mai multe doar în zona feței. Partea cea mai dificilă s-a dovedit mo-

mentul în care mașina a coborît în gît pentru a implanta o linie de nanofoane de la corzile vocale pînă în gingii. În timpul acestei operațiuni închisese ochii.

Se bucurase că reușise să rezolve asta cu o zi înainte de Crăciun, pentru că după aceea n-ar fi putut să se ocupe de copii. Fața ei se umflase așa cum îi spuseseră că se va întîmpla, mai ales în jurul buzelor și al ochilor, unde era densitatea cea mai mare a siturilor. Îi dăduseră creme și calmante și Miranda le folosise. A doua zi după asta, stăpîna ei o privise de două ori cînd Miranda urcase să pregătească dejunul copiilor. Dar nu spusese nimic, presupunînd probabil că fusese plesnită la petrecerea de Crăciun, de vreun prieten băut. Ceea ce nu era de loc genul Mirandei, dar era o presupunere confortabilă pentru o femeie din New Atlantis.

Cînd fața ei reveni la trăsăturile pe care le avusese înainte de călătoria la salonul de modă, Miranda își împachetă toate lucrurile într-o valiză de pînză și luă metroul spre oraș.

Districtul teatrelor avea un capăt bun și unul rău. Cel bun se afla exact acolo unde fusese de secole. Capătul rău se dezvoltase mai degrabă pe verticală decît pe orizontală: cîțiva zgîrie-nori vechi, cu birouri, folosiți acum în scopuri rău famate. Ca multe structuri asemănătoare erau teribil de urîți, dar din punctul de vedere al unei companii de ractive erau ideali. Fuseseră proiectați să susțină un mare număr de oameni, lucrînd umăr la umăr, în vaste rețele de compartimente semiprivate.

— Să aruncăm o privire la rețeaua ta, iubito, spuse bărbatul care se identificase ca Domnul Fred („nu este numele meu adevărat") Epidermis, după ce își scosese țigara din gură și cercetase corpul Mirandei cu o privire lungă și metodică.

— Rețeaua mea nu este de tip Iubito, spuse Miranda. Iubito și Erou reprezentau genurile de rețele pe care și le procurau milioane de femei și bărbați. Proprietarii lor nu doreau să devină ractivi, ci doar să arate bine cînd se aflau întîmplător într-un ractiv. Unii erau destul de proști încît să creadă că aceste rețele pot servi ca rampă de lansare spre celebritate, transformîndu-i în staruri; multe dintre aceste fete sfîrșeau, probabil, prin a sta de vorbă cu Fred Epidermis.

— Oho, acum chiar că sînt curios, spuse el crispîndu-se destul pentru a o face pe Miranda să surîdă. Să te suim pe scenă și să vedem ce ai.

Compartimentele unde trudeau ractivii nu erau altceva decît niște scene de prim planuri. Existau, totuși, cîteva scene întregi, reușind astfel să ofere ractive pornografice. Fred arătă spre una dintre acestea. Miranda intră, trînti ușa, se întoarse spre mediatronul de dimensiunile unui perete și privi pentru prima oară noua sa Jodie.

Fred fixase scena pe Modul Constelație. Miranda privea la un perete întunecat, împestrițat de douăzeci, treizeci de mii de puncte luminoase albe. Luate împreună, ele formau un soi de constelație tri-dimensională a Mirandei, care se mișca cînd ea se mișca. Fiecare punct marca unul dintre siturile ce-i fuseseră implantate în piele de mașina de tatuaj în timpul celor șaisprezece ore. Ecranul nu arăta spațiile unde filamentele fuseseră legate la un loc, într-o rețea – un nou sistem al corpului împletit și interacționînd cu celelalte sisteme ale acestuia: nervos, limfatic și vascular.

— Sfinte Doamne! Ai un blestemat de Hepburn aici sau ceva în genul ăsta! exclamă Fred Epidermis, privind-o pe Miranda pe un al doilea monitor din afara scenei.

— E un Jodie, răspunse ea, dar se împiedică în cuvinte în timp ce cîmpul înstelat se mișca, urmînd amplasamentul buzelor și al maxilarelor ei. Afară, Fred Epidermis mînuia comenzile de editare, concentrîndu-se pe chipul ei care era la fel de dens ca un miez galactic. Prin comparație, brațele și picioarele ei erau mănunchiuri de nebuloase, iar partea din spate a capului aproape invizibilă, cu un uriaș total de aproximativ sute de situri plasate în jurul scalpului, asemeni spiralelor unui dom geodezic. Ochii erau spații goale, excepție făcînd (își imagina ea) momentele în care închidea ochii. Doar pentru a verifica această supoziție, închise un ochi spre mediatron. Siturile de pe pleoape erau dense ca firele de iarbă de o pajiște, exceptînd perioadele în care pleoapa se lăsa peste ochi. Fred Epidermis recunoscu mișcarea și mări atît de violent imaginea ochiului ei închis, încît Miranda se dădu înapoi brusc, aproape căzînd. Îl auzi pe Fred chicotind.

— O să te obișnuiești, drăguță, spuse el. Stai un pic nemișcată pînă verific siturile de pe buze.

Mări zona gurii, rotind imaginea în diferite direcții, în timp ce Miranda încreța și țuguia buzele. Era fericită că o anesteziaseră pînă la inconștiență în timp ce îi lucraseră gura. Implantaseră mii de nanosituri acolo.

— Se pare că ne-am ales cu o *artistă*, spuse Fred Epidermis. Hai să încerci unul dintre cele mai provocatoare roluri ale noastre.

Pe neașteptate, o femeie blondă cu ochi albaștri apăru pe ecranul mediatronului, copiind întocmai poziția Mirandei; avea părul lung și era îmbrăcată cu un pulovăr alb cu o uriașă literă **F** în mijloc și o fustă aberant de scurtă. Avea în mîini niște pămătufuri uriașe, foarte colorate. Miranda o recunoscu din vechile pasive pe care le văzuse pe mediatron; era o adolescentă din secolul anterior.

— Aceasta este Spirit. Un pic demodată pentru mine și pentru tine, dar foarte populară printre clienții alimentatoarelor, spuse Fred Epidermis. Bineînțeles că rețeaua ta este mult superioară acestui rol dar, hei, suntem pe punctul de a le oferi clienților ceea ce-și doresc – știi tu, mișcînd chestiile alea.

Dar Miranda nu asculta cu adevărat; pentru prima oară, privea o altă persoană mișcîndu-se exact cum se mișca ea, cînd aparatele scenei fixară rețeaua Mirandei în acest corp imaginar. Miranda își presă buzele ca și cînd și-ar fi dat cu ruj, iar Spirit făcu la fel. Miranda făcu cu ochiul – Spirit o imită. Își atinse nasul iar Spirit avu pentru cîteva clipe fața plină de puf.

— Să încercăm o scenă, propuse Fred.

Spirit dispăru, înlocuită de o formă electronică, cu nume, date, numere și alte detalii expuse sub formă de liniuțe. Fred le trecu în revistă înainte ca Miranda să apuce să citească; nu aveau nevoie de contract pentru o probă.

Apoi o văzură iarăși pe Spirit, de data asta din două unghiuri diferite ale camerei. Mediatronul se împărțise în cîteva ecrane. Pe unul dintre ele era chipul lui Spirit, făcînd încă tot ce făcea și cel al Mirandei. Pe altul erau două imagini: Spirit și un bărbat în vîrstă, stînd într-o cameră plină de mașinării uriașe. Un alt ecran arăta o imagine mai apropiată a bătrînului, care era jucat de Fred Epidermis. Bătrînul spuse:

— OK, ține minte că de obicei jucăm asta pe prim planuri, așa că nu controlezi mîinile și picioarele lui Spirit, doar fața ...

— Cum merg? întrebă Miranda. Buzele lui Spirit se mișcară în același timp cu ale ei, iar dinspre mediatron se auzi vocea lui Spirit, ascuțită și cu respirația întretăiată în același timp. Scena era programată să

preia directivele de la nanofoanele amplasate în gîtul ei și să le disipeze în plicuri diferite.

— Nu mergi. Computerul decide unde te duci și cînd. Micul nostru secret murdar: Ăsta nu este chiar un ractiv, e numai un copac surogat – dar destul de bun pentru clienții noștri pentru că toate frunzele copacului – capetele crengilor, înțelegi despre ce este vorba – sînt exact la fel, identice cu ce dorește clientul – mă urmărești? Mă rog, o să vezi tu, spuse bătrînul de pe ecran, citind confuzia Mirandei pe chipul lui Spirit. Ceea ce părea un scepticism reținut la Miranda apărea ca inocență uimită la Spirit.

— Indicația! Urmează blestemata de indicație! Asta nu este o improvizație personală! țipă bătrînul.

Miranda cercetă celelalte ecrane de pe display. Pe unul recunoscu harta încăperii, arătînd localizarea ei și a bătrînului, cu săgeți ce pulsau ocazional în direcția mișcării. Celălalt era un prompter, cu o linie care o aștepta pe ea, sclipind roșie.

— O, hello, domnule Willie! spuse Miranda. Știu că școala s-a terminat și că trebuie să fiți foarte obosit după o zi lungă în care ați predat tuturor acestor băieți obraznici, dar mă întrebam dacă nu vă pot cere o mare favoare.

— Bineînțeles, spuse Fred Epidermis prin intermediul corpului și chipului bătrînului domn Willie, fără măcar a simula emoția.

— Păi, am dispozitivul acesta care este foarte important pentru mine și care cred că s-a stricat. Mă întrebam dacă știți să reparați ... așa ceva, spuse Miranda. Pe mediatron, Spirit spunea același lucru, dar mîna lui Spirit se mișca. Ținea ceva aproape de față. Un lucru lucios, lung, din plastic alb. Un vibrator.

— Bine, spuse domnul Willie, este un fapt științific că toate mecanismele electrice lucrează după aceleași prin-

cipii, așa că în teorie ar trebui să te pot ajuta. Dar trebuie să mărturisesc că n-am văzut niciodată un dispozitiv chiar ca acesta. Vrei să-mi explici ce este și la ce folosește?

— Bineînțeles ... spuse Miranda dar în acel moment dispozitivul îngheță și Fred Epidermis îi reteză fraza strigînd prin ușă:

— Destul. Trebuia doar să mă asigur că ești în stare să citești. Deschise ușa spunînd: Ești angajată. Compartimentul 238. Comisionul meu este de opt la sută. Dormitoarele sînt la etaj – alege-ți unul și fă curățenie. N-o să-ți poți permite să locuiești în altă parte.

Harv îi aduce lui Nell un cadou; ea face experimente cu Abecedarul

Harv se întoarse acasă, călcînd cu toată greutatea pe un singur picior. Cînd lumina cădea pe mizeria de pe fața lui într-un anumit unghi, Nell vedea dungi roșii amestecate cu murdăria și tonerul. Respira repede și înghițea în sec deseori, ca și cînd ar fi vrut să vomite. Dar nu venise cu mîna goală. Căra ceva în jachetă.

— Am reușit, Nell, spuse văzînd fața surorii lui și realizînd că ea este prea speriată pentru a vorbi prima. Nu ți-am adus mult, dar e ceva. Am niște marfă de la Circul Puricilor.

Nell nu era sigură ce este Circul Puricilor, dar învățase că e bine să ai de luat cîte ceva de acolo; de obicei Harv aducea de la Circul Puricilor cîte un cod de acces pentru un nou ractiv.

Harv aprinse lumina cu umărul și, înainte de a-și relaxa brațele, îngenunche în mijlocul încăperii. Lăsă

niște lucruri mititele să se rostogolească într-un colț. Nell stătea în fața lui, privind.

Harv scoase o bucată de bijuterie ce se răsucea greoi la capătul unui lanț din aur. Era circular, auriu pe o parte și alb pe cealaltă. Partea albă era protejată sub o cupolă de sticlă aplatizată. Avea numere scrise în jurul marginii și cîteva chestii delicate, din metal, asemănătoare unor pumnale, unul mai lung decît celălalt, legate între ele în centrul mînerelor. Scoteau un zgomot ca acela făcut de șoareci cînd încearcă să-și croiască drum prin zid, noaptea. Înainte ca Nell să apuce să pună întrebări despre ele, Harv scoase și alte lucruri. Avea cîteva cartușe din cursa pentru acaride. Mîine, Harv va duce cartușele la Circul Puricilor și va afla dacă a prins ceva și dacă valorează sau nu ceva.

Erau și alte lucruri ca niște butoni. Dar Harv păstrase cel mai mare lucru la sfîrșit și îl scoase cu un gest pompos.

— A trebuit să mă lupt pentru ăsta, Nell, spuse. M-am luptat puternic pentru mi-era teamă că ceilalți îl vor rupe ca să aibă și ei bucăți din el. Ți-l dau ție.

Părea să fie o cutie plată, cu decorațiuni pe ea. Nell ar fi putut spune imediat că este în bună stare. Nu văzuse multe lucruri bune în viața ei, dar ele aveau o anume înfățișare, întunecată și apetisantă ca ciocolata, cu sclipiri aurii.

— Cu amîndouă mîinile, o admonestă Harv, e grea.

Nell întinse mîinile și o luă. Harv avea dreptate, era mai grea decît părea. Trebuia să o pună în poală altfel o scăpa. Nu era deloc o cutie, era un altfel de obiect. Deasupra era tipărit cu litere aurii. Marginea din stînga era rotunjită și netedă, din ceva cald și moale dar puternic. Celelalte margini erau ușor adîncite și de culoare gălbuie.

Harv nu mai avea răbdare.

— Deschide-o, spuse el.

— Cum?

Harv se aplecă spre ea, prinse colțul de sus din dreapta sub deget și o deschise. Întregul capac al lucrului se aplecă în jurul unei articulații din partea stîngă, trăgînd o fluturare de foi gălbui după ea.

Sub copertă era o bucată de hîrtie cu o poză pe ea și alte cîteva litere.

Pe prima pagină a cărții era poza unei fetițe stînd pe o bancă. Deasupra băncii era un lucru ca o scară, doar că era orizontală, susținută la fiecare capăt de cîte un stîlp. Araci subțiri se răsuceau în sus pe stîlpi și apucau scara, iar acolo se transformau în flori uriașe. Fetița era cu spatele la Nell; privea în jos la o pantă înverzită, stropită cu flori, ce se întindea spre un lac albastru. Pe partea cealaltă a lacului se ridicau munți ca cei despre care se presupunea că există în mijlocul regiunii New Chusan, unde cei mai bogați Vickși își aveau casele de vacanță. Fetița avea în poală o carte deschisă.

Pagina următoare avea o poză micuță în stînga sus, reprezentînd mai multe tulpini și flori încolăcite în jurul unei litere de forma unui ou. Dar pe restul paginii nu mai era altceva decît litere micuțe negre fără decorații. Nell dădu pagina și descoperi încă două pagini pline de litere, cu toate că unele dintre ele erau din cele mari, cu desene în jurul lor. Întoarse încă o pagină și mai descoperi o poză. În aceasta, fetița pusese cartea alături de ea și vorbea cu o pasăre mare, neagră care părea că se ține cu picioarele de tulpinile răsucite deasupra. Răsuci încă o pagină.

Paginile pe care le răsfoise deja se aflau sub degetul mare de la mîna stîngă. Încercau să se elibereze ca și cînd ar fi fost vii. Nell trebuia să apese din ce în ce

mai tare ca să le țină acolo. Într-un sfîrșit, foile se curbară de la mijloc și alunecînd de sub degetul ei, flop-flop-flop, se întoarseră la începutul poveștii.

— A fost odată, spuse o voce de femeie, o fetiță pe nume Elizabeth, căreia îi plăcea să stea în chioșcul din grădina bunicului său și să citească povești. Vocea era moale și vorbea doar pentru ea cu un puternic accent Victorian.

Nell închise cartea cu putere și o împinse mai încolo. Obiectul alunecă pe podea și rămase lîngă canapea.

A doua zi, prietenul mamei, Tad, veni acasă într-o dispoziție proastă. Azvîrli pachetul cu șase recipiente pe masa din bucătărie, scoase o bere și se îndreptă spre sufragerie. Nell încercă să se ferească din calea lui. Îi ridică pe Dinozaur, Rățoi, Iepurele Peter și pe Purpuriu, bagheta magică, o pungă de hîrtie, de fapt o mașină pe care copiii ei puteau s-o conducă și o bucată de carton care era o sabie pentru omorît pirați. Apoi fugi spre camera în care dormeau ea și Harv, dar Tad intrase deja cu berea în mînă și începuse să caute printre lucrurile de pe canapea telecomanda mediatronului. Aruncă o mulțime de jucării pe podea și apoi călcă pe carte cu piciorul gol.

— Au! țipă el. Privi cartea nedumerit. Ce naiba e asta?! Ridică piciorul s-o lovească, apoi își aminti că este desculț. O ridică, o cîntări, privind țintă spre Nell și măsurînd din ochi distanța pînă la ea. Tîmpită mică, de cîte ori trebuie să-ți mai spun să-ți faci ordine? După care se întoarse încet, își luă avînt aruncînd cartea drept spre capul ei.

Nell rămase privind fără să-i treacă prin cap să se ferească, dar în ultimul moment, copertele se deschiseră. Paginile se răsfirară ca niște pene cînd îi atinseră fața, însă nu o duru de loc.

Cartea căzu pe podea, la picioarele ei, deschisă la o pagină cu ilustrații.

În poză erau un bătrîn mare, întunecat și o fetiță, într-o cameră în dezordine. Bătrînul arunca furios o carte spre capul fetiței.

— A fost odată o fetiță pe nume Cunt, spuse cartea.

— Numele meu este Nell.

În șirul de litere de pe pagină se produse o mică dezordine.

— Numele tău este rahat dacă nu cureți mizeria asta, spuse Tad. Da' fă-o mai tîrziu că acu' vreau să rămîn singur.

Mîinile lui Nell erau ocupate, așa că tîrî cartea pe holul dinspre camera copiilor cu piciorul. Trînti pe saltea tot ce avea în brațe, fugi înapoi și închise ușa. Lăsă bagheta magică și sabia în apropiere, în caz că va avea nevoie de ele, apoi îi puse în pat, aliniați, pe toți copiii ei. Îi înveli pînă sub bărbii.

— Acum culcă-te, culcă-te, culcă-te, culcă-te și să faceți liniște că ați fost răi și l-ați supărat pe Tad. Ne vedem dimineață.

— Nell își culcă copiii și se hotărî să le citească niște povești, spuse vocea cărții.

Nell privi cartea ce se deschisese iarăși singură, de data asta la o poză a unei fetițe ce semăna foarte tare cu Nell, doar că purta o rochie frumoasă, cu flori și avea funde în păr. Stătea lîngă un pat mititel, în care erau patru copii sub o pătură înflorată: un dinozaur, un rățoi, un iepuraș și un bebeluș cu păr purpuriu. Fetița care semăna cu Nell avea o carte în poală.

— De ceva timp, Nell îi trimitea la culcare fără să le mai citească, continuă cartea, dar acum copiii nu mai erau atît de mici și Nell hotărî că, pentru a fi crescuți

cum se cuvine, trebuie să asculte povești înainte de culcare.

Nell își puse cartea în poală.

Primele experiențe pe care Nell le are cu Abecedarul

Cartea vorbi pe un frumos ton contralto, cu accentul celor mai educați Vickși. Vocea părea a unei persoane reale, totuși nu ca a uneia pe care Nell să o fi cunoscut vreodată. Se ridica și cobora ca un surf lent apropiindu-se de o plajă încinsă iar cînd Nell închise ochii, o transpuse într-un ocean de emoții.

A fost odată ca niciodată o mică prințesă pe nume Nell care era prizonieră într-un castel înalt, întunecat, pe o insulă din mijlocul unei mări uriașe, împreună cu un băiețel pe nume Harv, care era prietenul și protectorul ei. Ea mai avea patru prieteni speciali: Dinozaurul, Rățoiul, Peter Iepurele și Purpuriul.

Prințesa Nell și Harv nu puteau părăsi Castelul Întunecat, dar din cînd în cînd un corb venea să-i viziteze ...

— Ce este un corb? întrebă Nell.

Ilustrația era o pictură colorată a insulei văzută de sus, din cer. Insula se roti descrescînd pînă ieși din imagine, devenind o umbră spre orizont. Poza se transformă într-un punct negru ce se preschimbă într-o pasăre. Dedesubt apărură litere mari.

— CORB, spuse cartea. Corb. Acum, spune după mine.

— Corb.

— Foarte bine! Nell eşti o fată deşteaptă şi ai mult talent la cuvinte. Poţi să spui *corb* pe litere?

Nell ezită. Era încă roşie la faţă din cauza laudei. După cîteva secunde, prima literă începu să clipească. Nell o lovi.

Litera crescu pînă cînd împinse toate celelalte litere şi imagini în afara paginii. Pe vîrful semicercului apăru un cap, iar partea de jos se transformă într-o mînuţă.

— C e de la Cap, spuse cartea. Imaginea se schimbă continuu pînă ce deveni imaginea lui Nell. Apoi părul fetiţei din poză se strînse în cozi. Nell are pe Cap Codiţe. Ea fuge, continuă cartea şi pe măsură ce vorbea apăreau noi cuvinte.

— De ce fuge?

— Pentru că Apare un Aligator Agresiv, explică vocea cărţii şi imaginea arătă la o distanţă oarecare un crocodil, mişcîndu-se caraghios, dar fără a reprezenta o ameninţare pentru Nell. Aligatorul se supără şi se încovrigă într-un cerc, care deveni o mică literă. A de la Aligator. Aligatorul Foarte Furios o Fixa pe Fermecătoarea Fecioară Nell.

Povestioara continuă şi apărură un Elf Emoţionat care Zdrobea Zgomotos nişte Nuci. Apoi imaginea Corbului reveni cu literele dedesubt.

— Corb. Poţi să spui pe litere Nell? Pe pagină se materializă o mînă ce arăta spre prima literă.

— C, spuse Nell.

— Foarte bine! Eşti o fată deşteaptă, Nell, şi cu talent la citit, spuse cartea. Ce literă este asta? şi mîna arătă spre cea de-a doua. Pe aceasta Nell o uitase. Dar cartea îi spuse o poveste despre o Oiţă pe care o chema Otilia.

Un tînăr huligan în faţa instanţei prezidate de Judecătorul Fang; magistratul şi consilierii săi au o discuţie; Justiţia este servită

— Lanţul revolutiv al unui lunceag are o semnătură radar unică, amintind de cea a unei lame de elicopter, dar mai zgomotoasă, spuse Domnişoara Pao, ridicînd privirea spre Judecătorul Fang, peste jumătăţile de lentile ale ochelarilor fenomenoscopici. Ochii ei îşi pierdură concentrarea şi ea se încruntă; fusese pierdută într-o încîntătoare imagine tri-dimensională şi contactul cu realitatea înconjurătoare se dovedea derutant. Un mănunchi de astfel de tipare a fost recunoscut de unul dintre ochii-spaţiali ai Departamentului de Poliţie din Shanghai la zece secunde după 2351 ore.

În timp ce Domnişoara Pao trecea în revistă rezumatul, apărură imagini pe bucata mare de hîrtie mediatronică pe care Judecătorul Fang o desfăşurase peste faţa de masă brodată şi o fixase cu greutăţi din jad. În acel moment, imaginea reprezenta o hartă a Teritoriilor Concesionate, numită Încîntare, cu o zonă mai luminată, în apropiere de Causeway. În colţ se afla un carou conţinînd imaginea standard a unui ochi-spaţial anti-crimă, care îi păruse întotdeauna Judecătorului Fang asemeni unui mingii de fotbal american proiectată de un savant ţicnit: strălucitor, întunecat şi plin de crampoane.

— Ochiul-spaţial, continuă Domnişoara Pao, a lansat un zbor de opt mici aerostate echipate cu camere video.

Ciudata minge de fotbal fu înlocuită de imaginea unui aparat de zbor cu forma unei lacrimi, de dimen-

siunile unei migdale, purtînd o antenă ca o cravașă, cu un orificiu pe nas și un iris distonant de frumos. Judecătorul Fang nu privea cu adevărat; cel puțin trei sferturi din cazurile care ajungeau la el începeau cu un rezumat exact ca acesta. Era un punct în plus pentru seriozitatea și hărnicia Domnișoarei Pao faptul că ea era capabilă să spună fiecare poveste altfel. Era o provocare pentru profesionalismul Judecătorului Fang să asculte fiecare caz cu aceeași stare de spirit.

— Supraveghind zona, spuse Domnișoara Pao, au înregistrat activități.

Un cine ecran înlocui harta uriașă de pe sulul Judecătorului Fang. Figurile erau depărtate, un stol de puncte relativ întunecate își croiau drum peste împrejurimi gri asemeni unor grauri ce se strîngeau în cîrduri înainte de migrația de iarnă. Pe măsură ce aerostatul zbura mai aproape de locul acțiunii, deveniră din ce în ce mai mari și mai clare.

Pe stradă era ghemuit un bărbat cu brațele chircite deasupra capului. În acel moment nu mai erau folosite lunceagele și mîinile erau ocupate să răscolească prin nenumăratele buzunare ce pot fi găsite în costumul unui gentleman. Imaginea trecu pe secvențe derulate cu încetinitorul. Un ceas sclipi, oscilînd hipnotic la capătul lanțului său din aur. Un stilou electronic din argint luci ca o rachetă, dispărînd între faldurile straielor de protecție împotriva acaridelor. Apoi, apăru altceva, greu de definit: mare, destul de întunecat, alb pe margini. Probabil o carte.

— Analiza euristică a cine-secvențelor sugerează o posibilă crimă violentă în desfășurare, spuse Domnișoara Pao.

Judecătorul Fang prețuia serviciile Domnișoarei Pao din numeroase motive, însă relatările ei neutre erau deosebit de valoroase pentru el.

— Așa că ochiul-spațial a lansat încă o serie de aerostate specializate în urmăriri izotopice.

Apăru imaginea unui dispozitiv de urmărire: mai mic și mai îngust decît cinestatele, amintind de un bărzăune cu aripi vărgate. Nacelele, conținînd turbine subțiri de aer care ofereau acestor dispozitive capacitatea de a se propulsa singure prin aer, erau proeminente; fuseseră construite să aibă viteză.

— Agresorii suspecți au utilizat scuturi de protecție, continuă Domnișoara Pao, folosind iarăși tonul neutru. Pe cine ecran criminalii se retrăgeau. Cinestatul îi urmări cu o împușcătură. Judecătorul Fang, care urmărise sute de ore de film despre răufăcători părăsind locurile faptelor, privi imparțial. Huligani mai puțin sofisticați ar fi fugit pur și simplu în panică, dar acest grup procedase metodic, doi pe o bicicletă, o persoană pedalînd în timp ce a doua mînuia scutul de protecție. Alți doi aruncau în aer jeturi din substanțele conținute de canistrele cu care erau echipate bicicletele, asemănătoare extinctoarelor, răsucind tuburile în toate direcțiile. Urmînd o procedură ce a devenit familiară forțelor de ordine, continuă Domnișoara Pao, au dispersat o spumă adezivă înfundînd orificiile de pătrundere a aerului în turbinele aerostatelor, acestea devenind inoperante.

Uriașul mediatron începu la rîndul lui să emită fascicole extraordinar de luminoase ce îl determinară pe Judecătorul Fang să închidă ochii ciupindu-și rădăcina nasului. După cîteva momente cine ecranul se stinse.

— Un alt suspect a folosit iluminație stroboscopică pentru a determina localizarea cinestatelor, apoi le-a dezactivat cu ajutorul laserului – pentru asta a utilizat un dispozitiv recent răspîndit printre criminalii din T.C.

Mediatronul reveni la scena originală a crimei, de data asta din alt unghi. În partea de jos a sulului era

trecut timpul scurs de la începutul incidentului, iar experimentatul Judecător Fang observă că imaginea sărise înapoi cu aproximativ o jumătate de minut; povestea se împărțise și cei din sală urmăreau acum cealaltă parte a complotului. Această secvență descria un singur membru al bandei care încerca să se suie pe bicicletă chiar în momentele în care camarazii săi se îndepărtau în aburii spumei adezive. Dar bicicleta se defectase și nu mai funcționa. Tînărul o abandonă și o rupse la fugă pe picioare.

Sus în colț, mica diagramă a aerostatelor de urmărire se mări aproape de maximum, dezvăluind unele complicații interne ale dispozitivului care începuse să semene mai puțin cu bondar și mai mult cu imaginea în secțiune a unei nave stelare. În nasul aerostatului se afla montat un mecanism care împrăștia mici săgeți dintr-o magazie interioară de muniții. La început acestea fuseseră înguste, aproape invizibile, dar, pe măsură ce imaginea continua să se mărească, fuselajul aerostatelor de urmărire crescu pînă cînd aminti de curba lină a orizontului unei planete, iar săgețile deveniră mult mai clare. În secțiune erau hexagonale, ca cioturile de creion. Cînd erau evacuate de aerostat, înfloreau în vîrf iar spre coadă semănau cu un penaj.

— Suspectul experimentase un alt interludiu balistic ceva mai devreme în acea după-amiază, spuse Domnișoara Pao, dar care, din păcate, nu a fost filmat, eliberîndu-se de viteza excesivă prin intermediul unei tehnici ablative.

Domnișoara Pao se întrecea pe sine. Judecătorul Fang ridică o sprînceană spre ea, apăsînd scurt butonul de oprire. Chang, celălalt asistent al Judecătorului Fang, își roti capul imens, aproape sferic, în direcția acuzatului, care părea foarte mic, așa cum

stătea în fața curții. Chang, cu un gest caracteristic, își trecu palma peste părul scurt ce îi acoperea capul, parcă nevenindu-i să creadă că avea o tunsoare atît de oribilă. Își deschise ochii somnoroși, ca niște linii, și se adresă tînărului:

— Ea spune că ai apucat pe un drum greșit.

Acuzatul, un băiat palid, astmatic, părea îngrozit de tot ce i se întîmpla. Colțurile gurii i se strîmbară. Judecătorul Fang observă aprobator că își controlase impulsul de a zîmbi.

— În consecință, spuse Domnișoara Pao, învelișul Nanobar s-a deteriorat. Un număr necunoscut de acaride de urmărire au trecut prin aceste rupturi și s-au fixat în hainele și carnea lui. Și-a aruncat toate hainele și, înainte de a reveni la domiciliu, și-a frecat viguros pielea la dușul public, dar trei sute cinzeci de acaride au rămas în carne, fiind extrase ulterior în timpul examinării noastre. Ca de obicei, acaridele de urmărire erau echipate cu sisteme de navigație inerțiale care au înregistrat toate mișcările ulterioare ale suspectului.

Cine ecranul uriaș fu înlocuit de o hartă a Teritoriilor Concesionate pe care mișcările suspectului erau trasate cu o linie roșie. Băiatul ăsta hoinărea, ajungînd uneori chiar la Shanghai, însă revenea întotdeauna la același apartament.

— După stabilirea unui tipar, acaridele de urmărire s-au înmulțit automat, explică Domnișoara Pao.

Imaginea săgeții cu penaj se alteră, secțiunea transversală, cea care conținea o bandă înregistrată a mișcărilor săgeții, eliberîndu-se și accelerînd în vid.

— Cîțiva spori au reușit să ajungă la un ochi-spațial, unde conținutul lor a fost descărcat și numerele lor de serie au fost confruntate cu înre-

gistrările poliției. S-a determinat că suspectul petrece mult timp într-un anumit apartament. Acesta a fost pus sub supraveghere. Unul dintre cei care locuiesc acolo corespunde, în mod evident, suspectului de pe cine ecran. Suspectul a fost arestat și în corpul său au fost descoperite acaride de urmărire adiționale, ceea ce susține presupunerile noastre.

— Oooh, lăsă Chang să-i scape absent, ca și cînd și-ar fi amintit ceva important.

— Ce știm despre bărbatul atacat? întrebă Judecătorul Fang.

— Cinestatul l-a putut urmări doar pînă la porțile lui New Atlantis, vorbi Domnișoara Pao. Fața sa era umflată și acoperită de sînge, complicînd identificarea. A fost și el urmărit, conform standardelor, aerostatul de urmărire nereușind să facă distincția între victimă și atacator, dar nu s-au obținut spori; putem presupune că toate acaridele sale de urmărire au fost detectate și distruse de sistemul imunitar al Atlantis/Shanghai.

În acest punct, Domnișoara Pao tăcu, întorcîndu-și privirea spre Chang, care stătea liniștit, cu mîinile încleștate la spate, fixînd podeaua, ca și cînd gîtul său subțire ar fi reușit în sfîrșit să susțină greutatea capului. Domnișoara Pao își drese glasul o dată, de două ori, de trei ori și, brusc, Chang reveni la realitate.

— Scuzați-mă, Onorată Instanță, spuse el făcînd o plecăciune spre Judecătorul Fang. Scotoci printr-o pungă de plastic, largă, și scoase o pălărie de gentleman, într-o stare jalnică. Asta a fost găsită la locul faptei, vorbi el într-un sfîrșit, revenind la shanghaeza sa nativă.

Judecătorul Fang privi mai întîi masa, apoi ridică ochii spre Chang. Acesta înaintă și puse cu grijă pălăria în fața Judecătorului, înghiontind-o un pic, ca și cînd poziția acesteia nu ar fi fost tocmai perfectă.

Judecătorul Fang o privi cîteva momente, își scoase mîinile din uriașele mîneci ale robei, o ridică și o întoarse. Pe banda interioară era scris cu litere aurii: JOHN PERCIVAL HACKWORTH.

Judecătorul îi aruncă o privire semnificativă Domnișoarei Pao, care își scutură capul. Nu luaseră încă legătura cu victima. Nici aceasta nu îi contactase, ceea ce era un fapt interesant; John Percival Hackworth avea probabil ceva de ascuns. Neo-Victorienii erau inteligenți; de ce oare atît de mulți dintre ei erau atacați după o seară petrecută în bordeluri?

— Ați recuperat bunurile furate? întrebă Judecătorul Fang.

Chang păși iarăși spre masă și puse jos un ceas de buzunar bărbătesc. Apoi făcu un pas înapoi, își plecă iarăși gîtul, uitîndu-se cum picioarele sale tîrșîiau pașii. Domnișoara Pao îl fixa cu privirea.

— Mai era și altceva? O carte, poate? întrebă Judecătorul Fang.

Chang își drese nervos glasul, reținîndu-și nevoia de a scuipa; Judecătorul Fang interzisese acest gest în sala de judecată. Făcu un pas în lături și unul înapoi, permițînd Judecătorului să privească pe unul dintre spectatori: o fetiță, de vreo patru ani, ce stătea cu picioarele ridicate pe scaun în așa fel încît genunchii îi ascundeau chipul. Judecătorul Fang auzi zgomotul făcut de pagina întoarsă a unei cărți și realiză că fetița citește dintr-o carte proptită în poală. Puștoaica își clătina capul încoace și încolo, vorbind cărții cu voce subțirică.

— Îmi cer umile scuze, Judecătorule, spuse Chang în shanghaeză. Îmi dau demisia.

Judecătorul tră problema cu seriozitate.

— De ce?

— Am fost incapabil să smulg dovada din mîinile fetiței, explică Chang.

— Te-am văzut omorînd adulți cu mîinile goale, îi reaminti Judecătorul. Crescuse vorbind cantoneza, dar se putea face înțeles de către Chang și într-o mandarineză guturală.

— Timpul n-a fost blînd cu mine, spuse Chang. Avea treizeci și șase de ani.

— Vremea prînzului a trecut, remarcă Judecătorul Fang. Să mergem să mîncăm niște pui fript Kentucky.

— Cum doriți, Judecătorule Fang, spuse Chang.

— Cum doriți, Judecătorule Fang, spuse Domnișoara Pao.

Judecătorul reveni la engleză.

— Cazul tău e foarte grav, se adresă el băiatului. Vom merge să consultăm anticii experți. Tu vei rămîne aici pînă cînd ne întoarcem.

— Da, domnule, spuse acuzatul, îngrozitor de speriat. Nu era frica abstractă a primului delict; transpira și tremura. Mai fusese închis.

Cînd vorbeau în chineză o numeau casa Venerabilului și Nepătrunsului Colonel. Venerabil datorită barbișonului său, alb precum bobocii albi de floare, un simbol al credibilității ireproșabile în fața ochilor confucianiști. Nepătruns pentru că plecase în mormînt fără a divulga Secretul celor Unsprezece Ierburi și Condimente. Fusese primul fast-food franțuzesc înființat în Bund, cu multe zeci de ani în urmă. Judecătorul Fang avea propria sa masă, rezervată într-un colț. Îl adusese o dată pe Chang la o stare de totală mutenie, descriindu-i un întreg bulevard din Brooklyn care era străjuit pe kilometri întregi de localuri unde se servea pui fript Kentucky. Domnișoara Pao, crescută în Austin, Texas, era mult mai greu de impresionat de astfel de legende.

Vestea venirii lor îi precedă; castronul lor se afla deja pe masă. Micile cești din plastic pline cu varză,

cartofi, sos și alte ingrediente fuseseră aranjate cu grijă. Ca de obicei, castronul fusese plasat mai aproape de locul lui Chang, pentru că el era responsabil de consumul cel mai mare. O vreme, mîncară în tăcere, comunicînd din priviri sau alte gesturi, apoi schimbară cîteva replici politicoase și formale.

— Ceva mi-a trezit o amintire, spuse Judecătorul Fang, cînd veni timpul potrivit pentru a discuta afaceri. Numele Tequila, mama suspectului și a fetiței.

— Numele a mai apărut de două ori în fața curții noastre, spuse Domnișoara Pao și îi împrospătă memoria cu două cazuri anterioare: unul, cu aproape cinci ani în urmă, în care iubitul femeii fusese executat și al doilea, vechi de cîteva luni, un caz destul de asemănător cu cel actual.

— A, da, spuse Judecătorul Fang, îmi amintesc al doilea caz. Acest băiat și prietenii lui au bătut foarte rău un bărbat. Dar nu a fost furat nimic. Nu a justificat acțiunea. L-am condamnat la trei lovituri de stuf și i-am dat drumul.

— Avem motive să credem că victima din acel caz o molestase pe sora băiatului, interveni Chang, mai ales că avea înregistrate la dosar astfel de delicte.

Judecătorul Fang pescui o pulpă de pui din castron și o împachetă în șervețel, își încrucișă brațele și oftă.

— Băiatul are vreo rudă matură?

— Nici una, răspunse Domnișoara Pao.

— Vrea cineva să-mi dea vreun sfat? Judecătorul Fang punea frecvent această întrebare; considera de datoria sa să-și învețe subordonații.

Domnișoara Pao fu cea care vorbi, folosind doza potrivită de precauție.

— Maestrul spune: „Omul superior își pleacă atenția asupra a ceea ce este esențial. Acest lucru fiind stabilit, toate își urmează cursul firesc. Devotamentul

filial și resemnarea frățească – nu sînt ele rădăcinile oricăror acțiuni generoase?"

— Cum aplici înțelepciunea Maestrului în acest caz?

— Băiatul nu are tată – singura sa legătură filială fiind cu Statul. Dumneavoastră, Judecătorule Fang, sunteți singurul reprezentant al Statului pe care este de presupus că îl va întîlni. Este datoria dumneavoastră să îl pedepsiți cu fermitate – să spunem, cu șase lovituri de stuf. Asta va ajuta la stabilirea devotamentului filial.

— Dar Maestrul a mai spus și că: „Dacă oamenii ar fi conduși de legi, datorită gîndirii uniforme oferite lor de pedepse, ei vor încerca să evite pedepsele, dar nu vor avea simțul rușinii. Dacă în loc de asta, vor fi conduși de virtute și uniformitatea gîndirii le va fi oferită de regulile de proprietate, ei vor avea simțul rușinii și cu atît mai mult vor deveni buni."

— Deci dumneavoastră pledați pentru indulgență în acest caz? întrebă cumva sceptic Domnișoara Pao.

Chang interveni:

— Mang Wu a întrebat ce este devotamentul filial. Maestrul a spus: „Părinților le este teamă să nu li se îmbolnăvească copiii." Dar Maestrul nu a spus nimic de lovituri de stuf.

— Maestrul a mai spus și: „Lemnul putred nu poate fi sculptat" și „Există doar cei deștepți, din clasele superioare, și proștii claselor de jos, care nu se pot schimba".

— Deci întrebarea din fața noastră este: Băiatul e lemn putred? Tatăl lui era cu siguranță. Despre băiat nu pot spune încă același lucru.

— Cu profund respect, eu am să vă îndrept atenția spre fetiță, spuse Chang, care ar trebui să reprezinte subiectul discuției. Băiatul s-ar putea să fie pierdut; fetița poate fi salvată.

— Cine o va salva? întrebă Domnișoara Pao. Noi avem puterea de a pedepsi; nu ne-a fost dată puterea de a crește copii.

— Aceasta este dilema principală a poziției mele, spuse Judecătorul Fang. Dinastiei Mao îi lipsește un sistem judiciar real. Cînd a apărut Republica de Coastă, a fost clădit un sistem judiciar după singurul model cunoscut vreodată de Regatul Mijlociu, adică cel Confucianist. Dar un astfel de sistem nu poate funcționa cu adevărat într-o societate lărgită care nu aderă la preceptele confucianiste. „De la Fiul Cerului și pînă la masa oamenilor de rînd, cu toții trebuie să considere cultivarea persoanei ca rădăcina a tot ce este". Totuși, cum să-i cultiv eu pe acești barbari pentru care am doar responsabilități?

Chang era pregătit pentru această deschidere și o exploată rapid.

— Maestrul postulează în Marea Învățătură că extinderea cunoașterii a fost rădăcina tuturor celorlalte virtuți.

— Nu-l pot trimite pe băiat la școală, Chang.

— Dar gîndiți-vă la fetiță, spuse Chang, și la cartea ei.

Judecătorul Fang cugetă cîteva momente la aceasta, cu toate că observase că Domnișoara Pao e nerăbdătoare să spună ceva.

— „Omul superior dă dovadă de fermitate în mod constant, nu doar de formă" spuse Judecătorul Fang. Avînd în vedere că victima nu a contactat poliția pentru a încerca să-și recupereze bunurile, voi îngădui fetiței să-și păstreze cartea pentru educația ei – așa cum spune Maestrul: „În ce privește învățătura nu trebuie să existe diferențe între clasele sociale". Voi condamna băiatul la șase lovituri de stuf. Dar voi suspenda toate loviturile, în afară de una, pentru că și-a

asumat responsabilitățile de frate dăruind cartea surorii lui. Aceasta ar fi fermitate constantă.

— Am completat supravegherea fenomenoscopică a cărții, spuse Domnișoara Pao. Nu este o carte obișnuită.

— Presupuneam deja că este un gen de ractiv, aprobă Judecătorul.

— Este cu mult mai sofisticată decît implică descrierea. Cred că întruchipează un grad înalt de Pseudo-Inteligență.

— Crezi că acest volum incorporează tehnologie furată?

— Victima lucrează în departamentul Comandament al Machine Phase Systems. Este un Creator.

— Interesant, remarcă Judecătorul Fang.

— Merită o continuare a investigației?

Judecătorul se gîndi un moment la asta, ștergîndu-și grijuliu degetele pe șervețel.

— Cu siguranță, decise.

Hackworth îi prezintă Abecedarul Lordului Finkle-McGraw

— Reprezintă produsul ceea ce ați avut în minte? întrebă Hackworth.

— O, da, răspunse Lordul Finkle-McGraw. Dacă o descopeream într-un anticariat, acoperită cu praf, nici nu m-aș fi uitat a doua oară.

— Pentru că, dacă vă displace vreun detaliu, continuă Hackworth, o voi recompila. Venise cu speranța disperată că Finkle-McGraw va obiecta ceva; astfel ar fi avut posibilitatea de a mai realiza o copie pentru

Fiona. Dar pînă acum Lordul Echivalent se dovedise neobișnuit de mulțumit.

Continua să răsfoiască paginile cărții așteptînd să se petreacă ceva.

— Nu va face nimic interesant acum, spuse Hackworth. Nu se activează cu adevărat pînă în momentul legămîntului.

— Legămînt?

— După cum am discutat, cartea vede și aude tot ce se află în preajmă. În acest moment caută o mică femeie. De îndată ce o fetiță o ridică și deschide coperta pentru prima oară, cartea își va imprima chipul și vocea copilei în memorie ...

— Făcînd un soi de legămînt de credință față de aceasta. Da, înțeleg.

— Și din acel moment va vedea toate evenimentele și persoanele din jurul fetiței, folosind-o ca subiect pentru întocmirea unei hărți psihologice personale. Una dintre obligațiile principale ale cărții este menținerea acestei hărți. Ori de cîte ori copilul folosește cartea, ea va realiza un gen de schiță avînd ca punct de pornire baza de date personală.

— Vrei să spui baza de date folclorică.

Hackworth ezită.

— Scuzați-mă, dar nu chiar, domnule. Folclorul constă din cîteva idei universale care au fost incluse în culturile locale. De exemplu, în numeroase culturi apare figura unui Șmecher, așa că Șmecherul poate fi considerat ca universal; dar el apare cu diferite chipuri, fiecare adaptat mediului particular al unei anumite culturi. Indienii din America de Sud vest îl numesc Coyot, cei de pe coasta Pacificului Corb. Europenii îi spun Reynard Vulpoiul. Africanii americani au Fratele Iepure. În literatura secolului douăzeci el apare mai întîi ca Bugs Bunny apoi ca Nepriceputul.

Finkle-McGraw chicoti.

— Cînd eram flăcău, cuvîntul avea două înțelesuri. Fie o persoană care strica lucruri, fie un talentat codificator de programe pe computer.

— În culturile post-neolitice ambiguitatea este ceva obișnuit, spuse Hackworth. Pe măsură ce tehnologia a devenit mai importantă, Șmecherul a suferit o transformare de caracter și a devenit zeul meseriilor, sau al tehnologiei, dacă vreți, reținînd însă trăsăturile de bază mai aspre. Așa avem pe Enkidu la sumerieni, pe Prometeu și Hermes la greci, și tot așa.

— În orice caz, continuă Hackworth, Șmecherul/Tehnolog este doar unul dintre caracterele universale. Baza de date este plină de astfel de personaje. Este un catalog al inconștientului colectiv. În trecut, scriitorii de cărți pentru copii erau nevoiți să transforme aceste caractere universale în concrete simboluri familiare publicului pe care îl aveau – ca Beatrix Potter care l-a transformat pe Șmecher în Iepurașul Peter. Este o modalitate rezonabilă și eficientă, mai cu seamă în cazul în care societatea este omogenă și statică, în așa fel încît copiii împărtășesc experiențe similare.

— Aici, eu și echipa mea am abstractizat procesul și am dezvoltat sisteme pentru schițarea personajelor universale pe înțelesul psihologiei unice a unui copil, chiar dacă terenul se schimbă cu timpul. De aceea este important să nu lăsați cartea în mîinile unei alte fetițe pînă nu o deschide Elizabeth.

— Am înțeles, spuse Lordul Alexander Chung-Sik Finkle-McGraw. O împachetez chiar eu, chiar acum. Am compilat dimineață niște hîrtie frumoasă. Deschise un sertar și scoase un rol de hîrtie mediatronică subțire, lucioasă, cu scene de Crăciun: Moș Crăciun coborînd pe coș, anticul ren, cei trei Magi descălecînd de pe dromaderi în fața staulului. Hackworth și Finkle-McGraw priviră aceste scene în tăcere; unul dintre riscurile celor care trăiau într-o lume plină de mediatroane era faptul că întotdeauna conversația se întrerupea în acest fel și asta explica motivul pentru care atlantienii încercau să mențină comoditățile mediatronice la un nivel minim. Intrînd în casa unui thetian, vedeai că toate obiectele aveau imagini în mișcare pe ele, toată lumea era indiferentă, mutîndu-și ochii ametiți de la figurile indecente de pe hîrtia mediatronică de toaletă, la elfii cu ochi mari jucîndu-se de-a prinselea în oglinda de la baie, la ....

— O, da, spuse Lordul. Se poate scrie pe ea? Mi-ar plăcea să-i fac o dedicație lui Elizabeth.

— Hîrtia este o sub-clasă atît a hîrtiei de intrare cît și a celei de ieșire, astfel încît posedă în întregime calitățile funcționale ale genului de hîrtie pe care se poate scrie. În mare parte, aceste calități nu sînt folosite decît pentru semne simple, acolo unde vîrful stiloului a fost mișcat deasupra ei.

— Adică poți scrie pe ea, traduse Finkle-McGraw destul de sec, dar nu se gîndește la ce anume ai scris.

— Ei bine, răspunsul meu la această întrebare trebuie să fie ambiguu, spuse Hackworth. Abecedarul Ilustrat este un sistem extrem de general și puternic, capabil de o mai mare auto-reconfigurare decît majoritatea unor astfel de sisteme. Amintiți-vă că una dintre funcțiile sale fundamentale este de a răspunde condițiilor mediului în care se află. Dacă proprietarul va scrie cu un stilou pe o pagină albă, această intrare va fi aruncată, împreună cu orice altceva, la reciclare.

— Pot să i-o dedic Elizabethei sau nu? întrebă Lordul încă o dată.

— Bineînțeles, domnule.

Finkle-McGraw scoase un stilou din aur masiv dintr-un suport de pe birou și scrise o vreme pe prima pagină a cărții.

— Aceasta fiind făcută, domnule, rămîne doar ca dumneavoastră să autorizaţi un ordin de plată pentru ractori.

— A, da, mulţumesc că mi-ai adus aminte, spuse Lordul, nu foarte sincer. Avînd în vedere toţi banii care au intrat în acest proiect am crezut că ...

— Că poate am rezolvat problema generatorului de voce pînă la capăt, domnule, spuse Hackworth. După cum ştiţi, am întreprins cîteva cercetări în această direcţie, dar rezultatele erau sub nivelul de calitate cerut de dumneavoastră. În definitiv, cu toată tehnologia noastră, algoritmii de pseudo-inteligenţă, matricele extrem de vaste, monitoarele conţinute şi portante, şi alte detalii, şi nici măcar nu ne-am apropiat de generarea unei voci umane care să sune la fel de real ca aceea a unui ractor viu.

— Adevărul este că nu pot afirma că aceasta mă surprinde, spuse Finkle-McGraw. Doar că aş fi dorit să fi fost un sistem auto-conţinut în întregime.

— Un ractor se poate dovedi la fel de bun, domnule. La orice oră, peste tot în lume există milioane de ractori profesionişti, în toate zonele, indiferent de fusul orar, gata să preia acest gen de slujbă doar în urma unei scurte înştiinţări. Noi plănuim să autorizăm plata unei sume destul de ridicate, ceea ce va aduce doar adevărate talente. Nu veţi fi dezamăgit de rezultate.

A doua experienţă a lui Nell cu Abecedarul; povestea Prinţesei Nell într-o coajă de nucă

A fost odată ca niciodată o mică prinţesă pe nume Nell care era prizonieră într-un castel înalt, întunecat,

pe o insulă din mijlocul unei mări uriaşe şi un băieţel pe nume Harv, care era prietenul şi protectorul ei. Ea mai avea patru prieteni speciali: Dinozaurul, Răţoiul. Peter Iepurele şi Purpuriul.

Prinţesa Nell şi Harv nu puteau părăsi Castelul Întunecat, dar, din cînd în cînd, un corb venea să-i viziteze şi să le spună despre minunatele lucruri de peste mare, din ţara de Dincolo. Într-o zi, Corbul o ajută pe Prinţesa Nell să scape din castel, dar vai, săracul Harv era prea mare şi rămăsese închis în spatele marii porţi de fier a castelului, ferecată cu douăsprezece lacăte.

Prinţesa Nell îl iubea pe Harv ca pe un frate. La început, refuzase să-l părăsească, dar nu avusese de ales, aşa că ea şi prietenii ei, Dinozaurul, Răţoiul, Peter şi Purpuriul, călătoriră peste mare într-o mică barcă roşie; au avut multe aventuri pînă să ajungă în Tara de Dincolo. Aceasta era împărţită în douăsprezece ţinuturi, condus fiecare de un Rege Fermecat sau de o Regină Zînă. Fiecare Rege sau Regină avea un Castel minunat, şi în fiecare Castel se afla cîte o Comoară de aur şi bijuterii, şi fiecare Comoară avea o Cheie din pietre preţioase, care deschidea cîte unul dintre lacătele de la poarta de fier a Castelului Întunecat.

Prinţesa Nell şi prietenii ei au avut multe aventuri pe cînd vizitau fiecare dintre cele douăsprezece ţinuturi şi colectau cele douăsprezece chei. Pe unele le-au luat cu rugăminţi, pe altele cu ajutorul inteligenţei, iar pe altele le-au cîştigat în bătălii. Pînă la sfîrşitul căutării, unii dintre cei patru prieteni ai lui Nell au murit, alţii au plecat pe alte căi. Dar Nell nu rămăsese singură pentru că în timpul aventurilor devenise o mare eroină.

Nell se întoarse pe mare la Castelul Întunecat cu un vapor uriaş, însoţită de soldaţi, servitori şi oameni respectaţi. Pe cînd se apropia de poarta de fier, Harv o văzu din vîrful unui turn şi îi spuse aspru să plece,

pentru că Prințesa Nell se schimbase atît de mult în timpul Căutării încît el n-o recunoscuse.

— Am venit să te eliberez, spuse Prințesa Nell. Harv îi spuse iarăși să plece, pentru că el pretindea că are toată libertatea pe care o dorea între pereții Castelului Întunecat.

Prințesa Nell puse cele douăsprezece chei în cele douăsprezece lacăte și începu să le descuie unul cîte unul. Cînd, într-un sfîrșit, poarta ruginită a castelului se deschise, ea îl văzu pe Harv cu un arc în mînă, întins, și cu o săgeată pregătită, ațintită direct spre inima ei. El slobozi săgeata care o lovi pe Prințesă drept în piept și ar fi omorît-o dacă nu se oprea într-un medalion pe care chiar Harv i-l dăduse înainte de plecare. Săgeata lovi și sfărmă medalionul. În același moment, pe Harv îl străpunse săgeata unuia dintre soldații Prințesei Nell. Nell se repezi spre fratele ei căzut la pămînt și plînse peste trupul acestuia trei zile și trei nopți. Cînd, într-un sfîrșit, lacrimile i se uscară, observă cît de glorios devenise Castelul Întunecat; pentru că rîurile de lacrimi scurse din ochii ei, udaseră pămîntul și grădini și păduri minunate apăruseră peste noapte, iar Castelul Întunecat nu mai era întunecat ci se transformase într-un far plin cu lucruri încîntătoare. Prințesa Nell trăi în acel castel și conduse insula tot restul zilelor sale și în fiecare dimineață se plimba prin grădina unde căzuse Harv. Ea a avut multe aventuri și a devenit o mare Regină, iar într-o bună zi a întîlnit un Prinț, s-au căsătorit, au avut mulți copii și au trăit fericiți pînă la sfîrșitul zilelor.

— Ce este o aventură? întrebă Nell.

Cuvîntul apăru scris pe pagină. Apoi foile se umplură cu imagini în mișcare despre întîmplări glorioase: fete în armuri luptîndu-se cu dragoni și folosindu-se de săbii, fete călărind unicorni albi prin păduri, fete înotînd în oceanul albastru sau pilotînd rachete în cosmos. Nell petrecu mult timp privind aceste poze, iar, după o vreme, fetele din imagini începură să semene cu ea, dar la o vîrstă mai mare.

Judecătorul Fang își vizitează districtul; Domnișoara Pao aranjează o demonstrație; cazul cărții furate capătă o profunzime neașteptată

Pe cînd Judecătorul Fang traversa peste Causeway călărindu-și cabalina, însoțit de asistenții săi, Chang și Domnișoara Pao, văzu Teritoriile Concesionate învăluite într-o ceață rău mirositoare. Înălțimile de smarald ale Atlantis/Shanghai pluteau deasupra vijeliei. Un grup de aerostate reflectorizante înconjurau acele teritorii semețe, protejîndu-le de toate felurile de intruși; de aici, de la kilometri depărtare, lacurile singuratice nu erau vizibile, dar puteau fi observate în agregate, asemeni unor subtile sclipiri în aer. Un balon uriaș, perfect transparent, învăluia teritoriul sfînt al Anglo-americanilor, clătinîndu-se încoace și încolo dar fără a se sfîșia vreodată.

Priveliștea se deteriora pe măsură ce se apropiau de Teritoriile Concesionate și intrau în eterna lor ceață. De cîteva ori, călărind pe străzile T.C., Judecătorul Fang făcuse un gest ciudat: își curbase degetele mîinii drepte într-un cilindru, ca și cînd ar fi strîns o invizibilă tulpină de bambus. Punea cealaltă mînă dedesubt, căuș, formînd o cavitate întunecată și închisă, apoi trăgea cu ochiul în interiorul acesteia. Pe cînd privea punga de

aer astfel formată, vedea în întuneric lumini ce se întretăiau – ceva în genul licuricilor dintr-o peșteră, doar că aceste lumini aveau toate culorile și erau la fel de pure și clare, asemeni celor ale unor bijuterii.

Oamenii care locuiau în T.C. și care făcea deseori acest gest își dezvoltau un simț a aceea ce se petrecea în lumea microscopică. Ei erau capabili să spună cînd se pregătea ceva. În cazul în care gestul era realizat în timpul unui război cu toner, rezultatul era spectaculos.

Astăzi atmosfera nu era de loc apropiată de nivelul celei din timpul acelor războaie dar era destul de intensă. Judecătorul Fang bănuia că trebuie să fie ceva în legătură cu scopul acestei descinderi, pe care Domnișoara Pao refuzase să o explice.

Ajunseră la un restaurant. Domnișoara Pao insistase pentru o masă afară pe terasă, cu toate că stătea să plouă. Sfîrșiră privind străzile aflate la trei nivele mai jos. Chiar și de la acea distanță era dificil să distingi chipurile prin ceață.

Domnișoara Pao scoase din geantă un pachet dreptunghiular, înfășurat în Nanobar. Îl desfăcu și dădu la iveală două obiecte de aproximativ aceleași dimensiuni și formă: o carte și o bucată de lemn. Le puse alături pe masă. Apoi le ignoră, îndreptîndu-și atenția spre meniu. Continuă să le ignore alte cîteva minute, în timp ce ea, Chang și Judecătorul Fang sorbiră ceaiul, schimbînd replici politicoase, apoi începură să mănînce.

— În funcție de momentul pe care îl considerați convenabil, vă invit Onorată Instanță, să examinați cele două obiecte pe care le-am pus pe masă.

Judecătorul Fang observă uimit că, în timp ce aspectul bucății de lemn nu se schimbase, cartea se acoperise cu un strat subțire de praf gri, ca și cînd peste ea ar fi trecut pe neașteptate cîteva zeci de ani.

— Oooo, se miră Chang, înghițind de cîteva ori în sec în timp ce clătina capul, privind cu ochi mari în direcția ciudatului obiect.

Judecătorul Fang se ridică, înconjură masa și se aplecă pentru a vedea mai bine. Praful gri nu era uniform distribuit; stratul era mult mai subțire spre marginile copertei. Deschise cartea și observă uimit că praful se infiltrase adînc între pagini.

— Acesta este un praf cu un țel în viață, remarcă el.

Domnișoara Pao privi semnificativ bucata de lemn. Judecătorul Fang o ridică, examinînd-o pe toate părțile; era curată.

— Chestia este și discriminatoare! spuse el.

— Este toner confucian, spuse Chang, reușind să înghită într-un sfîrșit nodul din gît. Are o pasiune pentru cărți.

Judecătorul zîmbi înțelegător și o privi pe Domnișoara Pao, așteptînd o explicație.

— Să cred că ai examinat această nouă specie de acaride?

— E mult mai interesant decît atît, răspunse Domnișoara Pao. În timpul ultimelor două săptămîni nu una, ci *două* noi specii de acaride au apărut în Teritoriile Concesionate – amîndouă programate să caute ceva care arată ca o carte. Își deschise iarăși geanta și îi dădu maestrului său o bucată rulată de hîrtie mediatronică.

O ospătăriță apăru rapid, eliberînd masa de vase și cești. Judecătorul Fang desfăcu pagina, fixînd-o cu mici obiecte din faianță. Hîrtia era împărțită în două compartimente, fiecare conținînd imaginea mărită a unui dispozitiv microscopic. Judecătorul Fang observă că amîndouă erau realizate pentru a naviga prin aer, dar, dincolo de asta, nu puteau fi mai deosebite. Unul

părea o lucrare a naturii; avea cîteva brațe elaborate și ciudate și patru mecanisme enorme, teribil de complicate, asemănătoare unor dălți, dispuse la distanță de nouăzeci de grade unul de celălalt.

— Urechi de liliac! exclamă Chang, trasînd contururile extraordinar de complexe cu vîrful unui bețișor. Judecătorul Fang nu spuse nimic, dar își aminti că acest gen de intuiție era ceva la care Chang excela.

— Pare a utiliza locația sonică, asemeni unui liliac, admise Domnișoara Pao. Celălalt, după cum puteți observa are un design total diferit.

A doua acaridă arăta ca o navă spațială imaginată de Jules Verne. Avea forma unei lacrimi, o pereche de brațe mobile erau împăturite peste fuselaj și o cavitate cilindrică, adîncă, pe care Judecătorul Fang o presupuse a fi ochiul.

— Aceasta vede în ultraviolete, spuse Domnișoara Pao. În ciuda diferențelor, fiecare face același lucru: caută cărți. Cînd găsește una, aterizează pe copertă și se tîrăște spre marginea ei, apoi pătrunde între pagini și examinează structura internă a hîrtiei.

— Căutînd ce?

— Nu se poate determina; e o posibilă încercare de a-i dezasambla computerul intern și de a-i decompila programul – ceea ce este dificil, spuse Domnișoara Pao pe tonul neutru care o caracteriza. Cînd descoperă că a investigat o carte normală, făcută din hîrtie de tip vechi, se dezactivează și se transformă în praf.

— Deci sînt o grămadă de cărți murdare acum în Teritoriile Concesionate, spuse Chang.

— Dar nu sînt multe cărți cu care să începi, spuse Judecătorul. Asistenții săi chicotiră, dar Judecătorul nu dădu vreun semn că făcuse o glumă; era doar o observație.

— Ce concluzii tragi, Domnișoară Pao? întrebă el.

— Cele două acaride diferite cercetează Teritoriile Concesionate, căutînd o anume carte.

Nu era necesar să afirme că ținta căutării era, probabil, cartea furată de la gentlemanul pe nume Hackworth.

— Poți face presupuneri despre proveniența celor doi paraziți?

— Bineînțeles, nici una dintre acaride nu are marca realizatorului. Cea în formă de urechi de liliac are înscris pe toată suprafața Dr. X. Majoritatea acaridelor par a fi dezvoltate, nu proiectate, iar Doctorul de la Circul Puricilor face eforturi continue de a colecta acaride evoluate cu trăsături utile. La prima vedere, celălalt dispozitiv ar putea proveni de la oricare dintre atelierele inginerești asociate gintelor majore – Niponă, New Atlantis, Hindustan, suspectul principal fiind reprezentat de Întîia Republică Răspîndită. Dar la o examinare mai atentă am descoperit un nivel de eleganță...

— *Eleganță?*

— Scuzați-mă, Onorată Instanță, conceptul nu este simplu de explicat – există o calitate inexprimabilă a unor tehnologii descrise de creatorii lor ca tehnologii line, sau suave – semne realizate cu mare atenție de cineva care nu este doar motivat, ci și inspirat. Este diferența dintre un inginer și un șmecher.

— Sau dintre un inginer și un creator? întrebă Judecătorul Fang.

O urmă de zîmbet pluti pe chipul Domnișoarei Pao.

— Mi-e teamă că am implicat-o pe acea fetiță într-o afacere mult mai profundă decît îmi imaginam, remarcă Judecătorul. Strînse hîrtia și i-o înapoie Domnișoarei Pao. Chang puse în fața Judecătorului ceașca sa de ceai și i-o umplu. Fără să se gîndească, Jude-

cătorul își strînse degetele și bătu cu ele ușurel în masă de cîteva ori.

Acesta era un gest antic în China. Povestea lui era următoarea: unuia dintre primii Împărați îi plăcea să se îmbrace în haine simple și să se plimbe prin Imperiul Mijlociu pentru a vedea cum o duc supușii săi. Deseori, pe cînd el și suita stăteau la masă în vreun han, el turna ceai pentru toți cei care îl însoțeau. Ei nu se puteau înclina căci ar fi dezvăluit identitatea stăpînului, așa că făceau acest gest, imitînd prin el, plecăciunea. Acum, chinezii îl foloseau pentru a-și mulțumi unul altuia în timpul mesei. Din cînd în cînd, Judecătorul Fang se surprindea făcînd gestul, cugetînd la cît de ciudat era să fii chinez într-o lume fără Împărat.

Cîteva minute rămase tăcut, cu mîinile în mînecile largi, gîndindu-se la acest subiect dar și la altele, urmărind aburul ce se ridica din ceașcă și se transforma în ceață, condensîndu-se în jurul corpurilor micro-aerostatelor.

— Curînd, îi vom inoportuna pe domnul Hackworth și pe Dr. X și vom afla mai multe observîndu-le reacțiile. Mă voi gîndi la cea mai bună modalitate de a realiza acest lucru. Între timp, să ne ocupăm de fetiță. Chang, mergi la blocul lor și vezi dacă s-a petrecut ceva neplăcut acolo – persoane suspecte în zonă, orice.

— Domnule, cu tot respectul, dar toată lumea care locuiește în blocul fetiței intră în această categorie.

— Știi la ce mă refer, spuse Judecătorul destul de aspru. Clădirea ar trebui să aibă sisteme de filtrare a nanositurilor din aer. Dacă sistemul lucrează corect și fetița nu scoate cartea afară din clădire, atunci ar trebui să treacă neobservată de aceste acaride. Judecătorul trase o dîră cu degetul prin praful de pe coperta cărții și frecă tonerul între degete. Vorbește cu proprietarul clădirii și adu-i la cunoștință că sistemul

de filtrare a aerului va fi supus unei inspecții și că asta nu reprezintă o solicitare de mită.

— Da, domnule, spuse Chang. Împinse scaunul în spate, se ridică, făcu o plecăciune și ieși cu pași mari din restaurant, oprindu-se doar pentru a lua o scobitoare în drum spre ușă. Ar fi putut aștepta să-și termine masa, dar Chang își făcuse griji pentru fetiță și mai înainte și se părea că nu dorește să piardă timp.

— Domnișoară Pao, instalează dispozitive de supraveghere – înregistare în blocul fetiței. La început vom schimba benzile zilnic. În cazul în care cartea nu este detectată curînd, le vom schimba săptămînal.

— Da, domnule, spuse asistenta. Își puse lentilele fenomenoscopice. Lumini colorate i se reflectau în ochi, în timp ce ea se pierduse într-un gen de interfață. Judecătorul Fang își umplu iarăși ceașca, o cuprinse în palmă și porni într-o scurtă plimbare pe terasă. Avea lucruri mult mai importante decît această fetiță și cartea ei la care să se gîndească, dar bănuia că de acum înainte îi va fi greu să facă altceva.

Descrierea Vechiului Shanghai; situația Teatrului Parnasse; ocupația Mirandei

Înainte ca europenii să pună mîna pe el, Shanghai fusese un sat împrejmuit cu ziduri pe malul rîului Huang Pu, la cîțiva kilometri spre sud de confluența acestuia cu estuarul fluviului Yangtze. Majoritatea structurilor arhitecturale datau din timpul Dinastiei Ming. Grădini particulare pentru familiile bogate, cîte o stradă cu magazine ici și colo ascunzînd maha-

lale interioare, o ceainărie înaltă și șubredă înălțată în centrul unei insule din mijlocul iazului. Mai recent, zidul fusese dărîmat și pe fundația lui se construise un drum circular. Vechea concesiune franceză se afla încolăcită în zona de nord. În acel cartier, într-un colț, cu vedere peste drumul circular spre bătrînul oraș, se înălța Teatrul Parnasse, construit la sfîrșitul secolului al optsprezecelea. Miranda lucra aici de cinci ani, însă experiența se dovedise atît de intensă încît păruseră mai degrabă cinci zile.

Parnasse fusese construit de europeni în vremea cînd nu-și elogiau excesiv originea și erau serioși. Fațada era clasică: un portic semicircular pe colțul străzii, susținut de coloane corintiene, toate făcute din calcar alb. Porticul fusese încins cu un umbrar de pînză, cam din 1990, conturat cu tuburi de neon purpuriu și roz. Ar fi fost destul de simplu să fie dărîmat și înlocuit cu ceva mediatronic, dar le plăcea să tragă scările din bambus afară din magazie și să pocnească literele din plastic negru la locul lor, anunțînd orice se juca în seara respectivă. Cîteodată coborau uriașul ecran mediatronic și proiectau filme, iar occidentalii veneau din toate zonele Marelui Shanghai, îmbrăcați în smokinguri și rochii de seară și se așezau în întuneric privind *Casablanca* sau *Dansează cu lupii*. Și de cel puțin două ori pe lună, Compania Parnasse ieșea direct pe scenă: deveneau, pentru o noapte, actori cu lumini, farduri și costume. Partea dificilă o reprezenta dominarea audienței; dacă nu erau împătimiți ai teatrului, doreau întotdeauna să se urce pe scenă și să intervină, ceea ce strica întreg spectacolul. Teatrul pe viu se dovedea un gust antic și ciudat, similar cu ascultarea cîntecelor gregoriene și nu aducea nici un profit companiei. Facturile erau achitate cu ajutorul ractivelor.

Clădirea era înaltă și îngustă, reprezentînd cea mai prețioasă avere imobiliară a Shanghaiului, așa că avanscena avea aproximativ aspectul unui pătrat, asemănătoare unui televizor de modă veche. Deasupra se afla bustul unei actrițe franceze, uitate de mult, susținut de aripi aurite, flancat de îngeri suflînd în trompete și încununați cu lauri. Tavanul era o frescă circulară pe care Muze pictate se distrau în rochii diafane. Din centru atîrna un candelabru; bulbii incandescenți fuseseră înlocuiți cu niște chestii noi care nu ardeau, iar acum împrăștiau lumină pînă și peste locurile înguste și îngrămădite de la parter. Avea trei balcoane și trei etaje de loje private, două pe partea dreaptă și două pe partea stîngă a fiecărui nivel. Părțile din față erau decorate cu tablouri din mitologia clasică, culoarea predominantă fiind și acolo un albastru superb. Teatrul era împînzit de opere sculptate, iar chipurile de heruvimi, zei romani istoviți, troiani pătimași și alte asemenea personaje apărea pe neașteptate din coloane, arcade și cornișe, uimindu-te. Multe dintre acestea erau ciobite de gloanțele trase de zeloșii membri ai Gărzilor Roșii în timpul Revoluției Culturale. Altfel, teatrul Parnasse se afla în stare bună, cu toate că în timpul secolului douăzeci uriașe țevi de fier negru fuseseră ancorate vertical de-a lungul lojelor și orizontal în fața balcoanelor pentru montarea unor spoturi luminoase. În zilele noastre, spoturile erau niște discuri de dimensiunile unor monezi, dispozitive dispuse fazat, ce posedau baterii proprii, puteau fi amplasate oriunde și controlate prin radio. Dar țevile rămăseseră, necesitînd o mulțime de explicații pentru grupurile de turiști.

Fiecare dintre cele douăsprezece boxe avea propria sa ușă și o draperie în jurul părții din față, astfel încît ocupanții să poată avea un strop de intimitate între acte. Draperiile fuseseră apoi înlocuite cu ecrane

sonore detaşabile, scaunele fuseseră scoase şi depozitate la subsol. Acum, fiecare boxă era o cameră privată, de forma unui ou cu dimensiuni potrivite pentru a servi drept capăt de scenă. Aceste douăsprezece scene generau un procent de şaptezeci şi cinci la sută din veniturile Teatrului Parnasse.

Miranda ajungea întotdeauna la scena ei cu o jumătate de oră mai devreme pentru a-şi verifica reţeaua. Siturile nu durau o veşnicie – electricitatea statică sau radiaţiile cosmice le puteau distruge şi, dacă îţi lăsai instrumentele să se degradeze din lene, nu meritai să te numeşti ractor.

Miranda împodobise pereţii morţi ai propriei scene cu postere şi poze de modele, majoritatea actriţe din pasivele secolului douăzeci. Într-un colţ avea un scaun pentru acele roluri în care trebuia să stea jos. Mai era şi o măsuţă mică de cafea pe care îşi punea ustensilele, o sticlă de doi litri de apă minerală şi o cutie cu pastile pentru gît. Apoi se dezbrăca, rămînînd într-un costum strîns pe corp şi colanţi, iar hainele de stradă şi le atîrna în cuierul de lîngă uşă. Un alt ractor ar fi rămas gol, ar fi purtat hainele de stradă sau ar fi încercat să-şi potrivească hainele la rolul pe care îl juca, în cazul în care ar fi fost destul de norocos pentru a-l şti dinainte. Totuşi, în acel moment Miranda nu ştia niciodată. Avusese oferte pentru rolul lui Kate din versiunea ractivă a *Îmblînzirii Scorpiei* (soluţie nu prea elegantă dar destul de populară printre un anume gen de utilizatori); Scarlett O'Hara din ractivul *Pe aripile vîntului*; o agentă dublă pe nume Ilse dintr-un thriller a cărui acţiune se petrecea într-un tren care traversa Germania nazistă; şi Rhea, o domnişoară neo-Victoriană nefericită din *Drumul Mătăsii*, un ractiv ce îmbina aventurile, comedia şi romanticul, ce se petrecea în partea greşită a Shang-

haiului contemporan. Cîteva luni după apariţia unui articol critic favorabil („un portret remarcabil al personajului Rhea, jucat de debutanta Miranda Redpath") jucase destul de puţin altceva, cu toate că preţul ei era atît de mare încît majoritatea utilizatorilor optaseră pentru una dintre dublurile ei sau se mulţumiseră să privească pasivi pentru o zecime din preţ. Însă distribuitorul lucrase de mîntuială la stabilirea preţului cînd încercase distribuirea pe piaţa din Shanghai iar acum *Drumul Mătăsii* era dat uitării şi înlocuit de alte capete de afiş.

Patru roluri principale erau aproximativ maximum pe care Miranda reuşea să-l memoreze în acelaşi timp. Prompterul te ajuta să joci orice rol fără să-l fi văzut înainte, dacă nu te deranja să te faci de baftă. Dar Miranda avea acum o reputaţie şi nu putea să dea rasol. Pentru a umple spaţiile libere atunci cînd lucrurile mergeau încet, prelua oferte şi sub pseudonim, acceptînd roluri mai simple: în majoritate naraţiuni, plus orice avea legătură cu programele pentru copii. Nu avea copii, dar păstrase legătura prin corespondenţă cu cei de care avusese grijă cît fusese guvernantă. Îi plăcea teribil să joace în ractive pentru copii şi, pe lîngă asta, silabisirea tuturor acelor rime prostuţe se dovedea un exerciţiu bun pentru voce.

— Exersează pentru Kate din *Scorpia*, spuse ea şi constelaţia de forma Mirandei fu înlocuită de o femeie brunetă, cu ochi verzi de felină, îmbrăcată într-un costum ce reprezenta părerea designerului despre costumaţia unei femei bogate din timpul Renaşterii Italiene. Miranda avea ochi căprui, mari, de iepure, în timp ce ochii lui Kate erau ochi de pisică, iar ochii de pisică aveau altă expresie, mai cu seamă atunci cînd privirile lor erau însoţite de cuvinte de duh tăioase. Carl Hollywood, fondatorul companiei şi dra-

maturg, care privise indiferent *Scorpiile* ei, sugerase că Miranda ar trebui să repete mai des în această zonă. Nu mulți dintre cei care plăteau se delectau privind Shakespeare sau știau măcar cine fusese acesta, dar cei care o făceau se aflau destul de sus pe scara veniturilor și merita să le oferi ceea ce-și doreau. De obicei, un astfel de argument nu avea nici un efect asupra Mirandei, dar descoperise că unii dintre acești gentlemani (măgari bogați, snobi și sexiști) erau ractorii remarcabil de buni. Și orice profesionist îți putea confirma că era o adevărată plăcere să interacționezi cu cineva care știe ce face.

Schimbul cuprindea Principalele Fusuri Orare pentru Londra, Coasta de Est și de Vest. În Timp Greenwich, începea în jur de nouă p.m., cînd londonezii își terminau cina și căutau distracții și se termina pe la aproximativ șapte a.m., atunci cînd cei din California mergeau la culcare. Indiferent de zona în care locuiau din punct de vedere al timpului, ractorii încercau să lucreze între aceste ore. În zona de timp Shanghai, Schimbul cuprindea perioada dintre cinci a.m. și mijlocul după-amiezii, iar Miranda nu avea nimic împotrivă să rămînă peste program dacă vreun californian bogat dorea să prelungească ractivul tîrziu în noapte. Unii dintre ractorii din compania ei nu veneau la lucru decît tîrziu, în timpul zilei, însă Miranda nu renunțase încă la visul de a locui la Londra și dădea o deosebită atenție clienților sofisticați din acel oraș. Așa că venea întotdeauna devreme la lucru.

Cînd își termină încălzirea observă că o aștepta deja o ofertă. Impresarul, care era o bucată semi-autonomă de software, alcătuise o echipă de nouă clienți plătitori, destui pentru toate rolurile principale din *Prima clasă pentru Geneva*, un ractiv despre intrigile dintre oamenii

bogați aflați într-un tren, în Franța ocupată de naziști, și care reprezenta pentru ractive ceea ce reprezenta *Cursa de Șoareci* pentru teatrul pasiv. Era o bucată asamblată: nouă roluri principale ce vor fi interpretate de plătitori, în timp ce alte trei roluri, cumva mai mari și mai fascinante, vor fi atribuite unor angajați asemeni Mirandei. Unul dintre personaje va fi necunoscut celorlalte, un spion aliat. Altul era un colonel SS, altul un evreu, iar altul un agent sovietic. Cîteodată era și un german care încerca să treacă de partea aliaților. Dar la începutul ractivului nu știai niciodată cine era cine; computerul schimba rolurile la întîmplare.

Era plătit bine din cauza proporției clienți/ractori. Miranda acceptase oferta provizoriu. Unul dintre rolurile episodice nu fusese încă distribuit, așa că așteptă, făcu o ofertă și cîștigă un rol principal. Computerul o transformă într-o tînără femeie al cărei chip și păr erau tipice pentru ce se purta la Londra în acel moment; purta o uniformă de agent de bilete al Companiei Aeriene Britanice.

— Bună seara, domnule Oremland, citi ea exuberant de pe prompter. Computerul îi disipă vocea într-una chiar mai îngîmfată, corectîndu-i, în același timp, subtil, accentul.

— Bună seara, ăăă, Margaret, spuse englezul cu gușă, privind-o fix din ecranul mediatronului. Purta ochelari cu jumătăți de lentile și era nevoit să mijească ochii pentru a-i putea citi numele. Cravata cu nodul slăbit îi atîrna pe piept, într-o mînă păroasă ținea un pahar cu gin și tonic; îi plăcea cum arată această Margaret. Ceea ce era aproape garantat, avînd în vedere că Margaret fusese creată de un computer londonez care știa mult mai multe despre gusturile acestui domn în materie de fete decît ne-ar plăcea să credem.

— Șase luni fără vacanță?! Ce plictisitor, spuse Miranda/Margaret. Probabil că ați făcut ceva foarte important, continuă ea, glumeață, fără a fi răutăcioasă.

— Da, presupun că pînă și a face mulți bani devine plictisitor după o vreme, răspunse bărbatul pe un ton destul de asemănător.

Miranda aruncă o privire rapidă peste foaia cu interpreți pentru *Prima clasă pentru Geneva.* Dacă acest domn Oremland se va dovedi un limbut, iar ea va pierde rolul principal, va fi chiar necăjită. Cu toate astea, el părea un tip destul de inteligent.

— Știți, e o perioadă grozavă pentru a vizita Africa de Vest Atlantiană, iar aeronava *Coasta de Aur* este programată să plece peste două săptămîni; să vă rezerv o cabină? Una dublă, poate?

Domnul Oremland păru contrariat.

— Poți să crezi că sînt demodat, dar cînd spui Africa mă gîndesc la SIDA și la paraziți.

— O, nu și în Africa de Vest, domnule, nu în noile colonii. Doriți un circuit rapid?

Domnul Oremland o privi pe Miranda/Margaret lung, cercetător, oftă, își consultă ceasul de la mînă și păru a-și aduce aminte că ea era o ființă imaginară.

— Mulțumesc, oricum, spuse el și închise.

Tocmai la timp; distribuția pentru *Geneva* se întregise. Miranda avu doar cîteva secunde la dispoziție pentru a schimba contextele și a se transforma în personajul Ilse înainte de a se pomeni stînd într-o cușetă de la clasa întîi al unui tren de pasageri de la mijlocul secolului douăzeci, privind fix într-o oglindă o persoană blondă, cu ochi albaștri și pomeți înalți. Pe măsuța de toaletă se afla o scrisoare desfăcută, scrisă în idiș.

Deci în seara asta, ea era evreul ascuns. Transformă scrisoarea în bucățele mici pe care le aruncă pe fereastră, apoi făcu același lucru cu cîteva Stele ale lui

David pe care le scoase din caseta cu bijuterii. Scenariul era în întregime ractiv și nu putea face nimic pentru a împiedica alte personaje să intre în cușeta ei și să-i răscolească lucrurile. Apoi își termină machiajul și își alese hainele; merse în vagonul restaurant pentru cină. Majoritatea celorlalte personaje se aflau deja acolo. Cei nouă amatori erau rigizi și afectați ca de obicei, ceilalți doi profesioniști circulau printre ei, încercînd să-i destindă, intrînd în conștientul acestora și aducîndu-i în pielea personajelor.

Geneva se întinse pe o perioadă de trei ore. Fusese aproape un eșec din cauza unui client care semnase doar pentru a ajunge în patul Ilsei. Acesta se dovedi a fi totodată și colonelul SS; dar atenția îi fusese atît de fixată pe încercarea de a se culca cu Ilse, încît aproape că nu-și jucase personajul. Într-un sfîrșit, Miranda îl ademenise în bucătăria din spatele vagonului restaurant, îi împlîntase un cuțit de bucătărie uriaș în piept și îl lăsase în frigider. Jucase rolul de cîteva sute de ori și cunoștea localizarea fiecărui obiect letal din tren.

După terminarea ractivului era considerat de bun gust să mergi în Camera Verde, un local virtual unde puteai discuta cu ceilalți ractivi, în afara personajelor. Miranda nu îi însoți, pentru că știa că idiotul avea s-o aștepte acolo.

Urmă aproximativ o oră de liniște. Timpul Londrei se terminase, iar new yorkezii își luau încă cina. Miranda merse la baie, mîncă o gustare și acceptă cîteva ractive pentru copii.

Copiii de pe Coasta de Vest se întorseseră de la școală și intrau direct în ractivele educative cu prețuri exorbitante pe care părinții le puseseră la dispoziția lor. Acestea creară o suprabundență de roluri scurte, dar distractive; într-o succesiune rapidă, chipul Mirandei se metamorfoză într-o rățușcă, un iepuraș, un

copac vorbitor, veșnic alunecoasa Carmen Sandiego și respingătorul Doogie Dinozaurul. Fiecare dintre aceste personaje aveau doar cîteva replici, cel mult:

— Așa! B de la balon! Îmi place să mă joc cu baloanele. Ție nu, Matthew?

— Pronunță-l, Victoria! Poți!

— Furnicile soldați au fălci mai puternice și mai mari decît tovarășii lor și joacă un rol cheie în apărarea furnicarului de prădători.

— Te rog, nu mă arunca în peticul ăla, Frate Vulpoi!

— Bună, Roberta! Cum a fost excursia la Disneyland?

— Aeronavele secolului douăzeci erau umplute cu hidrogen inflamabil, heliu sau aer cald, ineficient, însă versiunile noastre moderne sînt umplute cu nimic. Nanostructuri foarte puternice fac posibilă pomparea întregului aer din anvelopele aeronavelor și vidarea acestora. Ai fost vreodată pe o aeronavă, Thomas?

Alte experiențe ale lui Nell cu Abecedarul; originea Prințesei Nell

— A fost odată, ca niciodată, o mică Prințesă pe nume Nell care era prizonieră într-un castel întunecat pe o insulă ...

— De ce?

— Nell și Harv fuseseră întemnițați în Castelul Întunecat de mama lor cea vitregă și rea.

— De ce nu le dădea tatăl lor drumul din Castelul Întunecat?

— Tatăl lor, care îi proteja de capriciile mamei vitrege, plecase pe mare și nu mai venise înapoi.

— De ce nu mai venise înapoi?

— Tatăl lor era un pescar. Pleca în fiecare zi cu barca. Marea este un loc uriaș și periculos, plin de monștri, furtuni și alte amenințări. Nimeni nu știe ce soartă a avut el. Poate că a fost o prostie din partea lui să plece spre asemenea pericole, dar Nell știa să treacă peste lucrurile pe care nu le putea schimba.

— De ce avea o mamă vitregă și rea?

— Mama lui Nell murise într-o noapte în care un monstru ieșise din mare și intrase în coliba lor ca să-i fure pe Nell și Harv, care pe atunci erau doar bebeluși. Ea s-a luptat cu monstrul și l-a ucis, dar a fost grav rănită și a murit a doua zi, ținînd copiii adoptați în brațe.

— De ce a ieșit monstrul din mare?

— Mama și tatăl lui Nell își doriseră mulți ani copii, dar n-au fost binecuvîntați cu nici unul pînă într-o zi cînd tatăl a prins o sirenă în plasă. Sirena a spus că, dacă îi dă drumul, ea îi va îndeplini o dorință, așa că el și-a dorit doi copii, un băiat și o fată.

A doua zi, în timp ce pescuia, sirena s-a apropiat cu un coș. În coș erau doi copii mici, așa cum dorise el, înfășați într-o cîrpă aurită. Sirena l-a avertizat că el și soția lui nu trebuie să-i lase pe copii să plîngă noaptea.

— De ce erau într-o cîrpă aurită?

— Ei erau de fapt o Prințesă și un Prinț, pierduți în timpul unui naufragiu. Corabia s-a scufundat, dar coșul cu cei doi copii a plutit pe apă pînă i-au găsit sirenele. Ele au avut grijă de copii pînă le-au găsit niște părinți buni.

Pescarul a luat copii și i-a dus soției lui, care s-a bucurat foarte tare. Au trăit o vreme fericiți și, ori de cîte ori copiii plîngeau, unul dintre părinți se trezea și îi liniștea. Dar într-o noapte, tatăl n-a ajuns acasă din cauză că furtuna i-a dus bărcuța roșie departe pe mare. Unul

dintre copii a început să plîngă, iar mama s-a trezit și l-a liniștit. Dar cînd a început și celălalt să plîngă, ea nu a putut face nimic singură și curînd monstrul a venit.

Cînd pescarul s-a întors acasă a doua zi, a găsit trupul soției sale moarte lîngă monstru și copiii teferi. Durerea lui a fost mare. De atunci, a crescut singur copiii.

Într-o zi, la ușa lui a venit o străină. Ea i-a spus că fusese alungată de cruzii Regi și Regine din țara de Dincolo, că avea nevoie de un loc unde să doarmă și că va face orice muncă pentru a răsplăti binefacerea. La început, a dormit pe podea și gătea și deretica pentru pescar toată ziua, dar, pe măsură ce Nell și Harv creșteau, ea a început să-i pună să facă din ce în ce mai multe treburi, pînă cînd tatăl lor a dispărut, iar ei munceau de dimineața pînă seara, în timp ce ea nu ridica un deget.

— De ce nu locuiau pescarul și copiii lui în castel, ca să fie apărați împotriva monstrului?

— Castelul era un loc întunecat și interzis, în vîrful unui munte. Pescarului îi spusese tatăl său că fusese construit cu mulți ani în urmă, de troli, despre care se spunea că locuiesc încă acolo. Iar el nu avea cele douăsprezece chei.

— Mama vitregă avea cele douăsprezece chei?

— Le ținea îngropate într-un loc secret cînd pescarul era prin preajmă, dar, după ce el a plecat și nu s-a mai întors, i-a pus pe Nell și pe Harv să le dezgroape, împreună cu alte bijuterii și aurul pe care le adusese cu ea din țara de Dincolo. Ea s-a gătit cu bijuteriile și cu aurul, apoi a deschis porțile de fier ale Castelului Întunecat și i-a momit pe Nell și Harv să meargă înăuntru. Cînd ei au intrat, ea a ferecat ușile în urma lor și le-a închis cu cele douăsprezece lacăte. „Cînd o să apună soarele, trolii o să vă rontăie pe post de gustare!" a cloncănit ea.

— Ce este un trol?

— Un monstru înfricoșător, care trăiește în găuri în pămînt și iese după ce se lasă întunericul.

Nell începu să plîngă. Închise cartea cu putere, fugi în pat, își luă animalele în brațe, începu să frămînte pătura și plînse un timp gîndindu-se la troli.

Cartea făcu un zgomot șuierat. Nell o văzu deschizîndu-se cu coada ochiului și o privi precaută, temîndu-se că va vedea imaginea unui trol. Dar, în loc de asta, observă două imagini. Una era a Prințesei Nell, stînd pe iarbă cu patru păpuși în brațe. Pe pagina opusă era imaginea lui Nell înconjurată de patru creaturi: un dinozaur, un iepure, o rățușcă și o femeie cu păr purpuriu, îmbrăcată cu o rochie purpurie.

Cartea spuse:

— Vrei să asculți povestea despre cum și-a făcut Prințesa Nell niște prieteni în Castelul Întunecat, acolo unde se aștepta mai puțin, și cum aceștia au omorît toți trolii și au transformat castelul într-un loc plăcut de locuit?

— Da! spuse Nell și se tîrî pe podea pînă ajunse deasupra cărții.

Judecătorul Fang vizitează Regatul Celest; ceaiul servit ca în antichitate; o întîlnire „întîmplătoare" cu Dr. X

Judecătorul Fang nu era supărat de incapacitatea occidentală de a pronunța numele celui cunoscut ca Dr. X, decît în cazul în care un accent cantonez/new yorkez se dovedea un impediment în vorbire. În discuțiile pe care le avea cu oamenii săi de încredere se lăsa purtat de obiceiul de a-i spune Dr. X.

Pînă de curînd, nu avuse de loc motive să-i pronunțe numele. Judecătorul Fang era magistratul districtual pentru Teritoriile Concesionate, care, la rîndul lor, erau parte din Republica Chineză de Coastă. Dr. X nu părăsea aproape niciodată granițele Vechiului Shanghai, care făcea parte dintr-un district separat; mai exact, era alăturat unei sub-regiuni mici, dar întortocheate, ale cărei tentacule păreau ramificate prin fiecare clădire a vechiului oraș. Pe hartă, această regiune părea asemeni rădăcinilor unui copac pitic, bătrîn de o mie de ani; hotarele sale trebuie să fi fost de cîțiva kilometri, cu toate că includea și cîteva piețe. Această regiune nu făcea parte din Republica de Coastă. Era de sine stătătoare și se numea Regatul Mijlociu, un vestigiu viu al Chinei Imperiale, cea mai veche și mare națiune a lumii.

Tentaculele sale mergeau chiar mai departe de atît; Judecătorul Fang știa asta de multă vreme. Numeroși membri ai bandelor care rătăceau prin Teritoriile Concesionate cu urmele pedepselor Judecătorului Fang pe spinările lor aveau legături pe continent, ce puteau fi urmărite în cele din urmă pînă înapoi la Dr. X. Însă asta avea rareori importanță; dacă n-ar fi fost Dr. X, ar fi fost altcineva. Dr. X era neobișnuit de inteligent cînd era vorba de a profita de principiul imunității, sau de dreptul de refugiu, ceea ce în accepția modernă însemna pur și simplu că oficialitățile Republicii de Coastă, asemeni Judecătorului Fang, nu puteau intra în Regatul Celest pentru a aresta pe cineva ca Dr. X. Așa că, de obicei, cînd se deranjau să urmărească legăturile importante ale criminalilor, aceștia trasau o săgeată pe pagină, spre un singur personaj, notat cu un semn reprezentat de un pătrat cu o linie pe mijloc. Semnul era specificația Mijlociu, de

la Regatul Mijlociu, care pentru Judecătorul Fang ajunsese să însemne, simplu, necazuri.

În Casa Venerabilului și Nepătrunsului Colonel, dar și în ale altor cunoscuți ai Judecătorului Fang, numele lui Dr. X fusese pronunțat mai des în ultimele săptămîni. Dr. X încercase să mituiască pe toată lumea din ierarhia superioară a Judecătorului Fang, cu excepția Judecătorului însuși. E de la sine înțeles că demersurile au fost făcute de persoane ale căror legături cu Dr. X erau foarte rafinate și se dovediseră atît de subtile, încît majoritatea celor abordați nici măcar nu realizaseră ce se petrece decît zile sau săptămîni mai tîrziu, cînd se trezeau brusc, exclamînd „Încerca să *mă mituiască*! Trebuie să-i spun Judecătorului Fang!"

Dacă n-ar fi fost imunitatea, lucrurile ar fi putut continua cîteva decade pentru că își încerca inteligența împotriva celei a lui Dr. X, în sfîrșit un adversar pe măsură și o schimbare binevenită față de javrele barbare urît mirositoare care furau. Mașinațiile lui Dr. X se dovedeau de interes pur abstract. Dar asta nu le făcea mai puțin captivante și multe zile, timp în care Domnișoara Pao trecuse în revistă linia tiparelor familiare despre sateliți, materialele euristice despre detecție și aerostate de urmărire, Judecătorul Fang se pomenise cu atenția îndreptată spre orașul antic, unde se afla bîrlogul lui Dr. X.

Se spunea că, frecvent, Doctorul merge dimineața la o veche ceainărie din acea zonă și așa se face că, într-o dimineață, se întîmplă ca Judecătorul Fang să apară în acel loc. Ceainăria fusese construită în urmă cu secole, în mijlocul unui iaz. Cînd Judecătorul Fang și asistenta sa, Domnișoara Pao, traversară podul, bancuri de pești de culoarea focului sclipeau aproape de suprafața kaki a apei, ca niște cărbuni mocniți.

Una dintre vechile credințe chinezești spunea că demonilor le place să meargă doar în linii drepte. Din această cauză, podul fusese construit în zigzag, nu mai puțin de nouă unghiuri pînă la ceainărie. Cu alte cuvinte, podul reprezenta o protecție împotriva demonilor și ceainăria ar fi trebuit să nu adăpostească nici unul; efort inutil, din moment ce persoane ca Dr. X ajungeau acolo. Dar pentru Judecătorul Fang, crescut într-un oraș cu străzi mari, largi, pline de discuții directe, era utilă reamintirea faptului că, din punctul de vedere al unor oameni, inclusiv al lui Dr. X, orice era direct și drept reprezenta demonismul; mai natural și mai omenesc era un drum întortocheat, pe care nu reușeai să vezi colțul următor, iar planul întreg nu putea fi înțeles decît după o lungă meditație.

Ceainăria în sine era construită din lemn nefinisat, pe care timpul își adăugase patina gri. Părea șubredă, însă nu era. Îngustă și înaltă, avea două caturi deasupra cărora se înălța un mîndru acoperiș circular. Se intra printr-o ușă strîmtă, construită de și pentru cei subnutriți. Interiorul te întîmpina cu ambianța unei cabane rustice pe un lac, Judecătorul Fang mai fusese aici, în particular, dar astăzi își pusese o robă peste costumul cu dungi fine, de culoare gri – un model subtil în comparație cu ceea ce purtau de obicei chinezii. Purta și o bonetă brodată cu un unicorn. În majoritatea cazurilor ar fi fost asociată curcubeului și elfilor, dar aici va fi înțeleasă exact: un simbol antic al corectitudinii. Dr. X va pricepe cu siguranță mesajul.

Personalul ceainăriei avusese destul timp să-i remarce sosirea în timp ce el trecea de nenumăratele coturi ale podului. Un director și cîteva ospătărițe apărură în fața ușii, aplecîndu-se adînc în fața lui.

Judecătorul Fang crescuse cu hamburgeri și burritos pline de carne și mazăre. Era înalt de aproape doi metri.

Barba sa era neobișnuit de subțire și o lăsase să crească de cîțiva ani, iar părul îi trecea de umeri. Aceste elemente, plus roba și boneta adăugate puterilor cu care statul îl investise, îi confereau o anume prestanță de care era conștient. Încerca să nu fie foarte mulțumit de sine, pentru că asta s-ar fi dovedit împotriva tuturor preceptelor Confucianiste. Pe de altă parte, confucianismul se baza pe ierarhie și presupunea ca cei aflați în poziții înalte să se comporte cu o anume demnitate. Judecătorul Fang știa să o pună în favoarea sa. Acum, se folosea de ea pentru a obține cea mai bună masă de la primul etaj, într-un colț cu ferestre spre priveliștea plăcută a unei grădini din epoca Ming. Se afla încă în Republica de Coastă, în mijlocul secolului douăzeci și unu. Dar ar fi putut fi în Regatul Mijlociu de altădată, pentru că prin intențiile și scopurile sale acolo se și situa.

Chang și Domnișoara Pao se despărțiră de stăpînul lor cerînd o masă la etajul al doilea. Urcară pe o scară îngrijorător de îngustă, lăsîndu-l pe Judecătorul Fang să stea liniștit, dar anunțîndu-și în acest fel prezența lui Dr. X, aflat sus chiar în acel moment, ca în fiecare dimineață la acea oră, sorbind ceai și sporovăind cu stimații săi asistenți.

Cînd, o jumătate de oră mai tîrziu, Dr. X coborî, se dovedi încîntat și surprins să-l vadă pe destul de celebrul și respectatul Judecător Fang stînd singur și admirînd lacul și peștii. Cînd se apropie de masă pentru a-și prezenta omagiile, Judecătorul Fang îl invită să se așeze și, după cîteva minute de politicoase negocieri despre intervenția de neiertat în intimitatea magistratului, Dr. X luă loc cu o atitudine reținută, recunoscătoare și respectuoasă.

Cei doi schimbară cuvinte politicoase despre cît de onorat se simțea fiecare de prezența celuilalt; apoi discuția trecu în revistă meritele sortimentelor de

ceai servite de patronii ceainăriei, dacă ar fi sau nu potrivit ca frunzele să fie strînse la începutul sau sfîrşitul lui aprilie, dacă apa ar trebui fiartă violent, aşa cum se obişnuia întotdeauna la *străini* sau trebuia doar adusă pînă la optzeci de grade celsius.

Într-un sfîrşit, Dr. X trecu la complimente despre boneta Judecătorului Fang, mai cu seamă cu privire la broderia acesteia. Asta însemna că observase unicornul şi îi primise mesajul, sau cu alte cuvinte, că Judecătorul Feng înţelesese toate eforturile de mituire ale lui Dr. X.

Nu mult după aceea, Domnişoara Pao coborî şi-l informă cu regret pe Judecător că prezenţa sa era absolut necesară în locul unde se petrecuse o crimă, în Teritoriile Concesionate. Pentru a-l scuti pe Judecătorul Fang de stinghereala de a pune capăt brusc discuţiei, unul dintre asistenţii lui Dr. X se apropie cîteva momente mai tîrziu şi îi şopti acestuia ceva la ureche. Dr. X se scuză pentru faptul că era obligat să plece, iar cei doi bărbaţi schimbară cîteva remarci politicoase despre care dintre motivele fiecăruia se dovedea mai lipsit de scuze şi apoi care dintre ei trebuie să treacă mai întîi podul. Judecătorul Fang plecă primul, pentru că îndatoririle sale erau mai presante şi astfel se termină prima întîlnire între Judecător şi Dr. X. Judecătorul era destul de mulţumit; totul decursese conform planului.

Hackworth primeşte vizita neaşteptată a Inspectorului Chang

Înainte de a răspunde la uşă, doamna Hull fu nevoită să se descotorosească de şorţul de bucătărie. Hackworth, care lucra în biroul său, presupuse că este

vorba despre vreo livrare pînă cînd ea apăru în uşă, uşurel, ducînd o tavă cu o singură carte de vizită în mijloc: Locotenentul Chang. Organizaţia sa purta în limba chineză tradiţională denumirea de Biroul de Magistratură al Districtului Teritoriilor Concesionate New Chusan, Shanghai, Republica Chineză de Coastă.

— Ce doreşte?

— Să vă înapoieze pălăria.

— Trimite-l înăuntru, spuse Hackworth uimit.

Doamna Hull plecă încet. Hackworth aruncă o privire în oglindă şi se văzu cu mîna la gît, cercetîndu-şi nodul de la cravată. Îşi strînse haina, înnodînd cordonul. Apoi merse în salon.

Doamna Hull îl conduse pe Locotenentul Chang în aceeaşi încăpere. Era un tip voinic, dizgraţios, cu o cicatrice urîtă. Prin plasticul pungii din mîna lui se zărea neclar pălăria lui Hackworth, destul de uzată.

— Locotenentul Chang, anunţă doamna Hull, iar Chang făcu o plecăciune spre Hackworth, zîmbind un pic mai mult decît ar fi fost de dorit. Hackworth se înclină la rîndul său.

— Locotenente Chang.

— Nu vă reţin prea mult, promise musafirul într-o engleză clară, dar necizelată. În timpul unei investigaţii, detaliile nu-şi au rostul aici, am găsit asta asupra suspectului. Poartă însemnele dumneavoastră. Deşi nu prea mai este de purtat, vă rog să o primiţi.

— Bine lucrat, Locotenente, spuse Hackworth luînd punga şi ridicînd-o în lumină. Nu mă aşteptam să o mai văd vreodată, chiar şi în această stare.

— Eh, mi-e teamă că băieţii aceştia nu prea au respect pentru o pălărie de bună calitate, spuse Chang.

Hackworth făcu o pauză, neştiind ce trebuie să spună în acel moment. Chang stătea pur şi simplu acolo, părînd mult mai în largul lui decît Hackworth. Primul

contact se dovedise simplu, dar acum bariera dintre Est și Vest căzuse între ei ca lama unui topor ruginit.

Era aceasta parte din vreo procedură oficială? Era solicitarea unui bacșiș? Sau se dovedea domnul Chang doar un tip cumsecade?

Cînd ai îndoieli, cel mai potrivit este să scurtezi vizita pe cît posibil.

— Ei bine, spuse Hackworth, nu știu și nici nu mă interesează motivele pentru care l-ați arestat, dar vă felicit că ați făcut-o.

Locotenentul Chang nu înțelese aluzia și nici nu realiză că este timpul să plece. Dimpotrivă, părea mai perplex acum, de unde înainte totul păruse atît de simplu.

— Nu mă pot abține să nu vă întreb, spuse el, ce vă face să credeți că l-am arestat?

Hackworth simți un fior prin inimă.

— Sunteți un locotenent de poliție care are o pungă cu o dovadă, răspunse. Implicațiile sînt clare.

Locotenentul Chang privi punga cu o uimire studiată.

— Dovadă? Este doar o pungă pentru cumpărături; ca să vă protejeze pălăria de ploaie. Și nu mă aflu aici în calitate oficială.

Un alt fior îl străbătu pe Hackworth.

— Totuși, continuă Chang, în cazul în care au avut loc unele activități criminale de care nu am cunoștință, poate ar trebui să revizuiesc termenii acestei vizite.

Al treilea fior; acum, inima lui Hackworth își mărise ritmul din cauza micii strategii a Locotenentului Chang. Engleza pe care polițistul o vorbea devenea din ce în ce mai bună, iar Hackworth se întreba dacă nu cumva era unul dintre acei shanghaezi care își petrecuseră multă vreme în Vancouver, New York sau Londra.

— Eu presupusesem că pălăria domnului a fost doar înlocuită din greșeală sau poate luată de vînt. Acum, dumneavoastră afirmați că au existat implicații criminale! Expresia lui Chang era ca și cînd acesta nu bănuise pînă astăzi existența răufăcătorilor în Teritoriile Concesionate. Apoi șocul se transformă ca prin minune, în timp ce el trecea, nu foarte subtil, la a doua etapă a capcanei.

— Nu era ceva important, spuse Hackworth, încercînd să devieze implacabilul tren al gîndurilor lui Chang, simțind că el și familia lui erau legați de șine. Chang îl ignoră, ca și cînd ar fi fost atît de bucuros de modul în care mintea sa lucra, încît nu putea fi distras.

— Domnule Hackworth, mi-ați dat o idee. Am tot încercat să rezolv un caz dificil – un atac ce a avut loc acum cîteva zile. Victima era un gentleman din Atlantis, neidentificat.

— Nu aveți acaride independente pentru astfel de cazuri?

— O, spuse Locotenentul Chang, vocea lui părînd încărcată de regret, acaridele independente nu sînt foarte sigure. Făptașii își iau măsuri de precauție pentru a opri atașarea acaridelor. Bineînțeles, cîteva acaride se atașează de victimă. Dar înainte de a-i putea lua urma, domnul plecase spre New Atlantis Clave, unde superbul dumneavoastră sistem imunitar a distrus aceste acaride. Astfel că identitatea acestuia a rămas un mister. Chang scoase din buzunarul de la piept o foaie de hîrtie împăturită. Domnule Hackworth, vă rog să-mi spuneți dacă recunoașteți vreuna dintre figurile din acest clip.

— De fapt, sînt destul de ocupat – spuse Hackworth, dar Chang despături foaia în fața lui, ordonîndu-i ceva în shanghaeză. La început, hîrtia fusese acoperită cu semne chinezești statice. Apoi în

mijloc se deschise un ecran mare pe care rulau imagini.

A se privi pe sine în momentele jafului se dovedi unul dintre cele mai uluitoare lucruri pe care Hackworth le trăise vreodată. Nu se putea abține să nu se uite. Secvențele se derulau cu încetinitorul și dintr-o dată apăru cartea. Ochii i se umplură de lacrimi, iar el făcu un efort să nu clipească și ele să înceapă să curgă. Nu că ar fi contat, din moment ce Locotenentul Chang, care stătea destul de aproape vedea, oricum, totul.

Chang își clătina capul cu uimire.

— Deci dumneavoastră erați, domnule Hackworth. Nu făcusem legătura. Atîtea lucruri drăguțe și o bătaie atît de cruntă. Ați fost victima unui delict foarte grav!

Hackworth nu putea vorbi și oricum nu avea nimic de spus.

— Ce mă uimește este faptul că nu ați raportat această crimă magistratului, continuă Chang. Ne întrebăm de ceva vreme care este motivul pentru care victima, un gentleman respectabil, nu ne-a ajutat la anchetă. Atîta efort irosit! se lamentă Chang. Apoi chipul i se lumină. Dar cred că este o furtună într-un pahar cu apă. Am reținut unul sau doi din bandă, în legătură cu un alt delict și acum îi putem acuza și de jefuirea dumneavoastră. Însă bineînțeles că avem nevoie de mărturia dumneavoastră.

— Bineînțeles.

— Lucrurile pe care le-au luat de la dumneavoastră?

— Le-ați văzut.

— Da. Un lanț de ceas cu diferite pandantive, un stilou, și ...

— Asta este tot.

Chang păru un pic nedumerit, dar mai mult satisfăcut.

— Cartea nu merită nici măcar amintită?

— Nu chiar.

— Arăta ca un obiect de anticariat. Destul de valoroasă, nu?

— Un fals. Genul acela de lucru pe care îl avem în general cu noi. O modalitate de a-ți alcătui o bibliotecă relativ impresionantă fără a rămîne falit.

— Aha, asta e explicația, spuse domnul Chang, din ce în ce mai satisfăcut. Dacă Hackworth îi mai oferea multe asigurări despre carte, putea să se întindă pe canapea și să adoarmă. Voi fi totuși nevoit să menționez cartea în raportul meu oficial – care va ajunge și la autoritățile din New Atlantis, pentru că victima agresiunii aparține acestei ginte.

— N-o faceți, spuse Hackworth, întorcîndu-se în sfîrșit pentru a-l privi pentru prima oară pe Chang în ochi. Nu menționați cartea.

— O, nu pot înțelege motivul pentru care spuneți asta, dar nu prea am de ales. Noi suntem strict controlați de supraveghetorii noștri.

— Poate le puteți explica părerea mea.

Locotenentul Chang primi sugestia cu o privire foarte uimită.

— Domnule Hackworth, sunteți o persoană foarte inteligentă, după cum reiese deja din poziția și cererea dumneavoastră foarte responsabile, dar mi-e jenă să vă spun că planul pe care mi l-ați expus, deși excelent, s-ar putea să nu meargă. Supraveghetorul meu este unul nemilos, fără respect față de sentimentele umane. Ca să fiu sincer, și vă spun asta confidențial, nu este cu totul imaculat din punct de vedere etic.

— Aha, remarcă Hackworth, dacă vă înțeleg bine...

— A, nu, domnule Hackworth, dacă eu vă înțeleg bine pe *dumneavoastră.*

— ... apelul la compătimire nu are rost și vom fi nevoiți să-l înduplecăm folosind o altă strategie, poate una relaționată cu pata sa etică.

— Această abordare a problemei nu mi-a trecut prin cap.

— Poate ar trebui să vă gîndiți puțin, sau chiar să faceți niște cercetări, despre tipul de stimulent adecvat, spuse Hackworth îndreptîndu-se brusc spre ușă. Locotenentul Chang îl urmă.

Hackworth deschise ușa de la intrare, permițîndu-i polițistului să-și ia umbrela și pălăria din cuier.

— Apoi veniți înapoi la mine și spuneți-mi pe cît de simplu și cinstit se poate rezultatul la care ați ajuns. Noapte bună, Locotenente Chang.

În timp ce trecea cu bicicleta de poartă pe drumul de întoarcere în Teritoriile Concesionate, Locotenentul se lăsă copleșit de succesul cercetărilor din această seară. Evident, nici el, nici Judecătorul Fang nu erau interesați în a obține mită de la Hackworth; dar dorința acestuia de a plăti servea ca dovadă că, de fapt, cartea reprezenta proprietate intelectuală furată.

Își domoli emoțiile, amintindu-și cuvintele filosofului Tsang către Yang Fu din scrisoarea de numire în funcția de procuror șef:

„Legiuitorii au eșuat în îndatoririle lor și, în consecință, oamenii au fost dezorganizați multă vreme. Cînd vei descoperi adevărul unei acuzații, fii gata să compătimești și nu te bucura de capacitățile tale."

Nu că însușirile lui Chang ar fi fost puse la încercare în astă seară; nu era nimic mai simplu decît să-i faci pe cei din New Atlantis să creadă că poliția chinezească este coruptă.

Miranda devine interesată de un client anonim

Miranda cercetă balanța ei de conturi la sfîrșitul unei luni și descoperi că principala sursă de venit nu mai era reprezentată de *Drumul Mătăsii* sau *Îmblînzirea Scorpiei,* ci de o carte de povești despre Prințesa Nell. Pe de-o parte, era un fapt surprinzător pentru că, de regulă, jocurile pentru copii nu aduceau prea mult profit, dar pe de alta, nu – petrecuse o mulțime de timp în ractiv în ultima vreme.

Începuse cu destul de puțin: o poveste, de numai cîteva minute, despre un castel întunecat, o mamă vitregă rea și o poartă cu douăsprezece lacăte. Nu era ceva deosebit, excepție făcînd două aspecte: se plătea mult mai bine decît la un ractiv pentru, copii din cauză că ei căutau în mod special actrițe cunoscute și totul era destul de ambiguu și ciudat din punctul de vedere al standardelor literaturii pentru copii. Nu prea mai existau oameni care să dorească scene preluate în întregime din Frații Grimm.

Miranda adunase cîțiva ucuși pentru acea poveste uitînd apoi de ea. Însă a doua zi, același număr de contract apăru pe mediatron. Acceptă slujba și se pomeni citind iarăși aceeași poveste, doar că de data asta era mai lungă și cu mai multe implicații, reluînd constant anumite pasaje ce se concentrau pe chestii mărunte și se dezvoltau apoi în adevărate povești.

Din cauza racordării ractivului, Miranda nu primea răspunsurile direct de la dublura sa din celălalt capăt. Presupuse că este vorba despre o fetiță. Dar nu putea auzi voce acesteia. Mirandei îi erau prezentate pe ecran textele ce trebuiau citite, iar ea le citea. Dar era convinsă că acest proces al încercărilor și concentrării era dictat de fetiță. Văzuse așa ceva pe vremea cînd

fusese guvernantă. Știa că la celălalt capăt al legăturii se afla un copil care întreba, fără să se satură, de ce. Așa că adăugă vocii ei o tentă de entuziasm la fiecare început de dialog, ca și cînd ar fi fost încîntată că întrebarea i-a fost adresată.

Cînd sesiunea se sfîrși, apăru ecranul obișnuit arătîndu-i cît cîștigase, numărul de contact și alte amănunte. Înainte de a semna, verifică anexa documentului în care scria: NOTAȚI AICI DACĂ DORIȚI O RELAȚIE CONTINUĂ CU ACEST CONTRACT.

Caseta de relaționare, cum era numită, apărea doar în cazul ractivelor de înaltă calitate, unde continuitatea era importantă. Procesul de disipare lucra atît de bine încît vocea oricărui ractor, bărbat sau femeie, bass sau soprană, suna identic pentru utilizatorul aflat la celălalt capăt. Dar clienții cu discernămînt puteau deosebi, oricum, ractorii din cauza diferențelor subtile de stil și, o dată ce începeau o relație cu un interpret, preferau să o continue. Dacă Miranda nu semna în casetă nu mai primea ractive cu Prințesa Nell.

Într-o săptămînă o învăța pe fetiță să citească. Lucrau o vreme la litere, apoi treceau la mai multe povești despre Prințesa Nell, se opreau în mijlocul lor pentru rapide demonstrații practice de matematică elementară, reveneau la poveste și după aceea urma un șir interminabil de „de ce asta?" și „de ce ailaltă?" Miranda petrecuse multă vreme cu ractive pentru puști și în copilărie și ca guvernantă, iar superioritatea pe care i-o oferea această pregătire era evidentă – ca și cum ai folosi o furculiță de argint după ce ai mîncat cu ustensile din plastic douăzeci de ani sau ca și cum ai îmbrăca o rochie de seară după ce toată ziua ai fi umblat în blugi.

Aceste asociații îi veneau Mirandei în minte în rarele momente cînd avea contacte cu ceva de Calitate și dacă nu făcea un efort conștient să oprească astfel de gînduri, încheia amintindu-și absolut tot ce i se întîmplase în

primii ani de viață – Mercedesul care o ducea la școala particulară, candelabrul din cristal ai cărui țurțuri sunau ca niște clopoțele magice cînd ea se suia pe masiva masă de mahon și le mîngîia, dormitorul ei cu lambriuri și pat de mijloc, cu așternuturi din mătase. Din motive încă neștiute, Mama o luase departe de toate astea, ducînd-o în ceea ce s-ar fi numit sărăcie în zilele noastre. Miranda nu-și amintea decît momentele în care, aflîndu-se fizic aproape de tatăl ei, Mama îi privea mai bănuitor decît s-ar fi părut că este necesar.

După o lună sau două de relație cu acest contact, Miranda semna pentru sesiuni din ce în ce mai lungi cu Prințesa Nell și observă cu uimire că lucrează cîte opt ore fără întrerupere. Gîtul i se usca și mergea la toaletă foarte rar. Făcuse o mulțime de bani. Ora New York-ului era aproximativ șase dimineața, ceea ce însemna că fetița nu locuia acolo. Se afla într-o zonă cu un fus orar nu foarte decalat față de cel al Mirandei și probabil că se juca toată ziua cu ractivul întruchipat de cartea de povești, în loc să meargă la școală, așa cum ar fi trebuit să facă o fetiță bogată. Era o dovadă în plus pentru Miranda, care oricum nu avea nevoie de prea multe detalii care să-i confirme bănuielile, că și părinții bogați sînt la fel de capabili, ca oricare alții, să-și bată joc de mințile copiilor lor.

Alte experiențe cu Abecedarul; Prințesa Nell și Harv în Castelul Întunecat

Harv era un băiețel deștept care știa despre troli, așa că, de îndată ce a aflat că fuseseră închiși în Castelul Întunecat de răutăcioasa lor mamă vitregă, i-a spus lui Nell că trebuie să meargă afară și să adune tot

lemnul pentru foc pe care îl puteau găsi. Scotocind în Marele Hol al castelului, el descoperi o armură care ținea un topor.

— Voi tăia niște copaci cu ăsta, spuse el, iar tu trebuie să ieși afară și să aduni surcelele.

— Ce sînt surcelele? întrebă Nell.

Apăru o imagine a castelului. În centru se afla o clădire înaltă cu multe turnuri, înalte pînă la nori. În jurul lui era un spațiu deschis unde creșteau plante și copaci; totul era înconjurat de un zid înalt care îi ținea prizonieri.

Imaginea se schimbă într-o zonă cu iarbă și cu foarte multe detalii. Harv și Nell încercau să facă un foc. Acolo era o grămadă de bușteni umezi pe care îi tăiase Harv. Harv avea și o piatră cu care lovea lama unui cuțit. Scînteile care ieșeau erau înghițite de bușteni umezi.

— Aprinde tu focul, Nell, spuse Harv și o lăsă singură.

Apoi imaginea rămase nemișcată și Nell realiză după cîteva minute că se afla în contact direct cu ractivul.

Ridică piatra și cuțitul și începu să le frece (de fapt, își mișca mîinile goale în spațiu, dar în poză Prințesa Nell făcea efectiv acest lucru). Scînteile zburau în toate direcțiile, dar nu era nici un foc.

Nell continuă o vreme, devenind din ce în ce mai frustrată, pînă cînd ochii i se umplură de lacrimi. Una dintre scîntei pluti ceva mai departe, aterizînd în iarbă uscată. O mică dîră de fum se ridică, însă muri la fel de rapid.

Nell experimentă un pic, învățînd că iarba galbenă și uscată se aprindea mai repede decît cea verde. Totuși, focul nu dura mai mult de cîteva secunde.

O pală de vînt aduse cîteva frunze veștede spre ea. Nell învăță că focul se poate întinde de la iarba uscată la frunze. Codița unei frunze era de fapt o mică rămurică uscată și așa îi veni ideea de a explora un tufiș, în căutare de crenguțe. Tufișul era des, dar Nell găsi ce căuta sub un tufiș bătrîn și mort.

— Bine! spuse Harv cînd se întoarse și o găsi cu brațul plin de mici bețe uscate. Ai găsit niște surcele. Ești o fată deșteaptă și harnică.

Curînd, aprinseră un foc zdravăn. Harv tăiase destui copaci ca să se asigure că aveau cu ce să întrețină focul pînă la răsăritul soarelui, iar apoi el și Nell adormiră, știind că trolii nu vor îndrăzni să se apropie de foc. Totuși, Nell nu dormi foarte bine, pentru auzea în întuneric mormăielile trolilor și vedea scînteierea roșie a ochilor lor. Avea impresia că aude și un alt sunet: voci înăbușite cerînd ajutor.

Cînd soarele se ridică pe cer, Nell exploră Castelul Întunecat căutînd locul de unde auzise vocile, dar nu descoperi nimic. Harv își petrecu toată ziua tăind lemne. Cu o zi înainte tăiase o treime dintre copaci, iar astăzi mai tăie o treime.

În acea noapte, Nell auzi iarăși vocile, dar de data asta păreau să strige: „Uită-te în copaci! Uită-te în copaci!" Dimineața următoare, Nell merse pînă la restul de copaci și îi cercetă chiar atunci cînd Harv îl tăia pe ultimul dintre ei. Iarăși nu descoperi nimic.

Nici unul dintre ei nu dormi bine în acea noapte, pentru că știau că ardeau ultimele lemne și că în noaptea următoare nu mai aveau cu ce să se apere de troli. Nell auzi din nou vocile care de data asta păreau să strige: „Caută sub pămînt! Caută sub pămînt!"

Mai tîrziu, după ce soarele răsărise, cercetă și descoperi o peșteră a cărei intrare fusese astupată de troli. Cînd o deschise, Nell găsi patru jucării: un dinozaur,

un rățoi, un iepure și o păpușă cu păr lung, purpuriu. Dar nu văzu nimic viu care ar fi putut striga.

În acea noapte, Nell și Harv merseră în Castelul Întunecat și se închiseră într-o cameră dintr-un turn înalt. Blocară ușa cu mobilă, sperînd că așa îi vor opri pe troli să intre. Camera avea o fereastră micuță, iar Nell se așeză lîngă ea privind cum coboară soarele, întrebîndu-se dacă îl va mai vedea răsărind. Chiar în clipa în care ultima licărire roșie de lumină dispărea dincolo de orizont, simți o mișcare în spatele ei. Se întoarse și privi uimită: animalele din pluș se transformaseră în creaturi reale!

Erau un dinozaur mare și înspăimîntător, o rățușcă, un iepuraș mic și deștept și o femeie cu păr purpuriu, într-o rochie purpurie. Ei îi explicară Prințesei Nell că mama vitregă era o vrăjitoare rea din Tărîmul de Dincolo și că ei patru juraseră cu mult timp în urmă să-i zădărnicească planurile mizerabile. Ea îi vrăjise, așa că în timpul zilei erau păpuși, dar noaptea reveneau la starea lor normală. Îi întemnițase în acest castel, iar trolii îi închiseseră în peșteră. Îi mulțumiră lui Nell că îi eliberase.

Apoi Nell le spuse povestea ei și a lui Harv. Cînd pomeni cum fuseseră pescuiți din apa oceanului înfășurați într-o cîrpă aurită, femeia care se numea Purpuria spuse:

— Asta înseamnă că ești o prințesă adevărată așa că noi îți jurăm credință nepieritoare.

Și toți patru plecară cîte un genunchi în fața ei, jurînd să o apere pe Prințesa Nell pînă la moarte.

Dinozaurul, care era cel mai înfocat dintre cei patru, porni o campanie de alungare a trolilor și în cîteva zile toți aceștia dispăruseră. De atunci încolo, Nell adormea fără probleme pentru că știa că înspăimîntătorii troli care îi dădeau coșmaruri fuseseră înlocuiți de cei patru prieteni ai ei.

Camera de tortură a Judecătorului Fang; cum este interogat un barbar; evenimente întunecate în interiorul Chinei; o convocare de neignorat din partea lui Dr. X

Judecătorul Fang nu tortura oamenii în mod frecvent. Din mai multe motive. În lumina noului sistem judiciar confucianist, nu mai era necesar ca fiecare criminal să semneze o mărturie înainte de aplicarea sentinței; era de ajuns ca magistratul să îl găsească vinovat pe baza dovezilor. Doar asta și Judecătorul Fang nu mai avea nevoie să tortureze o mulțime dintre cei care apăreau pe banca acuzaților, cu toate că deseori era tentat să scoată cu forța confesiuni de la thetieni, obraznicii occidentali, care refuzau să-și asume responsabilitatea faptelor săvîrșite. Mai mult chiar, echipamentul modern de supraveghere făcea posibilă obținerea informațiilor fără a mai fi nevoie de mărturiile martorilor, uneori reticenți, așa cum li se întîmpla magistraților de altădată.

Dar bărbatul cu plete roșii era un martor de-a dreptul îndărătnic și, din nefericire, informația din mintea lui era unică. Nici un cine-aerostat sau acaridă microscopică de supraveghere nu înregistrase datele căutate de Judecătorul Fang. Așa se face că magistratul hotărî să revină la anticele metode utilizate de venerabilii săi predecesori.

Chang îl legase pe prizonier, care se identificase doar cu numele de domnul VulpedeFoc, de un rastel în formă de X, folosit în mod obișnuit pentru bătăi. Era un gest pur umanitar; în acest fel VulpedeFoc nu se va învîrti prin cameră, rănindu-se. Chang legase prizonierul și peste mijloc și pusese sub el o găleată pentru necesitățile naturale. În timpul acestei operațiuni, observă, întîmplător, singura vătămare pe care prizonierul o suferise cu adevărat în timpul întregii proceduri: o crustă micuță, curată, la baza coloanei vertebrale, acolo unde medicul curții realizase în după-amiaza anterioară o minusculă incizie, introducînd în măduva spinării un set de nanosituri, paraziți nanotehnologici, sub directa supraveghere a Domnișoarei Pao. În următoarele douăsprezece ore, siturile migraseră pe toată suprafața coloanei vertebrale a prizonierului, plutind leneș prin fluidul cerebrospinal și oprindu-se în toți nervii aferenți peste care dădeau. Acești nervi, utilizați de corp pentru a transmite informații, posedau o structură și o înfățișare pe care siturile erau destul de inteligente pentru a le recunoaște. Este probabil de prisos menționarea faptului că aceste situri mai aveau și altă caracteristică cheie, anume capacitatea de a transmite informații fictive de-a lungul acestor nervi.

Acea crustă subțire, aflată chiar deasupra feselor, îi atrăgea întotdeauna atenția Judecătorului Fang în timp ce prezida astfel de proceduri, care, din fericire, nu se efectuau decît de puține ori pe an. Din cauză că VulpedeFoc era roșcat, epiderma lui era teribil de palidă.

— Grozav! exclamă prizonierul pe neașteptate, răsucindu-și capul într-o mare de plete, încercînd din răsputeri să privească în jos, peste umărul pistruiat. Am senzația asta de ... ceva ca ... ca o blană moale sau

ceva prin corp, în coapsa stîngă. E așa de fain! Mai fă odată, omule! Uau, stai puțin! Acuma se simte la fel, dar e chiar în talpa piciorului drept!

— Atașarea nanositurilor la nervi reprezintă un proces aleator – nu știm niciodată care nanosit va sfîrși acolo sus. Senzațiile pe care le încerci acum sînt o modalitate prin care noi realizăm un inventar. Bineînțeles, nimic nu se petrece în coapsa ta stîngă sau în talpă; totul are loc în coloana vertebrală și ai fi simțit la fel chiar dacă ai fi avut picioarele amputate.

— Asta-i chiar ciudat, exclamă VulpedeFoc în timp ce ochii lui de un verde pal se măreau de uimire. Deci ați putea tortura și un lemn. Pe o parte a chipului său, ochiul și obrazul porniră să se zbată. La naiba! Parcă cineva mă gîdilă pe față acum. Hei, termină! Un rînjet i se lăți pe față. O, nu! Vă spun tot! Nu mă mai gîdila! Te rog!

La început, Chang a fost mirat, apoi furios de lipsa de bună cuviință a prizonierului și făcu o mișcare spre rastelul fixat pe perete. Judecătorul Fang își temperă asistentul cu o mînă pe umăr; Chang își înghiți mînia, inspiră adînc și se înclină.

— Știi, VulpedeFoc, spuse Judecătorul, chiar apreciez momentele de neseriozitate, ba și pe cele de copilărească uimire pe care le adaugi acestui proces. De cele mai multe ori, cînd legăm pe cineva de rastelul de tortură, persoana respectivă este neplăcut de tensionată și nu prea se prea se bucură că se afla aici.

— Hei, omule, sînt în mijlocul unei noi experiențe. Cîștig o grămadă de puncte de experiență din asta, nu?

— Puncte de experiență?

— E o glumă. Din ractivele spade-şi-vrăjitorie. Vezi, cu cît personajul cîştigă mai multe astfel de puncte, cu atît are mai multă putere.

Judecătorul Fang îşi plesni dosul unei mîini de palma celeilalte, scoţînd un fluierat prelung.

— Amănuntul ăsta îmi scapă, le explică el asistenţilor săi, care nu recunoscuseră gestul.

— Parcă mă gîdilă ceva în timpanul urechii din dreapta, spuse prizonierul, scuturîndu-şi capul înainte şi înapoi.

— Bun! Asta înseamnă că nanositul s-a ataşat de un nerv care leagă timpanul de creier. Întotdeauna cînd se întîmplă, noi o considerăm ca pe o premoniţie favorabilă, spuse Judecătorul Fang, pentru că impulsurile dureroase din acest nerv produc o deosebit de profundă impresie asupra subiectului. Acum îi voi cere Domnişoarei Pao să oprească procesul pentru cîteva minute pentru ca dumneata să poţi fi atent la ce îţi voi spune.

— Grozav, răspunse prizonierul.

— Să vedem ce ştim pînă aici. Ai treizeci şi şapte de ani. În urmă cu aproximativ douăzeci de ani ai fost co-fondator al sectei CryptNet în Oakland, California. Era una dintre primele secte tehnologizate, numărul 178. Bineînţeles că în acest moment există zeci de mii de astfel de grupări.

Prizonierul zîmbi vag.

— Aproape că m-ai avut la asta, spuse el. Nici gînd să-ţi spun cîte sînt. Însă, oricum nu ştie nimeni.

— Foarte bine, aprobă Judecătorul Fang. Îi făcu un semn cu capul lui Chang, care notă ceva pe o hîrtie. Vom lăsa această întrebare pentru o altă etapă a interogatoriului care va începe în cîteva minute.

— Asemeni altor membrii ai CryptNet, continuă Judecătorul, ai început cu primul nivel şi ţi-ai croit ascensiunea de acolo pînă la nivelul actual de – cît?

VulpedeFoc surîse afectat, scuturîndu-şi înţelegător capul.

— Îmi pare rău, Judecătorule Fang, dar am trecut prin asta. Nu pot nega că am pornit de la nivelul unu, adică asta e evident, dar orice altceva dincolo de punctul ăsta este pură speculaţie.

— E doar speculaţie dacă nu ne spui, îşi controlă Judecătorul Fang iritarea momentană. Eu te văd ca făcînd parte cel puţin din nivelul douăzeci şi cinci.

VulpedeFoc luă o expresie serioasă şi îşi scutură capul, zăngănindu-şi fragmentele de sticlă şi metal strălucitoare şi colorate prinse în şuviţele de păr.

— Asta e o închipuire. Ar trebui să ştii că cel mai înalt nivel este zece. Orice dincolo de asta este o poveste. Doar teroriştii conspiratori cred în nivele mai mari de zece. Omule, CryptNet este doar o colectivitate de prelucrare a cauciucului, simplă şi inofensivă.

— Asta este numai o parte a activităţii, acceptată de cei complet idioţi, spuse Judecătorul Fang. În orice caz, revenind la declaraţia ta anterioară, am stabilit că în următorii opt ani, Secta 178 a avut o afacere prosperă – prelucrînd cauciuc, aşa cum ai spus. În acest timp ţi-ai croit drum spre al zecelea nivel ierarhic. Apoi ai pretins că ai examinat legătura cu CryptNet şi ai trecut în afaceri pe cont propriu, ca mediagrapher. De atunci, te-ai specializat în zone de război. Colajele tale foto, cine şi sonore realizate în războaiele de pe teritoriul Chinei au cîştigat premii şi au fost accesate de sute de mii de consumatori media. Cu toate astea, munca ta este atît de provocatoare şi de neliniştitoare încît marea majoritate nu te mai acceptă.

— E părerea ta, omule.

Chang făcu un pas înainte, încleștîndu-și nenumărații mușchi încolăciți în jurul capului său uriaș, osos și tuns scurt.

— Te vei adresa magistratului cu Onorată Instanță! șuieră el.

— Calmează-te, omule, spuse VulpedeFoc. Uau, cine pe cine torturează aici?

Judecătorul Fang schimbă o privire cu Chang care, aflat în afara razei vizuale a prizonierului, ridică un deget în aer, făcînd un semn: Un punct pentru VulpedeFoc.

— Mulți dintre noi, cei care nu facem parte din CryptNet găsim greu de înțeles cum poate supraviețui organizația la nivelul extrem de ridicat de uzură. O spun din nou, novicii de nivel unu ai CryptNet muncesc din greu pentru a ajunge în nivelul superior zece, presupus ca fiind cel mai înalt, apoi decad și își caută altceva de lucru sau revin pur și simplu la gintele din care provin.

VulpedeFoc încercă să ridice din umeri inocent, însă legăturile erau prea rigide pentru acest gest.

Judecătorul Fang continuă:

— Acest tipar a fost observat freqvent și a condus la presupunerea conform căreia CryptNet conține mult mai multe nivele peste zece și că toate acele persoane ce pretind a fi fost membri sînt de fapt, în secret, în legătură cu vechea rețea; comunică în secret cu toate celelalte diviziuni ale grupării; muncesc în secret pentru a ajunge în nivelele tot mai înalte din interiorul CryptNet chiar în timp ce se infiltrează în structurile puterii altor ginte și organizații. Că secta numită CryptNet este o societate secretă extrem de puternică care și-a întins tentaculele în fiecare gintă și corporație din lume.

— Asta sună de-a dreptul paranoic.

— În mod normal, noi nu ne-am preocupa de aceste probleme, dar presupusa paranoia este, de fapt, confirmarea delirului tău. Există cei care ar pretinde că Republica Chineză de Coastă, în slujba căreia mă aflu, este împînzită de membri secreți ai CryptNet. Eu, unul, sînt sceptic în fața acestei presupuneri. Chiar dacă ar fi adevărat, ar conta pentru mine doar în cazul în care aceștia ar comite crime în jurisdicția mea.

Și cu greu ar putea face vreo diferență, adăugă Judecătorul Fang în gînd, dat fiind că Republica de Coastă este în întregime măcinată de corupție și intrigi, chiar și în cele mai bune circumstanțe. Cea mai întunecată și puternică conspirație din lume ar fi mestecată și scuipată de urzelile corporațiilor războinice din Republica de Coastă.

Judecătorul Fang realiză că toată lumea îl privește așteptînd să continue.

— Visați, Onorată Instanță, spuse VulpedeFoc.

Judecătorul Fang visa deseori în ultima vreme, de obicei în timp ce cugeta chiar la acest subiect. Guvernarea coruptă și incompetentă nu era ceva nou în China și însuși Maestrul dedicase numeroase părți din *Analecte* sfaturilor pentru urmașii săi despre cum ar trebui să se poarte atunci cînd lucrează în slujba unor lorzi corupți.

— Chu Po-Yu este cu adevărat un om superior! Cînd în statul său predomină o guvernare bună, el este de găsit la birou. Cînd predomină o guvernare proastă, își poate înregistra principiile și le poate ține la piept. Una dintre marile virtuți ale confucianismului era flexibilitatea sa. Gîndirea politică occidentală tindea să fie mai degrabă fragilă; de îndată ce statul devenea corupt, totul înceta să mai aibe sens. Confucianismul își recîștiga întotdeauna echilibrul, ase-

meni unei plute care putea naviga la fel de bine pe apa liniștită a unui izvor sau pe aceea a unui canal.

În orice caz, Judecătorul Fang fusese încolțit recent de îndoiala: viața sa avea vreun sens în contextul Republicii de Coastă, o națiune aproape în întregime lipsită de virtute?

Aici se împotmolea. Problema nu era dacă Republica de Coastă era bine guvernată. Problema era negoțul cu copii.

— În urmă cu trei luni, spuse Judecătorul, ai sosit în Shanghai cu avionul și, după o scurtă escală, ai pătruns în interior zburînd peste Yangtze. Misiunea ta declarată era de a aduna material pentru un documentar mediagraphic cu privire la o nouă bandă criminală – aici Judecătorul își consultă notițele – numită Pumnii Dreptei Armonii.

— Nu este o triadă* efemeră, spuse VulpedeFoc, zîmbind exuberant. Reprezintă sămînța unei rebeliuni dinastice, omule.

— Am revăzut știrea pe care ai transmis-o înapoi în lumea de afară despre acest subiect, spuse Judecătorul Fang, și voi judeca singur aspectul. Perspectivele Pumnilor nu reprezintă subiectul acestui interogatoriu.

VulpedeFoc nu era de loc convins; își ridică fruntea și deschise gura pentru a-i explica Judecătorului cît de tare se înșeală, apoi se gîndi mai bine, clătină capul cu regret și rămase tăcut.

— Acum două zile, continuă Judecătorul Fang, ai revenit în Shanghai într-un vas supraîncărcat de pasageri, majoritatea lor fiind țărani care fugeau de foamete și luptele interne. Judecătorul citea acum dintr-un document al Căpităniei din Shanghai care detalia inspecția făcută vasului cu pricina. Am observat că unii dintre pasageri erau femei care aveau cu ele copii de sex feminin, sub vîrsta de trei luni. Vasul a fost percheziționat pentru contrabandă și admis în port. Judecătorul Fang nu avea nevoie să precizeze că asta nu însemna de fapt nimic; inspectori de acest fel erau vestiți pentru lipsa simțului de observație, mai cu seamă în prezența unor portofele pline cu bani, cartușe de țigări sau a unor pasageri tineri, deosebit de amabili din punct de vedere fizic. Dar cu cît era mai coruptă o societate, cu atît erau mai apte oficialitățile sale să compună astfel de documente interne patetice, de genul celui în cauză, ca și cînd ar fi fost vorba despre vreo scriere sfîntă, iar Judecătorul Fang nu făcea excepție de la această regulă cînd ea servea unui scop înalt. Toți pasagerii, inclusiv copii, au fost înregistrați în mod normal, cu ajutorul tiparelor retinelor, amprentelor, etc. Îmi pare rău că trebuie să spun, dar stimații mei colegi de la Căpitănie nu au examinat aceste fișe cu destulă atenție, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi putut observa uriașele discrepanțe dintre caracteristicile biologice ale tinerelor femei și cele ale pretinselor fiice, care sugerează că nici una dintre ele nu erau înrudite cu celelalte. Dar poate că alte probleme mai presante i-au împiedicat să observe aceste aspecte. Judecătorul Fang lăsă acuzația nerostită în aer: autoritățile din Shanghai nu erau imune la influența CryptNet. VulpedeFoc încerca vizibil să pară neștiutor.

— O zi mai tîrziu, în timpul unei investigații de rutină a activităților crimei organizate din Teritoriile Concesionate, am amplasat un dispozitiv de supraveghere într-un pretins apartament vacant dar care era folosit pentru activități ilegale, și am fost uimiți să auzim plînsetele unor copii mici. Ofițerii au efectuat imediat un raid la locul respectiv și au descoperit

*Triadă – denumire folosită pentru societățile secrete chinezești

douăzeci și patru de copii de sex feminin, aparținînd grupului rasial Han, îngrijiți de opt tinere țărănci, recent sosite de la sate. La interogatoriu, femeile au afirmat că fuseseră recrutate pentru această slujbă de un gentleman Han a cărei identitate nu a fost încă stabilită și care nu a fost găsit. Copiii au fost examinați. Cinci dintre ei se aflaseră pe barca dumitale, VulpedeFoc – caracteristicile biologice se potrivesc perfect.

— Dacă a existat o operațiune de contrabandă cu copii asociată vasului respectiv, spuse prizonierul, eu nu am nici un amestec.

— I-am interogat pe proprietarul bărcii, care este și căpitanul ei, continuă Judecătorul. El a mărturisit că acea călătorie a fost plătită de la început pînă la sfîrșit de dumneata.

— Trebuia să ajung cumva înapoi la Shanghai, așa că am angajat barca. Femeile doreau și ele să ajungă la Shanghai iar eu am fost amabil și le-am lăsat să vină cu noi.

— Domnule VulpedeFoc, înainte să începem să te torturăm, haide să-ți explic părerea mea, spuse Judecătorul Fang, apropiindu-se de prizonier pentru a-l privi în ochi. Am examinat acești copii îndeaproape. Se pare că sînt foarte bine îngrijiți; nu au fost descoperite semne de malnutriție sau de abuz. Atunci care să fie motivul pentru care sînt atît de interesat de acest caz? Răspunsul nu are, de fapt, nimic de-a face cu îndatoririle mele ca magistrat districtual. Nici măcar cu filosofia confucianistă. Este o chestie rasială, domnule VulpedeFoc. Faptul că un european face contrabandă cu copii Han prin Teritoriile Concesionate – și de acolo, presupun, afară, în lumea largă – iscă emoții profunde, ba aș spune chiar primare, în sufletul meu și în cele ale altor chinezi.

În timpul Rebeliunii Boxerilor, se răspîndise zvonul conform căruia orfelinatele conduse de misionari europeni erau de fapt abatoare unde doctorii rasei albe scoteau globii oculari ai copiilor Han pentru a produce medicamente destinate pieței de consum europene. Faptul că numeroși membri ai comunității Han au crezut aceste zvonuri este atestat de violența la care au fost supuși europenii în timpul acelei revolte. Dar mai reflectă și o regretabilă predispoziție spre ura și teama rasială care zace latentă în piepturile tuturor oamenilor din toate triburile.

Cu operațiunea dumitale de contrabandă cu copii ai călcat în acel teritoriu, extrem de periculos. Poate că aceste fetițe sînt destinate unor cămine confortabile și iubitoare, în alte ginte decît cele Han. Asta ar fi cea mai avantajoasă presupunere pentru dumneata, căci vei fi pedepsit, dar vei trăi. Dar din cîte știu, ei sînt folosiți pentru transplanturi de organe, cu alte cuvinte, zvonurile nefondate care au instigat țăranii să distrugă orfelinatele în timpul Rebeliunii Boxerilor se pot dovedi, în cazul dumitale, adevărate. Ajută ceea ce am spus pînă acum la clarificarea motivelor micii întîlniri de astă seară?

La începutul expunerii, VulpedeFoc avusese întipărită pe chip expresia lui obișnuită – o enervantă jumătate de zîmbet arogant, pe care Judecătorul Fang o considera mai degrabă o postură de amuzament detașat. De îndată ce Judecătorul pomenise de globii oculari, prizonierul își desprinsese privirea din cea a Judecătorului și devenise mai gînditor pînă cînd, la sfîrșit, ajunsese să clatine capul aprobator.

Pentru un minut continuă cu acest gest, fixînd podeaua. Apoi se însenină și ridică privirea spre Judecător.

— Înainte de a vă da un răspuns, torturați-mă.

Judecătorul Fang făcu un efort de voință ca să rămînă impasibil. VulpedeFoc își întoarse capul pînă cînd o văzu pe Domnișoara Pao.

— Haide, spuse prizonierul încurajator, zdruncinați-mă.

Judecătorul Fang ridică din umeri și făcu un semn cu capul spre Domnișoara Pao, care își ridică pensula desenînd cîteva caractere pe hîrtia mediatronică întinsă pe masă, în fața ei. Cînd se apropie de sfîrșitul operațiunii, încetini și ridică privirea spre Judecător, apoi, în timp ce trasa ultima linie, spre VulpedeFoc.

În acest punct, VulpedeFoc ar fi trebuit să izbucnească în răcnete din toți rărunchii, împotrivindu-se legăturilor, încercînd să se elibereze, apoi să intre în stare de șoc (dacă avea o constituție slabă) sau să implore milă (dacă avea una puternică). În loc de asta, el închise ochii, ca și cînd s-ar fi gîndit intens la ceva, își încordă pentru cîteva momente toți mușchii din corp, apoi se relaxă treptat, respirînd profund și rar. Deschise ochii și îl privi pe Judecătorul Fang.

— Cum vi se pare? întrebă prizonierul. Mai doriți o demonstrație?

— Cred că am înțeles ideea, răspunse Judecătorul Fang. Presupun că anihilarea efectelor se datorează unuia dintre nivelele înalte ale CryptNet. Nanositurile implantate în creierul dumitale își mediază interschimbările cu sistemul nervos periferic. Tot ce se poate să posezi un sistem telaestestetic avansat, instalat permanent. Un sistem capabil să-ți păcălească nervii, determinîndu-i să creadă că sînt altceva, poate și să să-i determine să creadă că nu simt durerea.

— Ce a fost instalat poate fi demontat, observă Domnișoara Pao.

— Nu va fi necesar, spuse Judecătorul Fang, înclinînd capul spre Chang. Acesta făcu un pas spre

prizonier, trăgînd din teacă o sabie scurtă. Vom începe cu degetele și vom continua.

— Uiți ceva. Am fost deja de acord să dau un răspuns.

— Aici sînt, spuse Judecătorul. Nu aud nici un răspuns. Există vreun motiv pentru ca el să întîrzie?

— Copiii nu sînt traficați nicăieri, spuse VulpedeFoc. Rămîn chiar aici. Scopul operațiunii este de a le salva viața.

— Și ce anume le-o primejduiește?

— Propriii lor părinți, răspunse prizonierul. În interior, lucrurile stau prost, Onorată Instanță. Rețeaua de apă a dispărut. Practica infanticidului este mai înfloritoare ca oricînd.

— Următorul dumitale scop în viață va fi demonstrarea acestor lucruri pentru propria mea satisfacție, spuse Judecătorul Fang.

Ușa se deschise. Unul dintre ofițerii judecătorului intră în încăpere și se înclină adînc, scuzîndu-se pentru această întrerupere, apoi înaintă și îi înmînă stăpînului său un sul. Judecătorul Fang examină sigiliul: purta pecetea lui Dr. X.

Merse la el în birou și îl desfăcu pe masă. Era o scrisoare adevărată, scrisă cu cerneală adevărată pe hîrtie de orez, nu un mesaj mediatronic.

Înainte chiar de a citi documentul, Judecătorul Fang fu încredințat că îl poate duce unui anticar de pe Strada Nanjing unde să obțină în schimbul lui salariul pe un an. Dr. X, presupunînd că el fusese cel care pictase caracterele, era cel mai impresionant caligraf pe care Judecătorul Fang îl văzuse vreodată. Mîna sa trăda o temeinică învățătură confucianistă – multe zeci de ani, mai mult studiu decît ar fi putut vreodată spera Judecătorul însuși – dar pe aceste baze, Doctorul își dezvoltase un stil distinct, extrem de

expresiv. Era mîna unui bătrîn care înțelegea, înainte de toate, importanța aspectului și care, o dată stabilit acest aspect, transmitea majoritatea mesajului cu ajutorul nuanțelor. Dincolo de asta, structura inscripției era perfect dreaptă, un echilibru perfect între caracterele mari și cele mici, notate pe aproximativ o pagină, ca și cînd ar fi reprezentat o invitație la analiză, adresată viitorilor studenți.

Judecătorul Fang știa că Dr. X controlează o legiune de criminali de la mici delicvenți la lorzii crimei internaționale; că avea în buzunar jumătate din oficialitățile Republicii de Coastă; că în limitele granițelor Regatului Celest el era o figură de considerabilă importanță, probabil Mandarin albastru de gradul trei sau patru; că legăturile afacerilor sale se întindeau pe aproape toate continentele și conduceau aproape toate gintele din lume și că acumulase o avere imensă. Toate aceste lucruri păleau în fața puterii reprezentate de acest sul. *Pot ridica o pensulă, oricînd,* spunea Dr. X, *și pot să creez o operă de artă ce ar putea sta pe perete alături de cele mai fine caligrafii ale Dinastiei Ming.*

Mesajul lui Dr. X făcea apel la moștenirea cea mai respectată de Judecătorul Fang. Era ca și cînd ar fi primit o scrisoare de la Maestrul însuși. Doctorul îl considera pe Judecător egalul său. Și cu toate că Dr. X aparținea de facto altei ginte – Regatului Celest – și că aici, în Republica de Coastă, nu era decît un criminal, Judecătorul Fang nu putea ignora un mesaj, scris în acest fel, fără a abdica de la tot ce respecta mai mult – acele principii pe care își reconstruise viața după ce cariera sa de huligan din Manhattanul de Jos ajunsese într-o fundătură. Era asemeni unei convocări trimise peste secole de strămoșii săi.

Continuă să admire caligrafia preț de cîteva momente. Apoi înfășură sulul la loc cu mare grijă, îl închise într-un sertar și reveni în camera de interogatorii.

— Am primit o invitație din partea lui Dr. X să iau masa la el pe corabie, spuse. Duceți prizonierul înapoi în celulă. Am terminat pentru astăzi.

O scenă domestică; Nell vizitează o cameră de joacă; comportamentul necuviincios al celorlalți copii; Abecedarul manifestă noi capacități; Dinozaurul spune o poveste

Dimineață, Mama își va pune uniforma de servitoare și va pleca la muncă, Tad se va trezi mai tîrziu și va pune stăpînire pe canapeaua din fața uriașului mediatron din sufragerie. Harv se va furișa prin marginile apartamentului, căutînd ceva pentru micul dejun, și îi va aduce și lui Nell. Apoi, ca de obicei, Harv va ieși și nu se va întoarce decît după ce Tad va pleca, în general după-amiaza tîrziu, să se dezmorțească cu niște prieteni. Mama se va întoarce acasă aducînd o pungută de plastic cu salată luată de la muncă și un injector micuț; după ce va alege salata își va pune pentru un moment injectorul pe braț și după aceea va petrece restul serii privind pasive vechi pe mediatron. Harv va veni și va pleca însoțit de cîțiva dintre prietenii lui. De obicei, el nu era acolo cînd Nell se hotăra să se culce, dar era acolo cînd ea se trezea. Tad putea veni acasă la orice oră din noapte și se înfuria dacă n-o găsea trează pe Mama.

Într-o sîmbătă, Mama și Tad erau amîndoi acasă în același timp; stăteau pe canapea ținîndu-se în brațe, iar Tad se juca un joc prostesc cu Mama, care o făcea să țipe și să geamă. Nell o tot ruga pe Mama să-i citească o poveste din cartea fermecată, iar Tad o tot gonea, amenințînd-o că o s-o biciuiască; într-un sfîrșit, mama spusese:

— Pleacă naibii de pe capul meu, Nell! și o îmbrîncise afară pe ușă, spunîndu-i să se ducă să stea vreo două ore în camera de joacă.

Nell se rătăci pe coridoare și începu să plîngă, dar cartea ei îi spuse o poveste despre Prințesa Nell care se pierduse pe holurile Castelului Întunecat și cum își găsise ea drumul folosindu-și inteligența, iar asta o făcu pe Nell să se simtă în siguranță – se gîndea că nu se putea rătăci niciodată cu adevărat dacă avea cartea cu ea. Într-un sfîrșit, Nell găsi camera de joacă. Se afla la primul etaj al clădirii. Ca de obicei, acolo erau mulți copii și nici un părinte. Într-o parte a încăperii exista un spațiu special unde copiii mici puteau sta în țarcuri și se puteau tîrî pe podea. Acolo erau cîteva mămici dar ele îi spuseseră că ea este prea mare ca să se joace în acel spațiu. Nell se întoarse în marea cameră de joacă, plină de copii mult mai mari decît Nell.

Ea îi cunoștea pe acești copii; știau să împingă, să lovească și să zgîrie. Merse într-un colț al camerei și se așeză cu cartea fermecată în poală, așteptînd ca unul dintre copii să elibereze un leagăn. Cînd acest lucru se întîmplă în sfîrșit, Nell puse cartea în colț, se sui în leagăn și încercă să-și facă vînt cu picioarele cum făceau copiii mai mari, dar fără să reușească. Apoi veni un copil mai mare și îi spuse că nu are voie să folosească leagănul pentru că era prea mică. Pentru că Nell nu coborî imediat, copilul o împinse. Nell căzu

pe nisip, zgîriindu-și palmele și genunchii și fugi înapoi spre colț, plîngînd.

Dar alți cîțiva copii descoperiseră cartea ei fermecată și începuseră să o lovească, făcînd-o să alunece de colo colo pe podea ca un puc de hochei. Nell se repezi spre ei, încercînd să ridice cartea de pe jos, însă aceasta aluneca prea repede. Doi puști începură să o trimită de la unul la altul aruncînd-o într-un sfîrșit prin aer. Nell alergă înainte și înapoi, încercînd să prindă cartea. Curînd, erau patru copii care aruncau obiectul de la unul la altul și alți șase care priveau de pe margine, rîzînd de Nell. Nell nu vedea prea bine, pentru că ochii îi erau plini de lacrimi, nasul îi curgea și, din cauza efortului, respirația i se transformase într-un șuierat.

Apoi, unul dintre copii țipă și scăpă cartea. Rapid, un altul se repezi să o apuce, dar țipă și el. Apoi un al treilea. Brusc, toți copii tăcură înfricoșați. Nell își șterse lacrimile, repezindu-se iarăși spre carte, iar de data asta copii n-o mai aruncară departe de ea; Nell o ridică și o strînse la piept. Copiii care îi luaseră cartea erau și ei în aceeași poziție, cu brațele la piept, cu mîinile chircite, sărind și strigînd după mămicile lor.

Nell se așeză într-un colț, deschise cartea și începu să citească. Cunoștea unele cuvinte, nu pe toate, dar atunci cînd obosea cartea o ajuta să le pronunțe sau chiar îi citea întreaga poveste sau i-o spunea prin imagini care se mișcau asemeni unui film.

După ce toți trolii au fost goniți, curtea castelului nu era o priveliște frumoasă. Era neîngrijită și plină de buruieni. Harv fusese nevoit să taie toți copacii, iar în timpul marii bătălii purtată de Dinozaur împotriva trolilor, multe dintre plantele rămase fuseseră distruse.

Dinozaurul o privea în lumina lunii.

— Locul ăsta îmi reamintește de Dispariție, cînd noi eram nevoiți să hoinărim zile întregi doar ca să găsim ceva de mîncare, spuse el.

POVESTEA DINOZAURULUI

Eram patru care călătoream printr-un peisaj destul de asemănător cu acesta, doar că, în loc să fi fost tăiați, toți copacii arseseră. Anumite părți ale planetei deveniseră întunecate și reci după ciocnirea cu cometa, așa că multe plante și copaci muriseră; după ce au murit s-au uscat și a fost doar o problemă de timp pînă ce un fulger a provocat un incendiu uriaș. Noi patru călătoream prin acest mare ținut ars de foc, în căutare de mîncare, și poți să-ți dai seama că ne era foarte foame. Nu întreba de ce; pe atunci, dacă lucrurile mergeau prost acolo unde te aflai, plecai pur și simplu și mergeai pînă ce lucrurile deveneau mai bune.

Lîngă mine se afla Utahraptor, care era mai scund ca mine, dar foarte rapid, cu gheare mari și curbate la picioare; cu o singură lovitură putea despica un alt dinozaur ca pe un fruct. Pe urmă era Ankylosaurus, un mîncător de plante, încet dar periculos; era protejat peste tot de o carapace osoasă ca aceea a unei țestoase și care avea în capătul cozii o bucată mare de os cu care ar fi putut zdrobi capul unui dinozaur mîncător de carne care s-ar fi apropiat prea mult. În sfîrșit, mai era Pteranodon, care putea să zboare. Cu toții călătoream într-un grup. Ca să fiu foarte exact, banda noastră fusese formată din cîteva sute de dinozauri, majoritatea ornitorinci mîncători de iarbă, dar Utahraptor și cu mine fuseserăm nevoiți să-i sacrificăm pe mulți dintre ei, doar cîțiva pe zi, așa că la început nu observaseră, pentru că nu erau foarte inteligenți.

Într-un sfîrșit, numărul lor se redusese la unu, un tip prăpădit și schilod pe nume Everett, pe care am încercat să-l cruțăm cît de mult am putut. În timpul acestor ultime zile, Everett își căuta tot timpul tovarășii în jur. Ca toți mîncătorii de plante, avea ochii dispuși pe părțile capului și reușea să vadă în aproape toate direcțiile. Everett părea a crede că dacă își întoarce capul în direcția potrivită va vedea un cîrd de ornitorinci sănătoși, dar pînă la urmă cred că Everett și-a dat seama de situație; l-am văzut clipind surprins o dată, ca și cînd mintea i s-ar fi luminat, iar restul zilei a rămas tăcut, ca și cînd micul său creier ar fi fost ocupat, cîntărind implicațiile. După asta, în timp ce ne continuam drumul prin țara incendiată unde Everett nu avea nimic de mîncare, el a devenit din ce în ce mai apatic pînă cînd Utahraptor și-a pierdut răbdarea, a întins o labă și măruntaiele lui Everett zăceau pe pămînt ca un morman de carne. Nu rămăsese altceva de făcut decît să-l mîncăm.

Cea mai mare parte mi-a revenit, ca de obicei, mie, deși Utahraptor se tot repezea printre gleznele mele înhățînd bucățile cele mai frumoase și Pteranodon plana din cînd în cînd furînd cîte o bucată de intestin. Ankylosaurus stătea deoparte și privea. Multă vreme îl luaserăm drept idiot, pentru că stătuse la fel de imposibil, privindu-ne cum sfîșiam ornitorincii, rumegînd ca un prost sprijinit în coadă, fără a spune prea multe. Acum, dacă mă gîndesc bine, poate că era doar un taciturn. Probabil că își dăduse seama că ne-ar fi plăcut tare mult să-l mîncăm și pe el, dacă am fi reușit să descoperim un punct slab în carapacea lui.

Măcar dacă am fi găsit! Multe zile după ce Everett se transformase în oase și ciolane, Utahraptor, Pteranodon și cu mine ne-am tîrît prin ținutul mort, cu ochii la Ankylosaurus, înghițind în sec la gîndul

mușchilor fragezi care trebuiau să se ascundă sub acea armură de solzi. Și lui cred că îi era foame, și nu încape îndoială că mușchii îi deveneau mai slabi și mai ațoși pe zi ce trecea. Uneori, descopeream mlădițele firave și verzi ale unor plante necunoscute și îl încurajam pe Ankylosaurus să se oprească și să mănînce după pofta inimii.

— Zău! Nu ne deranjează să te așteptăm!

El ne fixa întotdeauna cu ochii săi mici dispuși lateral, privindu-ne neîncrezător.

— Cum a fost cina, Anky? întrebam noi.

— Cu gust de iridiu, ca de obicei, bombănea el, și iar mergeam ceva vreme fără a scoate o vorbă.

Într-o zi am ajuns la marginea mării. Apa sărată stropea o plajă neînsuflețită, presărată cu oasele creaturilor mării, de la mici trilobiți* pînă la plesiozauri. În spatele nostru era deșertul pe care tocmai îl străbătusem. Spre sud era un șir de munți de netrecut, chiar dacă jumătate dintre ei nu ar fi fost vulcani activi. La nord de noi se vedea zăpada de pe vîrful dealurilor și știam cu toții ce însemna asta: a merge în acea direcție ar fi însemnat să murim înghețați.

Așa că ne împotmolirăm aici, toți patru, și cu toate că nu aveam mediatroane și aerostate în acele zile, știam destul de bine cum stăteau lucrurile: noi eram ultimii patru dinozauri de pe pămînt. Foarte curînd vor rămîne doar trei, apoi doi, unul și pe urmă nici unul, iar singura întrebare care rămînea de pus era în ce ordine vom dispărea. Ai putea crede că asta era un lucru îngrozitor și depresiv, dar de fapt nu era chiar atît de rău; fiind dinozauri, nu petreceam prea multă vreme cîntărind lucrurile, dacă înțelegi ce vreau să spun, și într-un fel era chiar distractiv să așteptăm

*Trilobiți – artropode fosile din Paleozoic

ca să vedem ce se va petrece. Presupunerea tuturor cred că începea cu Ankylosaurus, însă eu și Utahraptor ne-am fi omorît unul pe celălalt într-o clipă.

Așa că stăteam cu fața unul spre celălalt, eu, Ankylosaurus și Utahraptor făcînd un triunghi și Pteranodon plutind deasupra noastră.

După ce am stat așa cîteva ore bune, am observat cu coada ochiului că bancurile din nord și sud par să se miște ca și cînd ar fi fost însuflețite.

Pe neașteptate, se auzi un zgomot puternic peste tot în jurul nostru și nu m-am putut abține să nu ridic ochii, fără însă a renunța la atenția acordată lui Utahraptor. Lumea fusese un loc atît de tăcut și de mort atîta timp, încît sesizam orice mișcare sau sunet, iar acum se părea că aerul și pămîntul reveniseră la viață încă o dată, ca în zilele bune de dinainte de cometă.

Zgomotul din aer era făcut de un imens cîrd de mici Pteranodoni, cu toate că, în loc de pielea netedă de reptile, aripile lor erau acoperite cu solzi supradimensionali și aveau pliscuri osoase în loc de o gură normală. Aceste chestii mizerabile – aceste firimituri aeropurtate – colcăiau în jurul lui Pteranodon, intrîndu-i în ochi, ciupindu-l de aripi, iar el abia dacă mai putea zbura.

După cum am mai spus, eram cu un ochi la Utahraptor, ca întotdeauna, și, spre surprinderea mea, el s-a întors brusc și a rupt-o la fugă spre nord, cu o energie ce putea fi explicată doar prin apariția hranei. Eu l-am urmat, normal, dar m-am oprit rapid. Ceva nu era în regulă. Pămîntul din nord era acoperit cu un covor mișcător ce se foia lîngă picioarele lui Utahraptor. Concentrîndu-mi privirea, care nu este foarte bună, am văzut că de fapt covorul acesta era alcătuit din mii de dinozauri subțirei ale căror solzi cres-

cuseră foarte lungi și subțiri – pe scurt, erau niște dinozauri îmblăniți. În ultimele cîteva milioane de ani văd aceste patrupede mișcîndu-se pe sub bușteni și stînci și le-am considerat întotdeauna o mutație concepută greșit. Dar pe neașteptate se iviseră mii de astfel de ființe în acea vreme în care nu mai eram decît patru dinozauri pe lume. Și păreau a lucra împreună. Erau atît de subțiri, încît Utahraptor nu reușea să-i apuce cu gura și ori de cîte ori el se oprea din mișcare, chestiile acelea i se cățărau pe picioare și pe coadă și îl mușcau. Niște adevărate scorpii. Eram atît de confuz încît m-am oprit.

Asta s-a dovedit o greșeală pentru că, foarte curînd am simțit în picioare și în coadă milioane de înțepături. Întorcîndu-mă am văzut că panta dinspre sud era acoperită cu furnici, milioane, și se părea că erau hotărîte să mă devoreze. Între timp, Ankylosaurus își rotea coada puternică, dar fără efect pentru că furnicile îl năpădiseră.

Nu după multă vreme, scorpiile, furnicile și păsările se înfruntară unele cu celelalte pînă cînd, la un moment dat, încheiară un armistițiu. Regele Păsărilor, Regele Scorpiilor și Regina Furnicilor se adunară în vîrful unei stînci ca să discute. Pe noi, dinozaurii, ne lăsaseră deocamdată în pace, pentru că oricum eram prinși în capcană.

Situația mi se părea nedreaptă, așa că m-am apropiat de locul unde flecăreau acești micro-monarhi vrednici de dispreț și le-am spus:

— Voi! Nu aveți de gînd să-l invitați și pe Regele Reptilelor?

Ei mă priviră de parcă aș fi fost nebun.

— Reptilele sînt demodate, a zis Regele Scorpiilor.

— Reptilele sînt doar păsări întîrziate, zise Regele Păsărilor, așa că eu sînt Regele vostru, mulțumesc frumos.

— Voi sunteți zero, spuse Regina Furnicilor. În matematica furnicilor există numai două numere: zero, care înseamnă oricît mai puțin de un milion și ceva. Nu poți coopera, deci, chiar dacă ai fi Rege, titlul tău ar fi lipsit de importanță.

— Pe lîngă asta, adăugă Regele Scorpiilor, scopul acestei adunări este de a decide ce dinozaur va mînca fiecare regat și nu credem că Regele Dinozaurilor, chiar dacă ar exista așa ceva, ar fi capabil să participe constructiv. Mamiferele vorbesc întotdeauna în felul ăsta ca să se laude cu creierul lor cel mare – care este de fapt tot cît al nostru, dar are în vîrf o grămadă de lucruri suplimentare, inutile – inutile, dar teribil de gustoase.

— Dar sînt trei regate și patru dinozauri, am subliniat eu. Bineînțeles că în aritmetică asta nu era adevărat, așa că Regina Furnicilor s-a pus pe vociferat. Într-un sfîrșit, am fost nevoit să merg printre furnici și să zdrobesc cu coada cîteva milioane dintre ele; era singura cale să fiu luat în serios.

— Dar cu siguranță că trei dinozauri ar fi destul ca să aveți cu toții parte de o masă copioasă, am spus. Vă sugerez ca păsările să-l ciugulească pe Pteradonon, scorpiile să-l sfîșie pe Utahraptor, iar furnicile să se înfrupte din Ankylosaurus.

Cei trei monarhi păreau a cîntări această sugestie cînd Utahraptor se apropie în grabă.

— Scuzați-mă, Înălțimile Voastre, dar cine l-a desemnat pe ăsta rege? Și eu sînt la fel de bun ca el. Curînd sosiră lîngă noi și Pteradanon și Ankylosaurus, spunînd la fel.

Regele Scorpiilor, Regele Păsărilor și Regina Furnicilor ne-au ordonat să facem liniște, apoi discutară între ei cîteva minute. Într-un sfîrșit, Regele Scorpiilor făcu un pas înainte.

— Am luat o hotărîre, spuse el. Trei dinozauri vor fi mîncați și unul, Regele Reptilelor, va fi cruțat; nu rămîne decît ca voi să demonstrați că sunteți superiori celorlalți trei și că meritați să purtați coroana.

— Foarte bine! am spus eu, întorcîndu-mă spre Utahraptor, care începu să se dea înapoi, agitîndu-și ghearele uriașe în aer. Dacă reușeam să-l dobor pe Utahraptor printr-un atac frontal, Pteradonon se va repezi să fure din festin și l-aș fi putut prinde și pe el; întremat din carnea lor aș fi avut destulă putere să-l învinge și pe Ankylosaurus.

— Nu, nu, nu! răcni Regele Scorpiilor. Exact la asta mă referam cînd spuneam că reptilele sînt demodate. Nu mai e vorba despre care e mai mare și mai tare.

— Este vorba despre cooperare, organizare, ordine, spuse Regina Furnicilor.

— Despre creier, adăugă Regele Scorpiilor.

— Este despre frumusețe, glorie și sclipiri uluitoare de inteligență! spuse și Regele Păsărilor.

Aceasta iscă o altă discuție aprinsă între Regi și Regină. Toți erau iuți la mînie și probabil că am fi avut probleme serioase dacă nu venea fluxul, aducînd la mal cîteva carcase de balene și de elemosauri. După cum îți poți închipui, ne-am repezit la aceste daruri, iar, în timp ce mîncam, am reușit și să înghit nenumărate păsări, scorpii și furnici, așa că aveam parte de un festin adevărat.

După ce toată lumea și-a umplut burțile și ne-am mai calmat, Regii și Regina și-au reluat discuția. În-

tr-un final, Regele Scorpiilor, care părea desemnat purtătorul de cuvînt, ne anunță:

— Nu reușim să cădem de acord despre care dintre voi ar trebui să fie regele Reptilelor, așa că fiecare dintre națiunile noastre, Păsări, Mamifere și Furnici, vă vom pune la încercare pe fiecare iar cînd ne vom aduna iarăși vom supune la vot. Dacă votul va fi egal, vă vom mînca pe toți patru și se va sfîrși cu Regatul Reptilelor.

S-a tras la sorți, iar eu am fost ales să merg printre furnici pentru prima rundă. Am urmat-o pe Regină în mijlocul armatei sale, pășind încet pînă cînd Regina spuse:

— Pășește bine! Timpul înseamnă mîncare! Nu te îngrijora de furnicile de sub tălpile tale – nu poți omorî mai mult de zero! Așa că de atunci am mers normal, cu toate că ghearele mi se încleiaseră de la furnicile zdrobite.

Am călătorit spre sud o zi sau două, apoi ne-am oprit la un pîrîu.

— La sud de aici se întinde teritoriul Regelui Gîndacilor. Prima ta încercare este de a-mi aduce capul lui.

Privind peste rîu, vedeam că întreg ținutul colcăia de un număr infinit de gîndaci, mai mulți decît aș fi reușit vreodată să zdrobesc cu piciorul; și chiar dacă aș fi reușit să-i zdrobesc pe toți, tot nu aș fi reușit să ajung sub pămînt acolo unde, fără îndoială, locuia Regele.

Am trecut peste rîu și am mers trei zile pînă cînd am traversat un alt rîu și am intrat în Regatul Albinelor. Locul era mai verde decît orice văzusem pînă atunci, cu multe flori de cîmp, iar albinele se foiau peste tot, cărînd nectarul înapoi la stupi, care erau mari cît niște case.

Asta mi-a dat o idee. Am doborît cîțiva copaci plini de miere, i-am tîrît înapoi în Regatul Gîndacilor, i-am despicat și am lăsat mierea lipicioasă să curgă spre ocean. Gîndacii au urmat dîrele pînă la marginea apei, unde au fost înghițiți de valuri. Trei zile am pîndit plaja, privind cum numărul gîndacilor scade, iar în a treia zi, Regele Gîndacilor a plecat de pe tron ca să vadă unde dispăruse toată lumea. L-am legat cu o frunză și l-am dus spre nord, peste rîu, în Regatul Furnicilor, spre marea uimire a Reginei.

Apoi am fost dat în grija Regelui Păsărilor. El și armata lui ciripitoare m-au condus sus, în munți, deasupra zăpezii, și eram sigur că o să mor înghețat. Dar pe măsură ce urcam, mă încălzeam tot mai tare, pînă cînd am înțeles că ne apropiam de un vulcan activ. Ne-am oprit, într-un sfîrșit, la marginea unui rîu de lavă roșie, incandescentă. În mijlocul rîului se ridica o stîncă neagră, ca o insulă.

Regele Păsărilor și-a smuls o pană de aur din coadă și i-a dat-o unui supus care a zburat cu ea la stîncă unde a lăsat-o jos. Zburînd înapoi, pasărea a fost aproape prăjită de căldura radiată de lavă – și să nu crezi că nu-mi lăsa gura apă!

— Sarcina ta este să-mi aduci pana înapoi, spuse regele.

Acum, era o nedreptate evidentă, iar eu am protestat că păsările încearcă să-l favorizeze pe Pteradonon. Dar un argument de felul ăsta ar fi mers cu furnicile sau cu scorpiile; Regele Păsărilor nici n-a vrut să asculte. Pentru ele, virtutea însemna să fi asemeni lor, iar dreptatea nu intra în calcul.

Și am stat eu pe marginea rîului încins pînă cînd pielea mi s-a afumat, dar nu vedeam nici o cale să ajung la pană. Hotărîsem să renunț. Mergeam și pietrele mă tăiau la tălpi și brusc am înțeles: piatra pe

care stătusem tot timpul nu era altceva decît lavă răcită care se întărise.

Deasupra mea erau ghețarii și zăpada, ca pereții unui palat. M-am cățărat într-o crevasă și am început să dau zăpada în jos cu coada pînă am iscat o avalanșă. Milioane de tone de zăpadă și gheață au căzut în rîul de lavă, ridicînd nori de aburi. Trei zile și trei nopți nu mi-am zărit nici ghearele din cauza aburilor, dar în cea de-a treia zi atmosfera s-a limpezit și am văzut un pod de lavă solidă ce ducea drept spre stînca neagră. Am zburdat înapoi (atît cît poate zburda un dinozaur), am înșfăcat pana și m-am grăbit să ajung înapoi în zăpadă ca să-mi răcoresc picioarele. Pe urmă m-am dus la Regele Păsărilor, care a fost uimit.

După aceea am fost dat în grija mamiferelor, în majoritate scorpii. Ele m-au condus sus, spre dealuri, la gura unei peșteri.

— Sarcina ta, a spus Regele Scorpiilor, este să-l aștepți aici pe Dojo și să-l înfrîngi într-o singură luptă. Apoi toate scorpiile au plecat și m-au lăsat singur.

Am așteptat în fața peșterii trei zile și trei nopți, timp destul să inspectez locul. La început am fost sigur pe mine pentru că aceasta părea cea mai simplă sarcină dintre toate; deși nu aveam nici cea mai vagă idee cine sau ce era Dojo, eram sigur că nimeni pe lume nu era egal cu mine cînd era vorba despre luptă. Dar în prima zi, stînd pe coadă și așteptîndu-l pe Dojo, am observat niște obiecte mici licărind pe pămînt; le-am examinat cu atenție și am realizat că sînt solzi. Ca să fiu sincer, erau solzi de dinozaur, ca cei ai lui Pteradonon, Ankylosaurus și Utahraptor. Păreau smulse din corp în urma unui puternic impact.

În a doua zi, am dat tîrcoale prin împrejurimi și am descoperit niște imense tăieturi în trunchiurile copacilor care, fără îndoială, fuseseră făcute de Utahrap-

tor și lărgite de Dojo; alți copaci fuseseră sfărmați în întregime de bila din capătul cozii lui Ankylozaurus, iar în pământ erau lungi zgîrieturi de la ghearele lui Pteradonon care se împotrivise cu tărie sorții. Atunci m-am îngrijorat. Era clar că toți cei trei oponenți ai mei se luptaseră cu Dojo și pierduseră, deci, dacă pierdeam și eu (ceea ce ar fi fost destul de neplăcut), aș fi fost egal cu ceilalți; dar regulile competiției stabiliseră că dacă toți cei patru dinozauri pierdeau, urmau să fie mîncați, iar Regatul Reptilelor ar fi dispărut. Am petrecut o noapte frămîntîndu-mă cine sau ce era Dojo.

Nici în a treia zi nu s-a petrecut nimic și începusem să mă întreb dacă nu cumva ar fi mai bine să intru în peșteră și să-l caut pe Dojo. Pînă atunci, singura ființă vie pe care o văzusem fusese un șoarece negru care scotea capul din cînd în cînd printre stîncile de la intrarea în peșteră, căutînd mîncare. Cînd am văzut iarăși șoarecele l-am întrebat pe un ton coborît ca să nu-l sperii:

— Hei, șoarece! E ceva în peștera aia?

Șoarecele cel negru se ridică pe labele din spate în timp ce cu lăbuțele din față ținea o afină.

— Nimic special, răspunse el, doar mica mea locuință. O vatră, niște vase și tingiri mititele, cîteva ouă uscate, iar restul e plin de schelete.

— Schelete? m-am mirat eu. Ale altor șoareci?

— Sînt și cîteva schelete de șoareci, dar majoritatea sînt ale dinozaurilor de tot felul, mîncători de carne.

— Care au fost exterminați de impactul cu cometa, am presupus eu.

— O, scuzați-mă, domnule, dar cu respect trebuie să vă informez că morțile acelor dinozauri nu au nici o legătură cu cometa.

— Atunci, cum au murit?

— Îmi pare rău că trebuie să recunosc, dar eu i-am omorît pe toți în legitimă apărare.

— A, am spus, nu foarte încrezător, atunci tu trebuie să fii ...

— Șoarecele Dojo, răspunse el, în slujba dumneavoastră.

— Îmi pare teribil de rău că v-am deranjat, domnule, am spus folosind manierele mele cele mai bune, pentru că acest Dojo era neobișnuit de politicos, dar faima dumneavoastră de războinic s-a răspîndit în lung și-n lat, iar eu am venit aici umil ca să cer sfatul vostru despre cum să ajung un luptător la fel de bun; pentru că nu pot să nu observ că în mediul care a urmat cometei, lamele colților și șase tone de mușchi pot fi, din unele puncte de vedere, depășite.

Ce a urmat este mai degrabă o poveste lungă, pentru că Dojo a avut multe să mă învețe și mă învăța încet. Cîndva, Nell, te voi învăța tot ce m-a învățat pe mine Dojo; nu trebuie decît să mă întrebi. Însă în a treia zi a uceniciei mele, cînd încă mai aveam să învăț umilința, bunele maniere și cum să curăț o peșteră, l-am întrebat pe Dojo dacă n-ar vrea să joace un joc de „X și 0". Acesta era un sport obișnuit printre dinozauri. Îl jucam zgîriind în noroi. (Mulți paleontologi au fost uimiți să descopere tabele de „X și 0" în săpăturile preistorice și au dat vina pe muncitorii angajați să-i ajute.)

În orice caz, i-am explicat regulile lui Dojo iar el a fost de acord să încerce. Am mers la cel mai apropiat loc unde era noroi și acolo, în ochii a numeroase scorpii, am jucat un „X și 0" cu Dojo și am cîștigat, cu toate că nu mai jucasem de multă vreme. Se terminase; îl învinsesem pe Dojo într-o singură înfruntare.

A doua zi dimineață m-am scuzat în fața lui Dojo, am părăsit peștera și m-am întors pe plajă unde ceilalți

trei dinozauri se adunaseră deja, arătînd jalnic, așa cum îți poți imagina. Regele Scorpiilor, Regele Păsărilor și Regina Furnicilor ne-au înconjurat cu cele trei armate și m-au încoronat pe mine ca Rege al Reptilelor, sau Tyrannosaurus Rex. Apoi i-au mîncat pe ceilalți trei dinozauri, după cum fusese înțelegerea. În afară de mine, singurele reptile rămase erau cîțiva șerpi, șopîrle și broaște țestoase, care au rămas ascultătorii mei supuși.

Aș fi putut trăi o viață luxoasă ca Rege, dar acum Dojo mă învățase umilința, iar eu m-am întors imediat la peștera lui și am petrecut următoarele cîteva milioane de ani studiindu-i învățăturile. Nu e nevoie decît să-mi ceri, Nell, și eu îți voi transmite aceste cunoștințe.

Judecătorul Fang merge într-o croazieră pentru o cină cu Mandarinul; ei vizitează un vas misterios; o descoperire uimitoare; declanșarea unei capcane

Barca lui Dr. X nu era doar o barcă tradițională destinată călătoriilor de plăcere, potrivită pentru canalele și lacurile puțin adînci ale deltei umede a fluviului Yangtze; era un iaht pentru ocean, construit după modelul celor occidentale. Judecînd după delicatesele care începuseră să apară pe punte la scurt timp după ce Judecătorul Fang sosise la bord, vesela bucătăriei de vapor fusese îmbunătățită cu toate accesoriile unei bucătării chinezești profesionale: tigăi de dimensiunile unor umbrele, arzătoare de gaz asemeni unor turbojeturi și o

magazie uriașă pentru nenumărate feluri de ciuperci și cuiburi de păsări, rechini, picioare de găină, pui de șobolani, mărunțaie ale unor specii rare sau obișnuite. Porțiile erau mici, multe și servite cu o precizie uimitoare, într-o etalare de porțelanuri ce ar fi putut umple cîteva dintre camerele Muzeului Victoria și Albert, aduse cu o precizie chirurgicală de echipa de ospătari.

Judecătorul Fang era nevoit să mănînce în acest fel doar atunci cînd cineva cu adevărat important încerca să-l mituiască și, cu toate că nu permisese niciodată cu bună știință ca deciziile sale judecătorești să fie influențate, îi plăcea să mănînce.

Începuseră cu ceai și cîteva plimbări pe puntea iahtului, în timp ce acesta plutea spre Huang Pu, cu vechile clădiri europene ale Bundului în partea stîngă, strălucind de la valul de lumină colorată ce iradia din exploatarea Pudongului, înălțată abrupt din malul drept. La un moment dat, Dr. X se scuză și dispăru cîteva minute sub punte. Judecătorul Fang merse cu pași mari direct spre prora vasului, se opri în unghiul format de balustrade și lăsă vîntul să-i fluture barba, bucurîndu-se de priveliște. Cele mai înalte clădiri ale Pudongului erau susținute de aerostate imense – elipse vidate atîrnînd la sute de metri deasupra nivelului străzii, mult mai mari decît însăși clădirile pe care le susțineau și, de obicei, acoperite de lumini. Unele dintre acestea se extindeau chiar și deasupra rîului. Judecătorul Fang își sprijini coatele, cu grijă, de balustradă ca să-și mențină echilibrul, apoi își dădu capul pe spate pentru a privi direct spre partea de dedesubt a unui aerostat ce pulsa suprasaturat de lumini colorate. Licărirea constantă îl ameți, așa că își coborî rapid privirea. Ceva izbi cu un sunet surd carena corăbiei și el observă în apă un corp uman înfășurat într-o cîrpă albă, plutind la cîțiva metri de suprafață, strălucind vag în lumina clădirii de deasupra.

Între timp, iahtul intrase în estuarul Yangtze, la doar cîțiva kilometri de Marea Chinezească de Sud. O zonă largă, mult mai colorată și agitată. Judecătorul Fang și Dr. X reveniră pentru cină într-o cabină de sub punte, cu ferestre panoramice ce reflectau mai ales lumina lumînărilor și a lampioanelor din jurul mesei. Nu mult după ce ei se așezaseră, iahtul își mări viteza, năpustindu-se mai întîi înainte, iar apoi sărind din apă înainte de a-și relua mișcarea liniștită. Judecătorul Fang realiză că iahtul era de fapt un hidrostat* ce plutise pe carenă în timp ce ei se bucuraseră de priveliștea orașului, dar care acum ieșise din apă.

Pînă atunci conversația fusese aproape în întregime un schimb de replici politicoase și formale. Asta îi condusese într-un sfîrșit spre discutarea filosofiei confucianiste și a culturii tradiționale, subiecte care, evident, îi interesau pe amîndoi. Judecătorul Fang îl complimentase pe Doctor pentru sublima sa caligrafie și o vreme vorbiseră despre artă. Apoi, returnînd obligatoriu complimentul, Dr. X îi spusese Judecătorului cît de minunat își îndeplinea îndatoririle de magistrat, cu atît mai mult cu cît era nevoit să aibă de-a face cu barbari.

— Modul în care ați tratat povestea cu fetița și cu cartea s-a dovedit o dată în plus o confirmare a capacităților dumneavoastră, spuse Dr. X solemn.

Judecătorului i se păru interesant faptul că puștiul care furase de fapt cartea nu era amintit. Presupuse că Dr. X se referea nu atît la infracțiune în sine, cît la eforturile depuse de Judecător pentru protejarea fetiței.

— Această persoană este recunoscătoare, însă toată cinstea îi revine Maestrului, spuse Judecătorul Fang. Urmărirea judiciară a cazului s-a bazat în întregime pe principiile sale, după cum ați fi observat dacă ne-ați fi făcut onoarea de vă alătura discuției noastre despre problemă în Casa Venerabilului și Nepătrunsului Colonel.

*Hidrostat – vas care plutește normal, dar a cărui carenă se ridică deasupra apei cînd ambarcațiunea prinde viteză.

— O, este cu adevărat un nenoroc că nu am reușit să fiu prezent, spuse Doctorul, pentru că, dacă aș fi reușit, m-ar fi ajutat, fără îndoială, să-mi îmbunătățesc înțelegerea atît de imperfectă a principiilor Maestrului.

— Nu am insinuat așa ceva – mai degrabă, mă referam la faptul că Doctorul m-ar fi sfătuit pe mine și pe asistenții mei pentru obținerea unei rezolvări mai potrivite pentru afacerea în cauză decît cea plănuită de noi.

— Poate că ar fi reprezentat un noroc pentru amîndoi prezența mea în acea zi în casa Colonelului, spuse Dr. X, restabilind echilibrul politeților. Cîteva minute rămaseră amîndoi tăcuți, în timp ce un ospătar le turna vin. Apoi, Dr. X continuă: Unul dintre aspectele cazului în legătură cu care aș fi fost nerăbdător să consult înțelepciunea dumneavoastră îl reprezintă dispozițiile despre carte.

Deci era încă preocupat de carte. Cu toate că trecuseră săptămîni de cînd Dr. X nu mai eliberase acaride de urmărire a cărții în spațiul Teritoriilor Concesionate, Judecătorul Fang știa că încă oferă o frumoasă recompensă oricui îi putea da detalii despre localizarea obiectului ce îl preocupa. Judecătorul Fang începea să se întrebe dacă nu cumva această obsesie cu privire la carte reprezintă un simptom al declinului general al capacităților mintale ale Doctorului.

— Sfatul dumneavoastră despre acest subiect ar fi fost de neprețuit pentru mine, spuse Judecătorul, pentru că acest aspect al cazului s-a dovedit teribil de anevoios pentru un judecător confucianist. În cazul în care obiectul ce reprezenta proprietatea furată ar fi fost orice altceva în afară de o carte, ar fi fost confiscat. Dar o carte este diferită – nu e doar o posesiune materială, ci și o cale către o minte luminată și toto-

dată, așa cum Maestrul a afirmat de numeroase ori, o cale spre o societate bine orînduită.

— Înțeleg, spuse Dr. X, luat ușor prin surprindere. Părea că se gîndește profund în timp ce își mîngîia barba și privea fix flacăra unei lumînări, care începu pe neașteptate să licărească și să se învîrtă haotic. După toate aparențele, Judecătorul Fang subliniase un nou aspect al problemei care merita o atenție deosebită. E mult mai bine să lăsăm cartea în mîinile cuiva care poate profita de pe urma înțelepciunii sale, decît să zacă, inertă, în depozitul poliției.

— Aceasta a fost, fără îndoială, și concluzia mea imperfectă și destul de grăbită, spuse Judecătorul.

Dr. X continuă să cîntărească preț de cîteva minute problema.

— Este o dovadă a integrității dumneavoastră profesionale faptul că ați fost capabil să vă concentrați atît de clar asupra cazului unei persoane minore.

— După cum, fără îndoială că veți aprecia, dumneavoastră fiind un savant mult mai complet decît mine, interesele societății sînt pe primul loc. Pe lîngă asta, soarta unei fetițe este nimic. Dar alte aspecte fiind egale, este mai bine pentru societate ca fetița să fie educată decît să rămînă ignorantă.

Dr. X ridică sprîncenele, clătinînd aprobator capul la aceste ultime cuvinte. Subiectul nu mai reveni în discuție pînă la terminarea mesei. Judecătorul presupuse că vasul se ridicase într-un cerc leneș ce îi va duce pînă la urmă înapoi la gura lui Huang Pu.

Dar cînd motoarele își reluară ritmul normal iar ambarcațiunea pluti iarăși pe valuri, Judecătorul Fang nu văzu nici o lumină pe fereastră. Din cîte își dădea seama nu se aflau în apropiere de Pudong și nici de vreun alt ținut locuit.

Dr. X flutură mîna spre fereastră și spuse:

— Mi-am luat libertatea de a aranja această vizită pentru dumneavoastră. Este în legătură cu un caz ce v-a fost recent supus atenției dar și unui subiect ce pare a vă interesa în mod particular și despre care am discutat mai devreme.

Cînd Judecătorul Fang își urmă gazda pe punte, reuși să vadă împrejurimile. Se aflau în apele oceanului, departe de uscat, cu toate că Marele Shanghai se vedea clar spre vest. Era o noapte senină, cu lună aproape plină ce lumina carena unei enorme corăbii aflate în apropiere. Chiar și fără lumina lunii, vasul nu ar fi trecut neobservat pentru că acoperea toate stelele pe o suprafață întinsă.

Judecătorul nu știa nimic despre acest vas. În tinerețe, făcuse turul unei aeronave ce acostase cîteva zile în Manhattan. Nava pe care o avea acum în fața ochilor îi părea chiar mai mare. Aproape în întregime neagră, cu puncte de lumină roșie ici și colo care îi sugerau forma și mărimea și cîteva linii de lumină galbenă strălucind pe ferestrele suprastructurii, se ridica la cîteva zeci de metri deasupra capetelor lor.

Dr. X și Judecătorul Fang au fost transportați la bordul acestui vas de un echipaj restrîns ieșit în întîmpinarea lor. Mergînd pe lîngă balustrada iahtului, Judecătorul realiză cu uimire că echipajul era alcătuit doar din femei tinere. Accentul lor dovedea că fac parte dintr-o subgrupare etnică, obișnuită în părțile sudice, care își ducea existența aproape în întregime pe apă; dar chiar dacă n-ar fi scos nici un cuvînt, Judecătorul și-ar fi dat seama de asta din îndemînarea cu care manevrau vasul.

În cîteva minute, Judecătorul și gazda sa trecură la bordul navei gigant cu o găoace fixată în carena navei, aproape de nivelul apei. Judecătorul observă că nu era o navă obișnuită, din oțel; era realizată din substanțe nanotehnologice, infinit mai puternice și mai ușoare.

Nici un compilator din lume n-ar fi fost destul de mare pentru a compila un vapor, aşa că şantierele de nave din Hong Kong compilaseră bucăţile, una cîte una, le sudaseră şi dăduse nava la apă urmînd o tehnologie asemănătoare folosită de predecesorii Erei de Diamant.

Judecătorul Fang se aşteptase ca vasul să fie unul de cărăuşie, alcătuit aproape în întregime din compartimente uriaşe, dar primul lucru pe care îl văzu a fost un coridor lung, paralel cu chila, ce părea să ţină cît întreaga navă. Tinere femei îmbrăcate în alb, roz şi, uneori, în albastru, cu pantofi uşori în picioare, circulau pe acest coridor, intrînd şi ieşind pe nenumăratele uşi dispuse de-a lungul lui.

Nu existase un comitet de primire, cu căpitan sau alţi ofiţeri. De îndată ce musafirii ajunseseră pe punte, fetele făcuseră cîte o plecăciune, apoi plecaseră. Dr. X intră pe coridor, urmat de Judecător. Cînd ei se apropiau, tinerele femei îmbrăcate în alb făceau cîte o plecăciune, apoi îşi vedeau mai departe de treburi, fără a avea timp de alte formalităţi. Judecătorul Fang simţea că ele sînt ţărănci, cu toate că nici una dintre ele nu avea bronzul adînc ce marca în mod obişnuit straturile inferioare ale societăţii chinezeşti. Fetele de pe punte purtau haine albastre, aşa că presupuse că acea culoare îi identifica pe cei cu îndatoriri marinăreşti sau inginereşti. În general, cele în rochii roz erau mai tinere şi mai delicate decît cele în alb. Croiala hainelor era diferită la rîndul ei; cele roz se încheiau pe mijlocul spatelui, în timp ce rochiile albe avea două fermoare dispuse simetric pe piept.

Dr. X alese o uşă, aparent la întîmplare, o deschise cu un gest brusc şi o ţinu pentru Judecător. Acesta înclină puţin capul, păşind peste prag în camera de dimensiunile unui teren de baschet, deşi avea tavanul jos. Aerul era aproape cald şi umed, iar lumina difuză. Mai întîi, văzu mai multe tinere în alb care îi făcură

plecăciuni. Apoi realiză că încăperea era plină cu pătuţuri de copii, sute de pătuţuri, şi în fiecare se afla cîte un bebeluş de sex feminin. Tinere femei în roz se agitau încoace şi încolo cu scutece în mîini. Din loc în loc, o femeie stătea în dreptul cîte unui pătuţ, alăptînd cîte un sugar.

Judecătorul Fang se simţi ameţit. Nu dorea să creadă ceea ce vedea. Se pregătise sufleteşte pentru întîlnirea din această seară cu Dr. X, repetîndu-şi că Doctorul este capabil de orice şiretlic şi că nu poate lua de bun orice vede. Însă, oricît ar fi încercat proaspeţii taţi cînd aşteptau în anticamere să realizeze ce li se întîmplă, vederea unui copil era cu totul altceva. În lumea abstracţiilor, nimic nu e mai concret decît un copil.

Judecătorul Fang se răsuci pe călcîie şi ieşi din cameră ca o furtună, trecînd nepoliticos pe lîngă Dr. X. Alese o direcţie la întîmplare, porni cu paşi mari, apoi alergă pe coridor, trecu de cinci uşi, zece, cincisprezece, apoi se opri fără vreun motiv anume şi dădu buzna în altă încăpere.

Ar fi putut fi aceeaşi cameră în care intrase prima oară.

Se simţi rău şi încercă din răsputeri să-şi reţină lacrimile care îi invadau ochii. Ieşi în fugă din cameră, străbătu vasul în grabă, urcă nişte trepte, spre o punte superioară. Păşi într-o altă încăpere, aleasă la întîmplare, şi descoperi podeaua acoperită cu pătuţuri de copii, unele dispuse în şiruri şi coloane, fiecare adăpostind cîte un copil de un an, adormit, îmbrăcat în pijamale roz, cu cîte o căciuliţă cu urechi de şoarece, fiecare învelit cu o pături identice albe, şi cu o jucărie din pluş în braţe. Ici şi colo, cîte o tînără femeie îmbrăcată în roz şedea pe podea pe o rogojină din bambus, citind o carte sau tricotînd.

Una dintre aceste femei, aflată în apropierea Judecătorului Fang, lăsă lucrul jos, îşi aranjă ţinuta şi făcu o plecăciune în faţa lui. Judecătorul îi făcu şi el

o plecăciune superficială, apoi se aplecă peste cel mai apropiat pătuţ. Acolo dormea adînc o fetiţă cu gene teribil de subţiri, respirînd regulat, cu urechile de şoarece ale bonetei ieşind printre zăbrelele patului. În timp ce Judecătorul Fang o privea, îşi imagină că poate auzi răsuflările tuturor copiilor de pe acest vas, combinate într-un suspin blînd care îi linişti inima. Toţi aceşti copii, dormind atît de liniştiţi; totul probabil că este în regulă. Totul va fi bine.

Se întoarse şi văzu că tînăra îi zîmbea. Nu era un zîmbet de flirt sau unul prostesc, ci un zîmbet calm şi încrezător. Judecătorul Fang era convins că, oriunde s-ar fi aflat Dr. X pe navă, zîmbea acum, probabil, în acelaşi fel.

Cînd Dr. X porni cine-ecranul, Judecătorul Fang îl recunoscu imediat: era opera mediagraphică a lui VulpedeFoc care, din cîte ştia el, lîncezea încă într-o celulă din Shanghai. Acţiunea se petrecea într-un mic semicerc din pietre cenuşii, pe o întindere prăfoasă, undeva în interiorul Chinei. Camera de luat vederi trecea peste deşertul din jur, iar Judecătorul ştia că acolo fuseseră cîndva cîmpii fertile, înainte ca pînza de apă freatică să fie secătuită.

Nişte oameni apărură în cadru, ridicînd nori de praf în timp ce păşeau, cărînd o mică boccea. Pe măsură ce se apropiau, Judecătorul observă că erau înfiorători de slabi, îmbrăcaţi în cîrpe murdare. Ei înaintară spre centrul semicercului, unde lăsară bocceaua pe pămînt, apoi plecară. Judecătorul Fang întoarse spatele mediatronului, concediindu-l cu o fluturare de mînă; nu avea nevoie să vadă că în boccea se afla un bebeluş, probabil de sex feminin.

— Această scenă s-ar fi putut petrece oricînd în istoria Chinei, spuse Dr. X. Se aflau într-o cabină aproape spartană. Aşa s-a întîmplat mereu cu noi. Marea Rebeliune din 1800 a fost alimentată de hoarde de tineri furioşi din cauză că nu-şi găseau neveste. În

zilele întunecate ale Dinastiei Mao, din pricina politicii de control a naşterilor, două sute de mii de micuţi au fost expuşi în acest fel, în fiecare an, făcu un gest Doctorul spre mediatronul îngheţat. Recent, o dată cu venirea războiului civil şi secarea apelor Regatului Celest, aceasta a devenit o obişnuinţă. Diferenţa este că acum, sugarii sînt adunaţi. Facem acest lucru de trei ani.

— Cît de mulţi? întrebă Judecătorul Fang.

— Un sfert de milion pînă acum, spuse Dr. X. Cincizeci de mii doar pe acest vapor.

Judecătorul Fang simţi nevoia să lase ceaşca de ceai pe masă în timp ce cugeta la aceste cuvinte. Cincizeci de mii de suflete doar pe acest vapor.

— N-o să ţină, spuse Judecătorul într-un sfîrşit. Îi puteţi creşte în acest fel pînă cînd vor merge de-a bușilea, poate – dar ce se va întîmpla cînd vor fi mai mari şi vor avea nevoie de educaţie şi de spaţiu unde să se joace şi să fugă?

— Asta reprezintă cu adevărat un risc, spuse Dr. X grav, dar sînt convins că veţi purta în inimă cuvintele Maestrului: „Lasă fiecare om să considere virtute tot ce ia asupra sa. Poate că el nu va recunoaşte performanţa nici măcar în faţa învăţătorului său." Îţi doresc succes, Magistrate.

Dacă Dr. X l-ar fi lovit cu o scîndură în cap pe Judecătorul Fang, lovitura ar fi avut acelaşi efect ca afirmaţia pe care tocmai o rostise: năucitor, da, însă impactul era cumva întîrziat.

— Mi-e teamă că nu înţeleg, Doctore.

Dr. X încrucişă încheieturile mîinilor şi le ridică în aer.

— Mă predau. Mă puteţi aresta. Tortura nu va fi necesară; am pregătit deja o declaraţie semnată.

Judecătorul Fang nu realizase pînă acum ce simţ al umorului bine dezvoltat avea Dr. X. Hotărî să-i facă jocul.

— Oricît de mult mi-ar plăcea să vă aduc în faţa justiţiei, Doctore, mi-e teamă că nu pot accepta o predare, pentru că nu ne aflăm în jurisdicţia mea.

Doctorul făcu un semn cu capul spre ospătar, care deschise uşa cabinei pentru ca briza să răcorească aerul – dar şi pentru că la doar cîţiva kilometri în faţa navei se vedea hotarul Teritoriilor Concesionate.

— După cum puteţi observa, am comandat ca vasul să ajungă în jurisdicţia dumneavoastră, Onorată Instanţă, spuse Dr. X. Făcu un gest spre uşă.

Judecătorul Fang ieşi pe coridor şi privi peste balustradă pentru a vedea patru nave uriaşe care o urmau pe cea pe care se aflau.

Prin uşa cabinei se auzi vocea subţire a Doctorului:

— Acum, aveţi posibilitatea de a mă aresta pe mine şi echipajele navelor pentru crima de contrabandă cu copii. Puteţi lua şi vasele în custodie, cu sfertul de milion de şoricei de la bordul lor. Sînt încredinţat că puteţi găsi cumva îngrijirea necesară pentru ei în jurisdicţia dumneavoastră.

Judecătorul Fang încleştă mîinile pe balustradă plecînd fruntea. Era foarte aproape de un şoc clinic. Ar fi de-a dreptul o sinucidere acceptarea propunerii Doctorului. Ideea de a avea răspunderea personală pentru atît de multe vieţi era destul de îngrozitoare. Dar gîndindu-se la ce ar fi devenit pînă la urmă toate aceste fetiţe în mîinile oficialităţilor corupte ale Republicii de Coastă ...

Dr. X continuă:

— Nu am nici o îndoială că veţi găsi o modalitate de a îngriji aceste suflete. După cum aţi demonstrat în cazul fetiţei şi al cărţii, sunteţi un magistrat prea înţelept pentru a nu înţelege importanţa unei educaţii adecvate. Fără îndoială că veţi da dovadă de aceeaşi grijă pentru acest sfert de milion de bebeluşi ca şi în cazul unei fetiţe barbare.

Judecătorul Fang îşi îndreptă spatele, se răsuci pe călcîie şi se întoarse în cabină cu paşi mari.

— Ieşi şi închide uşa, îi ordonă ospătarului.

Cînd rămase singur cu Doctorul, Judecătorul îl privi în ochi, se lăsă în genunchi, făcu o plecăciune şi îşi lovi fruntea de punte, de trei ori.

— Vă rog, Onorată Instanţă! exclamă Dr. X. Eu sînt cel care ar trebui să vă onorez în acest fel.

— De ceva timp mă gîndesc la schimbarea carierei mele, spuse Judecătorul Fang, înălţînd capul, dar rămînînd în genunchi. Înainte de a continua, se opri şi se mai gîndi o dată. Dar Dr. X nu îi lăsase nici o cale de ieşire. Doctorul nu întindea niciodată o capcană din care să se poată scăpa.

După cum spusese şi Maestrul: *Mecanicul care vrea să-şi facă bine treaba trebuie să îşi ascută mai întîi uneltele. În orice ţară ai trăi, lucrează alături de cei mai merituoşi ofiţeri ai săi şi împrieteneşte-te cu cei mai virtuoşi savanţi.*

— De fapt, sînt mulţumit de cariera mea, dar nemulţumit de apartenenţa mea tribală. Sînt dezgustat de Republica de Coastă şi am ajuns la concluzia că adevărata mea casă este în Regatul Celest. M-am întrebat deseori dacă nu cumva în Regatul Celest este nevoie de magistraţi, chiar aşa slab pregătiţi ca mine.

— Aceasta este o întrebare pe care trebuie să o transmit superiorilor mei, spuse Dr. X. Oricum, avînd în vedere că Regatul Celest nu are proprii săi magistraţi, deci nici sistem juridic, consider că este foarte probabil să poată fi găsit un rol pentru cineva cu superba dumneavoastră calificare.

— Înţeleg acum motivul pentru care doreaţi atît de mult cartea fetiţei, spuse Judecătorul Fang. Aceste tinere trebuiesc educate.

— Nu doresc atît de mult cartea în sine pe cît îl doresc pe cel care a proiectat-o – Creatorul Hackworth, spuse Dr. X. Atîta timp cît cartea se afla unde-

va în Teritoriile Concesionate, exista speranța că Hackworth o va putea găsi – este lucrul pe care și-l dorește cel mai puternic. Dacă ar fi găsit cartea, eu aș fi putut face ca această speranță să dispară și atunci Hackworth ar fi fost nevoit să se apropie de mine, fie pentru a lua cartea înapoi, fie pentru a compila o altă copie.

— Doriți un serviciu de la Hackworth?

— El face cît o mie de ingineri de mai mică importanță. Și datorită grelelor încercări din ultimele decade, Regatul Celest nu are nici măcar ingineri de mai mică importanță; au fost cu toții atrași de promisiunile de înavuțire din Republica de Coastă.

— Îl voi aborda mîine pe Hackworth, spuse Judecătorul Fang. Îl voi informa că cel cunoscut barbarilor sub numele de Dr. X a găsit copia pierdută a cărții.

— Bine, răspunse Dr. X. Voi aștepta să mă contacteze.

Dilema lui Hackworth; o întoarcere neașteptată la laboratorul lui Dr. X; ramificații nevăzute pînă acum ale principiilor lui Dr. X; un criminal este adus în fața justiției

Stînd în fața camerei lui Dr. X, Hackworth avu timp să mai treacă o dată prin filtrul logicii întîmplarea. Aștepta ca bătrînul să termine ceea ce, după sunete, părea o cine conferință. La prima vizită pe care o făcuse aici fusese prea nervos pentru a observa ceva, însă astăzi, așezat confortabil în fotoliul îmbrăcat în piele din colțul încăperii, îi ceruse un ceai asistentului și răsfoia cărțile lui Dr. X. Era o ușurare că nu mai avea nimic de pierdut.

De cînd cu alarmanta vizită a lui Chang, nervii lui Hackworth fuseseră întinși la maximum. Făcuse o imensă tragedie din acel episod. Mai devreme sau mai tîrziu crima sa va fi dată în vileag, iar familia îi va fi discreditată, indiferent dacă îi va da sau nu bani lui Chang. Chiar dacă ar fi reușit cumva să ia înapoi Abecedarul, viața lui era distrusă.

Cînd primise înștiințarea că Dr. X reușise să depisteze exemplarul pierdut din Abecedar, situația se transformase din rea în ridicolă. Își luase o zi liberă și plecase într-o lungă plimbare prin Conservatorul Ecologic Regal. Înainte de a reveni acasă, ars de soare și epuizat, starea sa sufletească se îmbunătățise. Faptul că Dr. X avea Abecedarul îi limpezea situația.

În schimbul Abecedarului era de presupus că Doctorul avea să dorească ceva de la Hackworth. În acest caz, n-avea să fie vorba de o simplă mită, așa cum făcuse aluzie Chang; toți banii pe care Hackworth îi avea sau pe care i-ar fi putut obține nu reprezentau interes pentru Dr. X. Era mult mai probabil că Doctorul va dori un anume gen de favoare – i-ar putea cere lui Hackworth să proiecteze ceva sau să presteze muncă de consultanță. Hackworth își dorea atît de mult să creadă acest lucru încît, în timpul plimbării, alimentase ipoteza cu dovezi, reale și ireale. Era bine știut că Regatul Celest era disperat de înapoiat în privința cursei înarmării nanotehnologice; dovada era că însuși Dr. X își dedicase prețiosul său timp scotocind printre rămășițele sistemului imunitar din New Atlantis. Îndemînarea lui Hackworth putea fi de o incomensurabilă valoare pentru ei.

Dacă acesta era adevărul, atunci Hackworth găsise o portiță de scăpare. Va lucra cîte ceva pentru Doctor. În schimb va primi înapoi ce își dorea mai mult decît orice: Abecedarul. Fără îndoială că Dr. X, ca parte a înțelegerii, va găsi o modalitate de a-l îndepărta pe Chang de pe lista

de griji a lui Hackworth; crima lui nu va fi niciodată cunoscută gintei din care făcea parte.

Victorienii și confucianiștii au descoperit aceleași noi utilizări pentru foaier, anticameră sau oricare ar fi numele respectivei încăperi, dar și pentru vechea etichetă a cărților de vizită. Din această cauză, toate triburile sofisticate în domeniul nanotehnologiei au înțeles că vizitatorii trebuiesc examinați cu atenție înainte de a li se permite intrarea în interior, iar o astfel de examinare, realizată cu asiduitate de sute de acaride, lua timp. Eticheta camerelor de așteptare înflorise minuțios, iar oamenii sofisticați din întreaga lume înțeleseseră că atunci cînd mergeau în vizită la cineva, chiar și la un foarte bun prieten, trebuiau să aștepte ceva vreme sorbind ceai și răsfoind reviste în prima încăpere infestată cu un modest echipament de supraveghere.

Pe un întreg perete din anticamera lui Dr. X se afla un mediatron. Pe un astfel de perete puteau fi afișate digital cine secvențe sau graphicsuri staționare, la fel cum în vechile timpuri erau atîrnate postere sau diverse bilete. Cu vremea, dacă nu erau îndepărtate, aveau tendința de a se acoperi unele pe altele într-un colaj animat.

În mijlocul cine peretelui lui Dr. X, în parte acoperit cu clipsuri mai noi, era un cine clip la fel de omniprezent în nordul Chinei precum fusese chipul lui Mao, geamănul demonic al lui Buddha, în secolul anterior. Hackworth nu îl vizionase niciodată în întregime, însă îl văzuse de nenumărate ori în taxiurile din Pudong și pe pereții clădirilor din Teritoriile Concesionate, încît îl știa pe dinafară. Occidentalii îl numeau *Zhang la Shang.*

Acțiunea se petrecea în fața unui hotel de lux, unul dintre arhipelagurile Shangri-Las înșiruite pe autostrada Kowloon-Guangzhou. Drumul în formă de potcoavă era pavat cu blocuri de piatră întrepătrunse, mînerele din

alamă ale ușilor străluceau, iar holul era împînzit de imense vase cu tufe de plante tropicale. Bărbați în costume de afaceri vorbeau la telefoane celulare și își priveau ceasurile, băieți de serviciu cu mănuși albe sprintau spre drum, dădeau jos geamantane din portbagajele taxiurilor roșii, curățîndu-le apoi cu cîrpe moi și curate.

Drumul în formă de potcoavă era în legătură cu un alt drum cu opt benzi, nu autostradă, ci un drum frontal, prevăzut cu un gard din fier ascuțit pentru a-i opri pe pietoni să traverseze. Asfaltul, nou însă deja sfărmat, era brăzdat de praf roșu adus de ultimul taifun de pe colinele devastate ale Guangdong-ului.

Pe neașteptate traficul se subție, iar imaginea urcă: cîteva benzi ale drumului fuseseră blocate de o ceată de bicicliști. Din cînd în cînd, cîte un taxi roșu sau cîte un Mercedes Benz se strecura pe lîngă gardul din fier eliberîndu-se din coloană, în timp ce șoferul apăsa butonul claxonului cu atîta furie, încît ar fi putut detona punga de aer. Hackworth nu auzea sunetul claxonului, dar pe măsură ce camera de luat vederi se apropia de locul acțiunii, reușea să vadă un șofer de taxi luîndu-și mîna de pe butonul acestuia și întorcîndu-se pentru a face un gest vulgar spre gloata de bicicliști.

Văzînd cine pedala prima bicicletă, se întorcea îngrozit, iar mîna îi cădea moale, în poală.

Conducătorul grupului era un bărbat îndesat, cu părul alb, de vreo șaizeci de ani dar care se mișca viguros pe bicicleta obișnuită, neagră, îmbrăcat în haine de muncitor, gri-cafenii. Se angajă pe stradă cu viteză mică și opri pe drumul în formă de potcoavă. Un blocaj de bicicliști se formă pe stradă în timp ce cîteva sute dintre aceștia încercau să se îngrămădească în intrarea strîmtă. Iar acum urma un alt moment clasic: șeful băieților de serviciu sărea de la biroul lui și se îndrepta în fugă spre biciclist, fluturînd brațele spre acesta și urlînd înjurături

în cantoneză – pînă cînd ajungea la cîțiva metri distanță și realiza că îl privește pe Zhang Han Hua.

În acel moment Zhang nu avea nici o funcție, pentru că era pensionat – o îngîmfare pe care, probabil, premierii chinezi ai sfîrșitului de secol douăzeci și început de secol douăzeci și unu o împrumutaseră de la capii Mafiei americane. Poate că își dăduseră seama că titulaturile funcțiilor erau sub demnitatea celui mai puternic om de pe pămînt. Persoanele care ajungeau atît de aproape de Zhang pretindeau că nu se gîndiseră nici un moment la puterea lui efectivă – armatele, armele nucleare, poliția secretă. Singurul lucru la care erau capabili să se gîndească era faptul că în timpul Marii Revoluții Culturale, la vîrsta de optsprezece ani, Zhang Han Hua își condusese celula de Gărzi Roșii în luptă alături de o altă celulă pe care o considerase ca fiind insuficient de combativă și că, la sfîrșitul luptei, Zhang se ospătase cu carnea crudă a adversarilor. Nimeni nu putea să stea în fața lui fără să-și imagineze sîngele curgîndu-i pe bărbie.

Băiatul de serviciu cade în genunchi și începe să se izbească cu fruntea de pămînt. Zhang pare dezgustat, își proptește un picior încălțat cu sanda sub clavicula băiatului și îl ridică, apoi vorbește ceva cu el în dialectul Fujien. Băiatul de serviciu face cu greu destule plecăciuni pînă să ajungă înapoi în holul hotelului; pe chipul lui Zhang se citește în continuare nemulțumirea – nu dorește decît să fie servit rapid. În minutele următoare, personalul hotelului dă buzna afară pe ușă pentru a se prosterna în fața lui Zhang, care îi ignoră, părînd plictisit. În acest moment al existenței sale, nimeni nu știe cu adevărat dacă Zhang este confucianist sau maoist însă, oricum, nu ar fi nici o diferență: pentru că în părerea confucianistă despre societate, ca și în cea comunistă, țăranii sînt clasa privilegiată, iar comercianții clasa cea mai de jos. Acest hotel nu este pentru țărani.

În cele din urmă, din hotel iese un bărbat în costum negru, înconjurat de gărzi de corp. Pare mai furios decît Zhang, crezînd că este victima unei glume de un prost gust de neiertat. Acesta este comerciantul comercianților: al paisprezecelea om din lume pe scara averilor, al treilea din China. Este proprietarul a tot ce înconjoară hotelul pe o distanță de cîțiva kilometri. Nu încetinește în timp ce merge cu pași mari spre stradă și îl recunoaște pe Zhang; se îndreaptă direct spre acesta și îl întreabă ce dorește, care este motivul pentru care bătrînul s-a deranjat să vină de la Beijing pe bicicleta sa ridicolă și să se amestece în afacerile lui.

Zhang face doar un pas înainte și îi spune bogătașului ceva la ureche.

Bogătașul se dă înapoi un pas, ca și cînd Zhang l-ar fi lovit în piept. Gura i se deschide și se văd dinții albi, ochii au o privire rătăcită. După cîteva momente, face alți doi pași în spate, ca să aibă loc pentru mișcarea următoare. Se oprește, pune un genunchi jos, apoi pe celălalt, se așează în patru labe, după care se întinde cît este de lung cu fața la pămînt. Își lipește fața de asfalt. I se prosternează lui Zhang Han Hua.

* * *

Una cîte una, vocile din camera alăturată își luară la revedere pînă cînd rămaseră doar Dr. X și un alt domn, flecărind, respirînd îndelung între fraze, trăgînd din pipe, sorbind ceai sau făcînd tot ceea ce fac oamenii atunci cînd pretind că se ignoră. Discuția luă sfîrșit în termeni amiabili, spre dezamăgirea lui Hackworth, și apoi un tînăr trase draperia într-o parte spunînd:

— Dr. X vă poate primi acum.

Dr. X era într-o dispoziție bună, probabil datorată impresiei că știuse mereu că Hackworth se va întoarce. Se ridică, strînse cu căldură mîna inginerului și îl invită la

cină „într-un local din apropiere“ adăugînd uimitoarea precizare: este un loc „foarte discret“.

Era discret din cauză că unul dintre confortabilele separeuri se afla în directă legătură cu locuința lui Dr. X, așa că se putea ajunge la el mergînd printr-un tub umflat de Nanobar care s-ar fi întins pe o jumătate de kilometru lungime dacă l-ai fi scos din Shanghai, l-ai fi dus în Kansas și ai fi tras de ambele capete. Privind pe furiș prin pereții translucizi ai tubului în timpul deplasării, Hackworth observă ca prin ceață cîteva duzini de persoane ce îndeplineau diverse treburi în clădiri diferite, în beneficiul lui Dr. X. Într-un sfîrșit, tubul îi evacuă într-o încăpere frumos mobilată, care fusese prevăzută cu o ușă batantă, de modă veche. Ușa se deschise chiar în momentul în care erau așezați pe sol, iar Hackworth aproape că se dezechilibră în timp ce tubul sufla vînt nanofiltrat; o ospătăriță, nu mai înaltă de un metru jumătate, stătea în prag, închizînd ochii și aplecîndu-se un pic din cauza curentului iscat de tub. Într-o engleză perfectă, din Valea San Fernando, ea îi întrebă:

— Doriți să aflați care sînt specialitățile?

Dr. X se străduí să-l asigure din nou pe Hackworh de înțelegerea și simpatia sa în ce privea situația creată; se străduí atît de mult, încît Hackworth reflectă ceva timp, întrebîndu-se dacă nu cumva Dr. X știe deja mai multe.

— Nu spuneți mai mult, îl rugă Dr. X, întrerupîndu-l pe Hackworth în mijlocul explicațiilor, iar după aceea inginerul nu reușise să-și mai atragă gazda spre acel subiect. Era liniștitor, însă nu putea îndepărta sentimentul că fusese cumva de acord cu o înțelegere ai cărei termeni nu fuseseră negociați, sau măcar pomeniți. Dar întreaga atitudine a lui Dr. X părea a transmite mesajul că, dacă ești gata să semnezi un pact faustian cu bătrînul și impenetrabil reprezentant al mafiei shanghaeze, cu greu ai fi reușit să te descurci mai bine decît cu unchiul Dr. X, care

era atît de generos încît probabil va uita toată povestea sau poate o va încuia într-una dintre cutiile galbene din cabinetul său. Pînă la sfîrșitul cinei extrem de lungi, Hackworth se liniștise într-atît, încît aproape că uitase cu totul de Locotenentul Chang și de Abecedar.

Pînă în clipa în care ușa se deschise și apăru însuși Locotenentul în persoană.

La început, Hackworth aproape că nu-l recunoscu din cauza costumului tradițional pe care acesta îl purta: un chimono lăbărțat, indigo, sandale și o bonetă din piele neagră care îi acoperea șaptezeci și cinci la sută din țeastă. De asemenea, își lăsase favoriții să crească. Însă cel mai alarmant amănunt era o teacă fixată la centură, o teacă ce ascundea o sabie.

Chang intră în cameră, făcu o plecăciune superficială spre Dr. X apoi se întoarse spre Hackworth.

— Locotenente Chang? spuse inginerul cu glas pierdut.

— Conetabilul Chang, spuse acesta, al tribunalului districtului Shanghai. Apoi adăugă cuvintele chinezești care însemnau Regatul Mijlociu.

— Credeam că aparțineți Republicii de Coastă.

— L-am urmat pe stăpînul meu într-un alt ținut, precizá Conetabilul Chang. Cu regret sînt nevoit să vă arestez, John Percival Hackworth.

— Sub ce acuzație? întrebă inginerul, străduindu-se să chicotească ca și cînd toate acestea ar fi reprezentat o glumă între amici.

— Aceea că – în ziua de – douăzeci și unu – ați introdus în Regatul Celest o proprietate intelectuală furată – în speță – la laboratorul lui Dr. X – și ați folosit acea proprietate pentru a compila o copie ilegală a unui anume dispozitiv cunoscut ca *Abecedarul Ilustrat al Tinerei Domnișoare.*

Nu avea rost să nege.

— Dar am venit aici în astă seară tocmai pentru a recupera acest dispozitiv, aflat în mîinile distinsei mele gazde, aici de față, spuse Hackworth. Cu siguranță că nu aveți intenția de a-l aresta pe distinsul Dr. X pentru trafic de proprietate furată.

Conetabilul Chang aruncă o privire întrebătoare spre Dr. X. Doctorul își aranjă roba și arboră un zîmbet părintesc, radios.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun că, după cît se pare, o persoană demnă de dispreț v-a pus la dispoziție o informație eronată, spuse el. De fapt, nu am nici cea mai vagă idee despre locul unde s-ar putea afla Abecedarul.

Dimensiunile capcanei erau atît de vaste încît mintea lui Hackworth încă șovăia să o accepte, cînd ajunse în fața magistratului districtual, douăzeci de minute mai tîrziu. O sală de judecată fusese amenajată într-o imensă grădină antică din interiorul Vechiului Shanghai. Era un pătrat deschis, pavat cu pietre plate, gri. La unul dintre capete se afla o clădire deschisă spre pătrat, cu acoperiș din țiglă cu colțuri ridicate în aer și ale cărei muchii erau ornate cu o friză din lut reprezentînd doi dragoni față în față, cu o perlă între ei. Hackworth realiză vag că este de fapt scena unui teatru în aer liber, creîndu-i impresia că e singurul spectator al unei piese scrise și jucate doar pentru el. În centrul scenei, în fața unei mese joase, acoperită cu brocart, se afla un judecător ce purta o robă impresionantă și o pălărie cu boruri, decorată cu un unicorn. Într-o parte stătea o femeie mititică purtînd ceea ce Hackworth presupunea a fi o pereche de fenomenoscoape. Conetabilul Chang arătă spre un punct al pavajului gri unde inginerul trebuia să îngenuncheze, apoi urcă pe scenă și se așeză în cealaltă parte a judecătorului. Alți cîțiva funcționari erau aranjați în pătrat, majoritatea fiind și membri ai suitei lui Dr. X, formînd un tunel din două linii paralele, între Hackworth și Judecător.

Sentimentul de teroare pe care Hackworth îl încercase la început dispăruse. Intrase acum într-o stare de morbidă fascinație față de incredibila oroare a situației în care se afla și față de uimitorul spectacol pus la punct de Dr. X pentru a o celebra. Îngenunchie în tăcere și așteptă într-o stare de uimire și totală relaxare, asemeni unei broaște aflate pe masa de disecție.

Se derulară formalitățile. Anunțaseră că numele Judecătorului este Fang; evident un new yorkez. Se repetă acuzația, într-o formulă mai elaborată. Femeia făcu un pas înainte prezentînd dovada: o cine înregistrare proiectată pe un mediatron uriaș ce acoperea peretele din spatele scenei. Era un film în care suspectul, John Percival Hackworth, își tăia o bucățică de piele și i-o dădea (inocentului) Dr. X, care (neștiind că fusese atras în comiterea unei hoții) extrăgea un terabit de date dintr-o acaridă de forma unui păduche și așa mai departe.

— Singurul lucru ce rămîne de făcut este dovedirea faptului că într-adevăr această informație a fost furată – cu toate că întregul comportament al suspectului conduce spre această concluzie, spuse Judecătorul Fang. Pentru a susține aserțiunea precedentă, Conetabilul Chang veni mai în față și relată vizita la apartamentul lui Hackworth.

— Domnule Hackworth, spuse Judecătorul Fang, doriți să contestați afirmația conform căreia era vorba despre o proprietate furată? Pentru că în acest caz, vă vom reține aici pînă cînd o copie a informației va fi predată Poliției Majestății Sale; ei pot discuta cu patronul dumneavoastră pentru a stabili dacă ați făcut sau nu ceva incorect. Doriți să facem aceasta?

— Nu, Onorată Instanță, răspunse inginerul.

— Deci nu contestați faptul că proprietate era furată și că ați indus în eroare un supus al Regatului Celest pentru a-l coopta la acțiunea dumneavoastră infracțională?

— Sînt vinovat, Onorată Instanță, spuse Hackworth, și mă las în mîinile acestui distins tribunal.

— Foarte bine, spuse Judecătorul. Acuzatul este vinovat. Sentința este de șaisprezece lovituri de stuf și zece ani de temniță.

— Dumnezeule mare! murmură Hackworth. Așa nepotrivite cum erau aceste cuvinte, erau singurele care îi veneau în minte.

— În ce privește loviturile de stuf, avînd în vedere că acuzatul a fost motivat de responsabilitatea de părinte față de fiica sa, le voi suspenda pe toate în afară de una, cu o condiție.

— Onorate, voi încerca să mă supun, oricare ar fi condiția pe care doriți să o impuneți.

— Va trebui să puneți la dispoziția lui Dr. X cheia de decodare a datelor în chestiune, astfel încît copii multiplicate ale cărții să poată fi distribuite copiilor mici din orfelinatele noastre.

— Aș îndeplini bucuros condiția, spuse Hackworth, însă există unele complicații.

— Aștept, spuse Judecătorul Fang, nu foarte mulțumit. Hackworth avea sentimentul că toată această tevatură cu stuful și Abecedarul reprezintă de fapt preludiul pentru ceva mult mai important și că Judecătorul dorea doar să depășească momentul.

— Pentru ca eu să pot calcula complexitatea problemelor despre care pomeneam, este necesar să știu aproximativ cîte copii intenționează Onorata Instanță să fie realizate.

— Cîteva sute de mii.

Sute de mii!

— Vă rog să mă scuzați, dar Onorata Instanță înțelege că această carte este făcută pentru fetițe aflate în jurul vîrstei de patru ani?

— Da.

Hackworth fu năucit de răspuns. Sute de mii de copii de ambele sexe nu era ceva greu de imaginat. Sute de mii de fetițe de patru ani era ceva greu de conceput pentru mintea sa. Doar una și era greu de educat. Dar, în definitiv, se afla în China.

— Magistratul așteaptă, spuse Conetabilul Chang.

— Onorată Instanță, trebuie să vă explic foarte clar că Abecedarul este în bună parte un ractiv – necesită participarea unui ractor adult. În timp ce una sau două copii ar putea trece neobservate, un număr mare de astfel de dispozitive ar copleși sistemul construit pentru plata unor astfel de servicii.

— Atunci, va fi o responsabilitate a dumneavoastră să realizați modificările necesare pentru ca Abecedarul să corespundă cerințelor noastre – putem să ne descurcăm fără acele părți ale cărții care depind în mare măsură de ractori din afară și îi putem înlocui cu proprii noștri ractori, spuse Judecătorul Fang.

— Această soluție ar putea fi realizată. Pot construi un generator automat de voce – nu va fi la fel de bun, dar va putea fi utilizat. În acest moment, John Percival Hackworth, aproape fără să se gîndească și fără să cîntărească implicațiile a ceea ce făcea, inventă un truc pe care îl strecură sub radarul lui Dr. X și al Judecătorului, care erau cei mai buni descoperitori de trucuri din lume. În timp ce voi lucra la asta, aș mai putea face niște schimbări de conținut, astfel încît Abecedarele să fie mai potrivite cerințelor culturale unice ale cititorilor Han. Dar va dura ceva.

— Foarte bine, spuse Judecătorul Fang, toate loviturile de stuf, mai puțin una, sînt suspendate pentru realizarea acestor modificări. Sînt jenat să spun, dar acest district fiind foarte mic și neavînd închisoare deocamdată, suspectul va fi eliberat după aplicarea primei părți a sentinței. Însă trebuie să fiți convins domnule Hack-

worth că, într-un fel sau altul, și cea de-a doua parte a sentinței va fi dusă la îndeplinire.

Revelația faptului că în acea seară avea să se întoarcă acasă avu asupra lui Hackworth efectul inhalării de opium. Biciuirea a fost rapidă și eficientă; nu avusese timp să-și facă griji din pricina ei, ceea ce se dovedi de ajutor. Durerea îl adusese în stare de șoc. Chang îi dezlegase trupul inert de pe rastel și îl întinsese pe o rogojină dură, unde inginerul zăcuse cîteva minute în stare de semiinconștiență. Îi aduseseră ceai – Keemun, cu o aromă deosebită.

Fără alte tergiversări fusese escortat în afara granițelor Regatului Mijlociu, pe străzile Republicii de Coastă, care nu se afla la mai mult de o azvîrlitură de piatră în timpul acestor proceduri, dar care ar fi putut la fel de bine să fie la mii de kilometri și ani distanță. Hackworth se tîrî pînă la primul compilator public de materii, mișcîndu-se cu greutate, cu pași mici. Compilă niște analgezice și niște homocule care ar fi trebuit să ajute la închiderea rănilor.

Gîndurile despre a doua parte a sentinței și a modului în care va fi îndeplinită nu reveniră decît în momentul în care ajunsese deja la jumătatea drumului peste Causeway. Mergea cu o pereche de auto patine și vîntul sufla prin țesătura pantalonilor, lipind materialul de pielea rănită. De data asta fu înconjurat de un stol de aerostate plutind în jurul său în formație elipsoidală, șuierînd blînd și invizibil în noapte, așteptînd un motiv ca să se îmbulzească.

Acest sistem defensiv, care i se păruse formidabil atunci cînd îl compilase, părea acum ceva jalnic. Ar fi putut opri o bandă de tineri. Însă el trecuse pe nesimțite din planul micilor infractori într-un nou ținut, condus de puteri ascunse aproape în întregime cunoașterii sale și care nu se arătau celor ca John Percival Hackworth decît în măsura în care perturbau traiectoriile persoanelor și

puterilor nesemnificative ce se întîmpla să se afle în preajmă. El nu putea face altceva decît să-și continue căderea de-a lungul unei orbite destinate lui. Gîndul îl relaxă mai mult decît tot ceea ce învățase în mulți ani, iar cînd reveni acasă, o sărută pe Fiona care dormea, își trată rănile cu tehnologie terapeutică, se îmbrăcă în pijama și se întinse sub pături. Atras de căldura întunecată radiată de Gwendolyn, adormi înainte de a apuca să-și spună rugăciunea.

Mai multe basme din Abecedar; povestea Dinozaurului și a lui Dojo; Nell învață cîteva lucruri despre arta auto-apărării; cîștigurile și pierderile mamei lui Nell, un pretendent care merită; Nell își afirmă poziția față de un tînăr huligan

Nell îi iubea pe toți cei patru prieteni, dar favoritul era Dinozaurul. La început, i se păruse nițel înfricoșător însă după aceea înțelesese că, în ciuda faptului că era un războinic de temut, el o iubea și era de partea ei. Îi plăcea la nebunie să-l roage să-i spună povești despre timpurile dinainte de Dispariție și despre zilele în care Dinozaurul studiase cu șoarecele Dojo.

Acolo mai erau și alți elevi …
spuse cartea, vorbind cu glasul Dinozaurului, în timp ce Nell stătea singură într-un colț al camerei de joacă.

… În zilele acelea nu existau oameni, dar erau maimuțe și, într-o zi, o mică maimuțică apăru la intrarea

în peșteră. Părea destul de singură. Dojo i-a urat bun venit, ceea ce m-a surprins, pentru că eu crezusem că lui Dojo îi plac doar războinicii. Cînd mica maimuțică a dat cu ochii de mine, a încremenit, îngrozită, dar Dojo m-a aruncat peste umăr și m-a izbit de pereții peșterii de cîteva ori, ca să-i demonstreze că nu reprezentam un pericol. El i-a pregătit un castron de supă și a întrebat-o de ce hoinărea prin pădure de una singură. Maimuța, al cărei nume era Belle, i-a explicat că mama ei și prietenul acesteia au gonit-o din pomul familiei trimițînd-o să se legene cîteva ore pe liane. Însă toate lianele erau ocupate de maimuțe mai mari care n-o lăsaseră și pe Belle să se joace, așa că ea a hoinărit prin pădure în căutare de companie și s-a rătăcit, ajungînd pînă la urmă la intrarea peșterii lui Dojo.

— Poți sta cu noi cît dorești, spuse Dojo. Tot ce facem aici este să ne jucăm diferite jocuri iar tu ești invitată să ni te alături, dacă dorești.

— Dar trebuie să ajung acasă, se plînse Belle. Altfel prietenul mamei mele mă va biciui.

— Atunci îți voi arăta drumul de la copacul familiei tale la peștera mea și înapoi, spuse Dojo, ca să poți veni aici și să te joci cu noi ori de cîte ori mama ta te dă afară.

Dojo și cu mine am ajutat-o pe Belle să găsească drumul înapoi spre copacul familiei. Pe drumul de întoarcere am spus:

— Maestre, nu înțeleg..

— Care e problema?

— Tu ești un mare războinic iar eu studiez cu tine să devin și eu la fel. E loc în peștera ta pentru o fetiță care vrea doar să se joace?

— Eu voi fi cel care hotărăște cine devine sau nu războinic, spuse Dojo.

— Dar noi suntem foarte ocupați cu instrucția și exercițiile, am spus eu. Avem timp să ne jucăm cu copilul așa cum ai promis?

— Ce este un joc dacă nu o instruire deghizată în haine colorate? spuse Dojo. Pe lîngă asta, chiar și fără instrucția mea, tu cîntărești zece tone și ai o gură uriașă plină de dinți ascuțiți și toate ființele, în afară de mine, se îngrozesc doar cînd îți aud pașii. Nu cred că este cazul să invidiezi o fetiță singură pentru un strop de timp în care se joacă.

Pentru că din cauza acestor cuvinte m-am simțit foarte rușinat, cînd am ajuns acasă am măturat peștera de cîteva ori, fără ca cineva să mi-o ceară. Cîteva zile după asta, cînd Belle a venit înapoi la peștera noastră, părînd tristă și singură, ne-am străduit amîndoi să o facem să se simtă binevenită. Dojo a jucat cîteva jocuri speciale cu ea iar lui Belle i-au plăcut atît de mult, încît a continuat să ne viziteze și, crezi sau nu, după cîțiva ani, Belle a reușit să mă arunce peste umăr la fel de bine ca Dojo.

La gîndul că o maimuțică îl putea arunca peste umăr pe uriașul Dinozaur, Nell se amuză teribil. Reveni la acea pagină și reciti ultima parte cu mai multă atenție:

Cîteva zile după asta, cînd Belle a venit înapoi la peștera noastră, părînd tristă și singură, ne-am străduit amîndoi să o facem să se simtă binevenită. Dojo a pregătit o mîncare specială din orez, pește și legume și s-a asigurat că Belle a mîncat-o pe toată. Apoi, au început să joace un joc special, pe care el l-a numit tumbe.

Pe pagina cărții se materializă o ilustrație. Nell recunoscu spațiul din fața peșterii lui Dojo. Dojo stătea pe o piatră înaltă și le dădea indicații lui Belle și Dinozaurului. Dinozaurul încercă să execute o tumbă, însă brațele lui nu reușiseră să susțină greutatea capului imens, iar el căzuse, cît era de mare, pe burtă. Apoi, încercă și Belle, iar ea făcu o tumbă perfectă.

Încercă și Nell. La început, era destul de derutant pentru că lumea continua să se tot învîrtă în jurul ei. Privi ilustrația din carte și observă că Belle făcuse exact aceleași greșeli ca și Nell. Dojo coborî de pe piatră și îi explică lui Belle cum să-și țină capul și corpul drepte. Nell urmă sfatul și, de data asta, se simți mai bine. Înainte ca timpul de joacă să se termine, Nell executa tumbe perfecte. Cînd s-a întors la apartament, Mama n-a lăsat-o să intre de la început, așa că a mai făcut cîteva tumbe pe coridor. Pînă la urmă, Mama i-a deschis ușa iar cînd a văzut că Nell are nisip în păr și în pantofi de la terenul de joacă, i-a dat o palmă la fund și a trimis-o la culcare nemîncată.

Dar a doua zi dimineață, ea merse la C.M. și ceru mîncarea specială pe care Dojo i-o pregătise lui Belle. C.M.-ul i-a răspuns că nu poate face pește adevărat, dar poate realiza nanosuirimi*, care era tot un fel de pește. Putea face și orez. Legumele erau o problemă. Dar în locul lor îi dădu o pastă vede ce se putea mînca cu lingura. Nell îi explică C.M.-ului că aceasta era mîncarea lui Belle și că ea o va mînca mereu de acum în colo, iar după asta C.M.-ul știa întotdeauna ce dorea Nell.

Nell nu-și mai numea cartea „fermecată". Îi spunea pe numele tipărit pe prima pagină, pe care reușise de curînd să-l citească corect.

ABECEDARUL TINEREI DOMNIȘOARE
Un manual introductiv
în care este spusă povestea
Prințesei Nell
și a diferiților ei prieteni, amici, asociați și alții

Abecedarul nu-i mai vorbea la fel de mult ca la început. Nell descoperise că, deseori, poate citi cuvintele

*Suirimi – pastă de pește, specialitate chinezească numită și picioare de mare.

mai repede decît le spunea cartea și, de obicei, îi spunea să tacă. De multe ori o punea sub pernă și îi cerea să-i spună poveștii înainte de culcare, iar alteori se trezea în puterea nopții și o auzea șoptindu-i lucruri despre care ea tocmai visase.

Tad dispăruse de mult din casa lor, dar nu înainte de a-i sparge nasul Tequilei. Fusese înlocuit de Shemp, care fusese înlocuit de Todd, care lăsase locul liber pentru Tony. Într-o zi venise Poliția din Shanghai să-l aresteze pe Toni, iar el îl împușcă pe unul dintre ofițeri chiar în sufragerie, cu pistoalele-cap, făcînd o gaură atît de mare în stomacul omului, încît intestinele îi atîrnau între picioare. Celălalt trase în Toni cu Șapte Minute Speciale, apoi îl trase pe colegul său în hol în timp ce Toni, clătinîndu-se ca un animal hăituit, fugise în bucătărie și apucase un cuțit scobindu-și pieptul acolo unde credea că cele Șapte Minute Speciale îi intraseră în corp. Pînă să treacă cele șapte minute și polițiștii teferi să năvălească înapoi în casă, Toni își făcu o gaură imensă în mușchii pectorali pînă la brîu. Îi amenință pe polițiști cu lama plină de sînge a cuțitului, iar șeful polițiștilor apăsă butoanele unei cutiuțe negre. Toni se contorsionase, urlînd, în timp ce o singură tăietură-care-arde exploda în interiorul său. Scăpase cuțitul. Polițiștii îl împroșcaseră cu ceva lipicios, apoi se strînseseră în jurul corpului mumificat în plastic, trăgîndu-i picioare cîteva minute bune. Într-un sfîrșit, tăiară o gaură în plastic, pentru ca Toni să poată respira. Îndesară niște mînere în substanța care îl înfășura, îl ridicară și părăsiră apartamentul, lăsînd-o pe Nell să curețe sîngele din bucătărie și sufragerie. Ea nu se pricepea prea bine la curățenie; reuși, totuși, să ordoneze puțin lucrurile. Cînd Mama sosise acasă, țipase și plînsese o vreme și pe urmă o plesnise pe Nell pentru că făcuse mizerie. Asta o întristă pe Nell, așa că se duse în camera ei, luă Abecedarul și inventă o poveste despre ea

însăşi, despre cum mama vitregă cea rea o forţase pe Nell să cureţe prin casă şi apoi o bătuse pentru că nu făcuse lucrurile cum trebuie. Abecedarul crea imagini în timp ce ea povestea. Pînă cînd termină povestea uită de realitate şi-şi aminti doar basmul inventat.

După asta, Mama renunţase o vreme la bărbaţi. Dar două luni mai tîrziu îl întîlnise pe Brad, care era chiar drăguţ. Avea o meserie adevărată. Era fierar în New Atlantis Clave. Într-o zi o luase pe Nell cu el la muncă şi îi arătase cum punea potcoavele pe copitele cailor. Asta era prima oară cînd Nell vedea un cal, aşa că nu-i dădu prea mare importanţă lui Brad, nici ciocanelor şi cuielor. Patronii lui Brad aveau o casă uriaşă, cu mari cîmpuri verzi. Aveau patru copii, toţi mai mari decît Nell, care veneau îmbrăcaţi în haine frumoase şi călăreau caii.

Dar Mama se despărţise de Brad; spunea că nu-i plac meşteşugarii pentru că seamănă prea tare cu victorienii, pălăvrăgind mereu că unele lucruri sînt mai bune decît altele, ceea ce ducea la părerea că unii oameni sînt mai buni decît alţii. Apoi, Mama se înhăitase cu un tip pe nume Burt, care s-a mutat la ei. Burt le-a explicat lui Nell şi lui Harv că o casă are nevoie de disciplină şi că el avea de gînd să le-o impună, iar după asta începuse să îi plesnească pe ei mai tot timpul, cîteodată peste faţă, cîteodată la fund. O plesnea şi pe Mama destul de des.

Nell petrecea o grămadă de timp pe terenul de joacă unde îi era mai simplu să execute toate exerciţiile pe care Belle le învăţa de la Dojo. Dar, uneori, se juca şi cu ceilalţi copii. Într-o zi se amuza cu o prietenă jucînd tenis la perete şi cîştigînd mereu. Apăru un băiat, mai mare decît Nell şi prietena ei, care insistase să-l lase şi pe el să se joace cu ele. Prietena lui Nell îi cedă locul, iar Nell se întrecu cu băiatul al cărui nume era Kevin. Kevin era solid şi foarte mîndru de asta. Credea cu tărie că la jocul ăsta trebuie să învingi prin intimidare. Apuca mingea, o arunca

în sus cu mişcări teatrale, strîngînd din dinţi şi înroşindu-se la faţă, apoi lovea mingea cu putere însoţind mişcarea cu efecte sonore care împroşcau mereu mingea cu salivă. Execuţia era atît de impresionantă încît mulţi copii rămîneau cu ochii aţintiţi la Kevin, plini de groază, temîndu-se ca nu cumva să ajungă în raza de acţiune a mingii. Kevin continua să pocnească mingea din ce în ce mai repede, înjurîndu-şi la fiecare lovitură adversarul. Nell ştia că mama lui Kevin trăise cu o mulţime dintre bărbaţii cu care trăise şi Mama ei; băiatul avea deseori ochii învineţiţi, iar asta nu i se întîmpla în nici un caz la terenul de joacă.

Nell se temuse întotdeauna de Kevin. Dar astăzi, dîndu-se în spectacol cu teribilele lui lovituri, îi părea numai caraghios; cam la fel cum păţea uneori Dinozaurul cînd o înfrunta pe Belle. Mingea veni spre ea, plină de salivă, fără să zboare prea repede. Kevin îi striga lucruri urîte, insultînd-o, dar Nell nici măcar nu-l auzea şi nici nu-i păsa. Se întinse numai spre minge şi o lovi cu putere, încordînd întregul trup într-o singură direcţie, aşa cum o învăţase Dojo. Lovise mingea atît de tare, încît nici măcar nu simţise; mingea realiză un arc pe deasupra capului lui Kevin, iar după asta tot ce mai avea Nell de făcut era să o lovească de cîteva ori şi cîştiga meciul.

— Două din trei, spuse Kevin. Jucară iarăşi, cu acelaşi rezultat. Acum, copiii rîdeau de Kevin iar el se înfurie, se înroşi şi se repezi spre Nell.

Dar ea îl văzuse aplicînd această tactică altor copii şi ştia că are efect doar din cauză că cei atacaţi erau prea înspăimîntaţi ca să se mişte. Dojo îi explicase lui Belle că cea mai bună tactică pentru a-l înfrînge pe Dinozaur era de a se da la o parte din calea lui, lăsînd propria lui putere să-l înfrîngă. Aşa procedă şi Nell cu Kevin: se dădu într-o parte în ultimul moment, îi puse piedică şi îl

prinse în capcană. Kevin căzu pe burtă, apoi se ridică și încercă a doua oară. Nell îl păcăli iarăși.

— Bine, spuse Kevin, ai cîștigat. Se apropie de Nell cu mîna dreaptă întinsă. Dar Nell văzuse și tactica asta și știa că este un truc. Întinse la rîndul ei mîna dreaptă ca și cînd ar fi vrut să apuce mîna lui. Dar, în timp ce pe chipul băiatului se citea deja mulțumirea, crezînd că o păcălise și încordînd fiecare mușchi al brațului, Nell își întoarse palma spre podea, lăsă brațul în jos, apoi îl ridică de-a curmezișul corpului. În timp ce făcea aceste mișcări îl privi pe Kevin și văzu că ochii lui îi urmăreau mișcările ca hipnotizați. Continuă să-și miște mîna într-o elipsă prelungă, întorcînd palma în sus, și, cu un gest brusc și scurt, înfipse două degete în ochii lui Kevin.

El își puse mîinile pe față, iar Nell îl lovi între picioare cu toată puterea, fără să se grăbească și țintind cu grijă. În timp ce el se aplecă, ea îl apucă de păr și îl lovi cu genunchiul în față, apoi îl trînti în fund și îl lăsă acolo, prea uimit pentru moment pentru a începe să se văicărească.

Hackworth ia prînzul într-o companie distinsă; o discuție despre ipocrizie; situația lui Hackworth se complică

Hackworth ajunse primul la local. Își comandă niște bere brună de la bar, marfă îmbuteliată în comunitatea Dovetail, aflată în apropiere, și se învîrti cu pași mari cîteva minute, așteptînd. Toată dimineața se frămîntase la birou, iar acum se bucura de ocazia de a-și dezmorți picioarele. Locul fusese amenajat în stilul localurilor vechi londoneze din perioada celui de-al doilea război mondial, completat cu imitația unei avarii făcută de o bombă,

într-un colț al structurii, cu X-uri mari de hîrtie pe geamuri, care îl duceau pe Hackworth cu gîndul la Dr. X. Ici și colo, pe pereți, erau atîrnate autografe ale piloților englezi și americani, alături de alte colecții amintind primele zile ale cooperării Anglo-Americane:

TRIMITEȚI
o armă
CA SĂ APĂRAȚI
O CASĂ BRITANICĂ
Civilii britanici, confruntați cu
pericolul invaziei, au nevoie disperată de arme
pentru
a-și apăra casele.
PUTEȚI AJUTA
Comitetul American
pentru Apărarea Caselor Britanice

Peste tot în cameră atîrnau gambete prinse în țăruși și cîrlige, asemeni unor uriașe grămezi de grepfruturi negre. Se părea că o mulțime de ingineri și creatori veneau aici. Se aplecau peste halbele de bere la bar și devorau plăcintele cu rinichi și carne așezați la mese, flecărind și chicotind. Nici localul, nici patronii nu ieșeau cu ceva în evidență, însă Hackworth știa că ciudățeniile și scopurile științei nanotehnologice adunate în capetele acestor artizani de clasă mijlocie erau cele care mențineau, în ultimă instanță, siguranța și bunăstarea în New Atlantis. Se întreba deseori de ce nu se mulțumea să fie doar unul dintre ei. John Percival Hackworth își pusese această problemă și o făcuse mult mai bine decît alții. Simțise, însă, că are nevoie să meargă mai departe – dorea să ajungă la fondul dilemei și în sufletul cuiva.

Acum, fie că dorea sau nu, va ajunge la sute de mii de suflete.

Bărbații de la mese îl priveau curioși, apoi, ferindu-și ochii atunci cînd el le prindea privirea, înclinau capul politicoși. Hackworth observase lunga limuzină Rolls-Royce parcată în fața localului. Cineva important era aici, undeva într-unul dintre separeurile din spate. Și Hackworth și restul persoanelor prezente o știau; de aceea se și aflau în stare de alertă, întrebînd-se ce se petrece.

Maiorul Napier opri cabalina standard de cavalerie în fața localului și intră la douăsprezece fix. Își scoase pălăria, schimbînd un salut surîzător cu barmanul. Hackworth îl recunoscuse pe Maior, pentru că acesta era un erou, iar acesta îl recunoscuse pe Hackworth din motive nespecificate, intenționat.

Hackworth își mută halba în mîna stîngă și strînse cu putere mîna Maiorului. Se îndreptară împreună cu pași mari spre partea din spate a localului, schimbînd fraze nesemnificative, neutre și neimportante. Napier păși în fața inginerului deschizînd o ușă micuță în perete. Trei trepte coborau spre un separeu confortabil, cu ferestre cu cercevele pe trei pereți și o singură masă acoperită cu alamă în mijloc. La masă se afla un singur bărbat, iar Hackworth realiză, coborînd treptele, că era Lordul Alexander Chung-Sik Finkle-McGraw, care se ridică, îi întoarse plecăciunea și îl întîmpină cu o caldă strîngere de mînă, încercînd în acest fel să-l facă pe inginer să se simtă în largul său. Însă nu reuși decît să obțină o reacție contrară.

Continuară flecăreala, un pic mai reținut. Intră un ospătar; Hackworth comandă un sandviș cu friptură, specialitatea zilei, iar Napier înclină doar capul pentru a aproba alegerea, gest pe care inginerul îl consideră prietenesc. Finkle-McGraw nu comandă nimic de mîncare.

De fapt, lui Hackworth nu-i mai era foame. Era evident că cei de la Comandamentul Forțelor Unite Regale înțeleseră, măcar în parte, ce se petrecuse și că Finkle McGraw știa cîte ceva despre subiect. Hotărîseră să-l abordeze în particular, în loc să-l izgonească pur și simplu din cadrul gintei. Aceasta ar fi trebuit să-l liniștească, dar lucrurile nu stăteau așa. După judecarea lui în Regatul Celest, totul păruse simplu. Acum, presupunea Hackworth, situația se va complica mult mai tare.

— Domnule Hackworth, spuse Finkle-McGraw pe un alt ton, folosit de obicei în timpul ședințelor de chemare la ordine, după ce politeturile se epuizaseră, te rog, onorează-mă cu părerea dumnitale despre ipocrizie.

— Scuzați-mă. Ipocrizie, Alteță?

— Da. Știi dumneata ...

— Cred că este un viciu.

— Unul mic sau unul major? Gîndește-te bine – de răspuns depind multe.

— Cred că depinde de circumstanțe particulare.

— Acest răspuns va fi mereu unul neutru, domnule Hackworth, replică pe un ton de reproș Lordul Egal. Maiorul Napier rîse, cumva forțat, neștiind cum să aprecieze această linie de anchetă.

— Evenimente recente din viața mea mi-au reînnoit aprecierea pentru calitatea lucrurilor executate prudent, spuse Hackworth. Ceilalți interlocutori chicotiră cunoscători.

— Știi, în tinerețea mea, ipocrizia era considerată cel mai rău viciu, spuse Finkle-McGraw. Datorită relativității moralei. Vezi dumneata, în acel gen de climat, nu îți este permis să-i critici pe alții – în definitiv, din moment ce nu există bine sau rău absolut, atunci ce bază are criticismul?

Finkle-McGraw făcu o pauză, știind că are întreaga atenție a interlocutorilor săi. Scoase din buzunar o pipă și diverse accesorii. O umplu cu foi de tutun al căror miros îi făcu pe Hackworth să-i lase gura apă. Îl tenta să ia cîteva foi și să le mestece.

— Acum, asta duce la un grad oarecare de frustrare pentru aceia care sînt cusurgii din fire și cărora nu le place nimic mai mult decît criticarea cusururilor altora. Așa se face că au transformat omniprezenta minoră ipocrizie în regele tuturor viciilor. Pentru că, vezi dumneata, chiar dacă nu există bine sau rău, poți descoperi motive pentru a critica o altă persoană, opunînd ceea ce aceasta a spus, cu ceea ce a înfăptuit în realitate. De fapt, nu realizezi o judecată despre corectitudinea părerilor acesteia sau a moralității comportamentului – în realitate, scoți în evidență faptul că a spus una și a făcut alta. Toate discursurile politice din vremea tinereții mele erau dedicate descoperirii ipocriziei.

— Nu v-ar veni să credeți lucrurile ce se spuneau despre primii victorieni. În acele zile, a numi pe cineva Victorian era echivalent cu a-l numi fascist sau nazist.

Mirarea lui Hackworth și a Maiorului Napier era egală.

— Înălțimea voastră! exclamă Maiorul. Cunoșteam faptul că atitudinea lor morală era radical diferită de a noastră – dar sînt uimit să aflu că acea societate *îi condamna* pe primii victorieni.

— Pentru că primii victorieni erau ipocriți, spuse Hackworth, înțelegînd.

Finkle-McGraw îl privi pe Hackworth așa cum profesorul își privește elevul favorit.

— După cum poți observa, Maior Napier, stima pe care o manifest față de acuitatea minții domnului Hackworth este îndreptățită.

— Cu toate că nu am pus niciodată aceasta la îndoială, spuse Maiorul ridicînd paharul în direcția inginerului, vă sînt deosebit de recunoscător pentru demonstrație.

— Pentru că erau ipocriți, repetă Finkle-McGraw, aprinzîndu-și pipa și trimițînd cîteva uriașe rotocoale de fum în aer, victorienii erau disprețuiți la sfîrșitul secolu-

lui douăzeci. Bineînțeles că majoritatea celor care aveau o astfel de părere se făceau vinovați ei înșiși de o conduită neadecvată și, totuși, nu vedeau paradoxul pentru că nu erau ipocriți – nu aveau nici un fel de conduită morală.

— Deci le erau superiori victorienilor din punctul de vedere al moralei ... spuse Maiorul Napier încă nedumerit.

— ... tocmai din cauză că, de fapt, nu aveau nici un fel de morală.

În jurul mesei interveni un moment de tăcere.

— Noi avem un punct de vedere despre ipocrizie oarecum diferit, continuă Finkle-McGraw. La sfîrșitul secolului douăzeci, *Weltanschauung*, sau concepția despre lume, era ceva care expunea înalte principii morale ca parte a unei campanii planificate de decepționare – cei din acea vreme nu credeau în aceste principii și le încălcau în particular, cu regularitate. Evident, majoritatea ipocriților nu sînt așa. Majoritatea timpului este vorba despre voința spiritului, slăbiciunile trupului și tot așa.

— Faptul că noi violăm ocazional propriul nostru statut moral, spuse Maiorul Napier, nu înseamnă neapărat că suntem nesinceri.

— Bineînțeles că nu, aprobă Finkle-McGraw. E chiar evident. Nimeni, niciodată, nu a spus că este simplu să te menții în cadrul unui cod strict de conduită. În realitate, dificultățile pe care le întîmpinăm, greșelile pe care le facem, sînt cele care fac lucrurile mai interesante. Lupta internă, și *eternă*, dintre instinctele noastre primare și cerințele riguroase ale propriului nostru sistem moral reprezintă însăși esența umană. Este felul în care ne conducem pe noi înșine în acea luptă care determină felul în care vom fi, cu timpul, judecați de o putere superioară.

Cei trei bărbați rămaseră tăcuți cîteva momente, înghițind bere sau fum și cîntărind problema.

— Nu mă pot abține să nu deduc, spuse Hackwort într-un sfîrșit, că prezenta lecție de etică comparativă, pe care o consider frumos expusă și pentru care sînt recunoscător, trebuie că a fost gîndită pentru a se referi la situația mea.

Ceilalți bărbați ridicară sprîncenele într-o nu foarte convingătoare expresie de uimire. Lordul Egal se întoarse spre Maiorul Napier, care privea podeaua.

— Noi nu cunoaștem toate detaliile situației dumitale – după cum știi, supușii Atlantieni au dreptul la un tratament politicos din partea tuturor angajaților Forțelor unite, excepție făcînd acele cazuri în care sînt încălcate normele tribale, ceea ce înseamnă, în parte, că noi nu punem oamenii sub supraveghere doar pentru că suntem curioși să le aflăm, ăăă, *ocupațiile secundare*. Într-o epocă în care totul poate fi supravegheat, nu ne-a mai rămas decît politețea. Totuși, monitorizăm toate intrările și ieșirile peste graniță. Și acum nu mult timp, curiozitatea ne-a fost stîrnită de sosirea unui anume Locotenent Chang, ofițer al Magistratului Districtual. Avea asupra lui o pungă din plastic ce conținea o pălărie, aflată într-o stare deplorabilă. Locotenentul Chang a mers direct la apartamentul dumneavoastră, unde a petrecut o jumătate de oră și apoi a plecat, însă fără pălărie.

La începutul acestei expuneri sosise și sandvișul cu friptură. Hackworth începuse să-l condimenteze, ca și cînd ar fi putut micșora importanța conversației arătîndu-se interesat, în aceeași măsură, și de aromatizarea gustării. Se jucă o vreme cu murătura, apoi începu să examineze sticlele cu diverse sosuri, aranjate în centrul mesei.

— Am fost atacat în Teritoriile Concesionate, spuse el absent, iar Locotenentul Chang mi-a recuperat, ceva mai tîrziu, pălăria de la unul dintre infractori. Fără vreun motiv special, își fixase privirea pe o sticlă înaltă cu o etichetă neclară, tipărită în stil vechi. Pe ea scria mare

„*Condimentul Original al lui McWhorter*"; restul literelor erau prea mici pentru a putea fi citite. Gîtul sticlei era, la rîndul lui, ornamentat cu reproduceri în alb-negru ale unor vechi medalii cîștigate de monarhi europeni pre-Iluminiști, la expoziții care au avut loc în orașe cum ar fi Riga. O scurtă zgîlțîire și o apăsare ejectară prin orificiul strîmt din vîrful sticlei cîțiva stropi de suc ocru pe farfurie și pe sandviș.

— Da, spuse Maiorul Napier, extrăgînd din buzunarul de la piept o hîrtie inteligentă împăturită. Îi spuse să se desfășoare pe masă și o înțepă cu vîrful unui stilou argintiu, de mărimea unui cartuș de artilerie. Înregistrările efectuate la hotarele zonei noastre indică faptul că dumneavoastră nu vă aventurați prea des în Teritoriile Concesionate, domnule Hackworth, ceea ce este ușor de înțeles și spune ceva despre buna dumneavoastră judecată. În ultimele luni au existat două incursiuni. În prima dintre acestea, ați plecat la mijlocul după-amiezii și ați revenit noaptea tîrziu, sîngerînd din cauza unor rupturi ce păreau recent dobîndite, în conformitate cu (Maiorul Napier nu-și putu reține un zîmbet) descrierea însemnată de ofițerul de serviciu din acea noapte. A doua oară, ați plecat iarăși după-amiaza și ați revenit tîrziu, de data asta cu o unică rană, profundă, de-a lungul feselor. Rana era, bineînțeles, invizibilă, dar a fost observată de aparatele de supraveghere.

Hackworth mușcă din sandviș. Așa cum bine presupusese, carnea era destul de plină de zgîrciuri și avea destul timp să se gîndească la situația în care se afla în timp ce molarii săi erau ocupați să o mestece. Se dovedi că nu se înșelase, dar, așa cum i se întîmpla frecvent în astfel de ocazii, nu reușea să-și concentreze mintea asupra subiectului. Nu se putea gîndi decît la gustul sosului. În cazul în care eticheta de pe sticla cu ingrediente ar fi fost lizibilă ar fi citit ceva de genul:

Apă, melasă neagră, piper cubanez de import, sare, usturoi, ghimbir, pulpă de tomate, untură, fum adevărat de hicori, tutun de prizat, sedimente de fermentație, praf de uraniu, rîturi de porc, glutamide de monosodiu, azotat, nitriți, îngrășăminte, praf de păr de porc, dinamită, cărbune activ, fosfați, curățători de țevi, păcură, nicotină, malț de whisky, noduli limfatici de vită, afumați, frunze de toamnă, acid nitric roșu, cărbune bituminos, emanații radioactive, cerneală de tipografie, amidon de rufe, reziduuri de canal, cristale de azbest albastru, alge indiene și arome naturale.

Nu se putea abține să nu zîmbească de completa neajutorare de care dădea dovadă atît acum cît și în acea noapte.

— Trebuie să recunosc, recentele mele călătorii în Teritoriile Concesionate mă determină să nu-mi mai doresc altele. Comentariul produse din partea interlocutorilor acele zîmbete atotcunoscătoare. Hackworth continuă: N-am văzut nici un motiv pentru care să declar jaful autorităților din New Atlantis ...

— *Nu exista* nici un motiv, spuse Maiorul Napier. Cu toate astea, Poliția din Shanghai ar fi putut fi interesată.

— A, mă rog! Nu le-am raportat pur și simplu din cauza reputației pe care o au.

Această aluzie transparentă ar fi avut ca rezultat chicoteli răutăcioase în majoritatea cazurilor. Nici Finkle-McGraw, nici Maiorul nu apucară momeala, iar pe Hackworth asta îl șocă.

— Și totuși, remarcă Napier, Locotenentul Chang a dezmințit această reputație, nu-i așa, cînd și-a dat osteneala de a vă aduce personal pălăria, acum de nefolosit, în afara orelor de program, cînd ar fi putut foarte bine să v-o trimită prin curier sau să o arunce.

— Da, spuse Hackworth, cred că da.

— Nouă ni s-a părut un fapt singular. Deși nu avem nici cea mai mică intenție de a vă chestiona în legătură cu detaliile discuției avute cu Locotenentul Chang sau de a ne băga nasul în afacerile dumneavoastră, unele suspiciuni ne-au fost trezite, probabil, din cauză că am fost expuși prea multă vreme tacticilor întortocheate ale orientalilor. Poate că intențiile Locotenentului Chang nu au fost în întregime onorabile și ar trebui notificate. În același timp, pentru protecția dumneavoastră, am hotărît să vă supraveghem în timpul ultimului sejur dincolo de rețeaua de protecție. Napier scrijeli ceva pe hîrtia din fața sa. Hackworth îi privi ochii de un albastru palid plimbîndu-se peste diferitele înregistrări.

— Ați mai făcut un drum în Teritoriile Concesionate, de fapt peste Causeway, trecînd apoi prin Pudong spre vechiul Shanghai, spuse Napier, unde mașinăria noastră de supraveghere fie s-a defectat, fie a fost distrusă de dispozitivele de protecție. Ați revenit, cîteva ore mai tîrziu, cu o rană pe fese. Maiorul trînti pe neașteptate hîrtia pe masă, privindu-l pe Hackworth pentru prima oară de ceva vreme, clipind de cîteva ori în timp ce își focaliza atenția, apoi se relaxa pe spătarul scaunului din lemn. E pentru prima oară cînd unul dintre supușii Majestății Sale pleacă într-o plimbare nocturnă în sălbăticie și se întoarce cu urmele unei biciuiri; care, de obicei, este mult mai severă și ale cărei costuri sînt plătite de victimă. Părerea mea, domnule Hackworth, este că dumneavoastră nu sunteți interesat de acest viciu de procedură.

— O părere corectă, domnule, răspunse inginerul poticnindu-se puțin. Această recunoaștere îl pusese într-o postură în care trebuia să găsească o explicație bună pentru cicatricea de pe fese. De fapt, nu era obligat să explice nimic – era o discuție informativă, nu un interogatoriu al poliției – dar pentru credibilitatea sa și așa zdruncinată, s-ar fi dovedit de rău augur să treacă peste episod fără nici

un comentariu. Ca pentru a evidenția aceasta, interlocutorii săi rămaseră tăcuți.

— Aveți o informație recentă în legătură cu bărbatul numit Chang? întrebă Hackworth.

— E uimitor că întrebați. Avem. Binevoitorul Locotenent, colega sa pe nume Pao și superiorul lor, magistratul Fang au demisionat cu toții în aceiași zi, aproximativ acum o lună. Au reapărut în Regatul Mijlociu.

— Probabil că ați fost uimit de coincidență: un judecător obișnuit să biciuiască oamenii intră în serviciile Regatului Mijlociu și la scurt timp după aceea, un inginer Atlantian revine dintr-o vizită efectuată în regiunea menționată cu urme de biciuire.

— Acum, că ați spus-o, pare chiar șocant, răspunse Napier.

Vorbi și Lordul Egal:

— Aceasta ar putea conduce la concluzia că inginerul în chestiune avea o datorie la o puternică personalitate din acea gintă și că sistemul juridic a fost folosit ca un soi de agenție de colectare.

Maiorul Napier era pregătit să preia raționamentul.

— Un astfel de inginer, în cazul în care el există, ar putea fi surprins să afle că John Zaibatsu este extrem de curios în legătură cu gentlemanul shanghaez în chestiune – un Mandarin al Regatului Celest, corect pînă în pînzele albe, dacă el este persoana despre care discutăm – și despre ale cărui activități am încercat, fără prea mult succes, să obținem mai multe informații. Deci, dacă gentlemanul shanghaez ar pretinde că inginerul nostru este amestecat în activități pe care în mod normal le-am considera lipsite de etică sau chiar trădătoare, noi am adopta o atitudine neobișnuit de iertătoare. Cu condiția ca inginerul să ne mențină bine informați.

— Înțeleg. Ceva în genul unui agent dublu, nu? întrebă Hackworth.

Napier se încruntă de parcă ar fi fost biciuit.

— Iată o frază lipsită de subtilitate. Dar o pot ignora, avînd în vedere faptul că ați folosit-o în contextul actual.

— Atunci, ar dori John Zaibatsu să facă un soi de angajament formal în legătură cu acest aranjament?

— Nu aceasta este procedura, spuse Maiorul Napier.

— Mi-era teamă de asta.

— De obicei, astfel de angajamente sînt de prisos, deoarece în majoritatea cazurilor de acest gen, cel în cauză are foarte puține alegeri la dispoziție.

— Da, spuse Hackworth, înțeleg.

— Angajamentul este unul moral, o chestiune de onoare, interveni Finkle-McGraw. Că un astfel de inginer intră în necazuri este o dovadă de oarecare ipocrizie din partea sa. Noi suntem dispuși să trecem cu vederea rutina. În cazul în care continuă să se comporte ca un trădător, atunci este de așteptat ca afacerea să capete o altă întorsătură; dar dacă își joacă bine rolul și ne pune la dispoziție informații valoroase pentru Forțele Unite ale Majestății Sale, atunci greșeala îi este considerată o eroare minoră în cadrul unui gest de mare eroism. Poate că sunteți la curent cu faptul că nu este ceva neobișnuit ca eroii să capete diverse titluri, pe lîngă alte recompense palpabile.

Cîteva momente uimirea lui Hackworth fu prea mare pentru a putea vorbi. Se aștepta la exil; și, probabil că îl și merita. Nu spera la iertare. Însă Finkle-McGraw îi oferea oportunitatea de ceva mult mai important: șansa de a intra în rîndul micii nobilimi. O poziție echivalentă în cadrul tribului. Exista un singur răspuns pe care îl putea da și vorbi înainte de a-și pierde cumpătul.

— Vă mulțumesc pentru toleranța de care dați dovadă, spuse el, și considerați comisionul ca acceptat. Vă

rog să considerați că, din acest moment, mă aflu pentru totdeauna în slujba Majestății Sale.

— Ospătar! Adu niște șampanie, te rog, strigă Maiorul Napier. Cred că avem ceva de sărbătorit.

Din Abecedar, sosirea sinistrului Baron; practicile disciplinare ale lui Burt; complotul împotriva Baronului; aplicații practice ale ideilor expuse în Abecedar; zborul

În afara Castelului Întunecat, mama vitregă continuă să trăiască după pofta inimii și să-și amuze musafirii. La fiecare cîteva săptămîni, în locul unde își ținuse tatăl lui Nell barca de pescuit, ancora cîte un vapor venit dinspre orizont. Cîte un tip important cobora pe mal însoțit de servitori și locuia cu mama vitregă cîteva zile, săptămîni sau luni. Pînă la urmă, ea începea întotdeauna să se certe cu musafirii, țipînd la ei. Nell și Harv auzeau răcnetele prin pereții Castelului Întunecat. Musafirii se plictiseau la un moment dat de urlete, se suiau în vapoarele cu care veniseră și plecau, lăsînd-o pe Regina cea rea cu inima frîntă, plîngînd în hohote pe țărm. Prințesa Nell, care la început o urîse pe mama vitregă, înțelesese că aceasta se afla închisă într-o închisoare proprie, chiar mai întunecată și mai rece decît era Castelul Întunecat.

Într-o zi, apăru în golf o corabie cu trei catarge și pînze roșii din care coborî un bărbat cu părul și barba roșii. Ca și ceilalți vizitatori el se mută cu Regina, trăind acolo o vreme. Spre deosebire de alții, era curios în legătură cu Castelul Întunecat și călărea pînă la porțile acestuia

aproape zilnic, zgîlțîia mînerele porților și se plimba în jurul lui privind turnurile.

În cea de-a treia săptămînă a vizitei omului cu păr roșu, Nell și Harv auziră uimiți cum cele douăsprezece lacăte ale porților se deschid, unul cîte unul. Intră bărbatul cu părul roșu. Cînd îi văzu pe cei doi, se dovedi la fel de uimit ca și ei.

— Cine sunteți voi? întrebă cu glas gros.

Prințesa Nell era cît pe ce să răspundă, dar Harv o opri.

— Dumneata ești musafirul aici. Identifică-te.

La aceste cuvinte, fața bărbatului se înroși aproape la fel de tare ca și părul, iar el îi trase un pumn lui Harv.

— Eu sînt Baronul Jack și poți considera asta ca fiind cartea mea de vizită. Apoi, doar pentru intimidare, încercă să-i tragă un șut lui Nell; însă piciorul lui, prins în armura grea din metal, se mișca încet și Prințesa Nell, amintindu-și lecțiile Dinozaurului, evită ușor lovitura. Voi trebuie să fiți micile lepădături despre care mi-a vorbit Regina, spuse el. Ar fi trebuit să fiți morți pînă acum, mîncați de troli. Ei bine, în seara asta se va întîmpla, iar de mîine castelul va fi al meu!

Îl prinse pe Harv și începu să-i lege brațele cu o sfoară aspră. Prințesa Nell, uitînd lecția, încercă să-l oprească și într-o secundă, el o apucă de păr și o legă și pe ea. Curînd, amîndoi zăceau fedeleș pe pămînt.

— O să vedem în noaptea asta cît de bine știți să vă luptați cu trolii! spuse Baronul Jack și, plesnindu-i pe fiecare, ieși cu pași mari pe poartă și închise la loc cele douăsprezece lacăte.

Prințesa Nell și Harv au fost nevoiți să aștepte multă vreme pînă la apusul soarelui, cînd Prietenii de Noapte înviară și îi dezlegară. Prințesa Nell le povesti despre noul iubit al Reginei care dorea să pună mîna pe Castelul Întunecat.

— Trebuie să-l înfruntăm, spuse Purpuria.

Prințesa Nell și ceilalți prieteni fură uimiți să audă aceste vorbe pentru că, de obicei, Purpuria era răbdătoare și înțeleaptă și nu-i plăcea să se lupte.

— Sînt multe pete întunecate pe lume, explică ea, și de multe ori o cale ascunsă este bună; dar unele lucruri sînt de-a dreptul dăunătoare încît trebuie înfruntate chiar cu riscul vieții.

— Dacă era doar un om, l-aș fi zdrobit cu un picior, spuse Dinozaurul, însă nu în timpul zilei; și chiar și în timpul nopții, Regina este o vrăjitoare și prietenele ei au la rîndul lor puteri. Ne trebuie un plan.

În acea noapte se dezlănțuise iadul în apartamentul lor. Kevin, băiatul pe care Nell îl înfrînsese la tenis, învățase tot ce știa de la Burt, pentru că Burt locuise o vreme cu mama lui Kevin, așa că venise la Burt și îi spusese că a fost bătut de Harv și de Nell împreună. În acea noapte, Nell și Harv încasară cea mai cruntă bătaie din viața lor. Durase atît de mult încît Mama încercase să-l calmeze pe Burt. Dar Burt o plesnise pe Mama peste față trîntind-o pe podea. Pînă la urmă, Nell și Harv rămaseseră singuri în camera lor. Burt rămăsese în sufragerie cu cîteva beri și un ractiv Burly Scudd. Mama fugise din casă, iar ei habar n-aveau unde se află.

Unul dintre ochii lui Harv era atît de umflat, încît nu-l putea deschide, iar o mînă îi atîrna inertă. Nell era teribil de însetată, iar cînd se dusese la toaletă urinase cu sînge. Pe mîini avea urme de arsuri de la țigările lui Burt, iar durerea se înteța.

Simțeau mișcările lui Burt prin perete și auzeau ractivul. Harv putea spune cînd a adormit Burt, pentru că un ractiv cu un singur utilizator intra pe pauză în momentul în care clientul nu mai juca. Cînd au fost siguri

că Burt doarme, se furișară în bucătărie pentru niște medicamente din C.M.

Harv ceru niște bandaje pentru încheietură și un pachet cu gheață pentru ochi, apoi ceru C.M.-ului ceva de pus pe tăieturi și arsuri ca să nu se infecteze. C.M.-ul afișă o întreagă listă de remedii. Unele erau premium, pe care trebuia să le plătești, dar erau și cîteva gratuite. Unul dintre cele gratuite era o cremă într-un tub, ca pasta de dinți. O luară la ei în cameră și își unseră rănile unul altuia.

Nell rămase întinsă în pat, în liniște, pînă ce Harv adormi. Apoi scoase *Abecedarul Ilustrat al Tinerei Domnișoare.*

Cînd, în ziua următoare, Baronul Jack veni la castel, se înfurie găsind frînghiile grămadă pe podea și nici urmă de oase frînte și roase de troli. Năvăli în castel cu spada afară din teacă, răcnind că-i va omorî pe Harv și pe Prințesa Nell cu mîna lui; dar, intrînd în sufragerie, se opri uimit văzînd că o masă plină de bucate fusese așezată pentru el: bucăți de pîine, unt proaspăt, păsări fripte, un purcel de lapte, grepfruturi, mere, brînză, supă de carne și vin. Lîngă masă, Harv și Prințesa Nell așteptau, în costume de servitori.

— Bine ați venit în castelul vostru, Baroane Jack, spuse Prințesa Nell. După cum vedeți, noi, ca servitori ai dumneavoastră am pregătit o mică gustare ce sperăm să vă fie pe plac. De fapt, Rățoiul pregătise bucatele, dar acum, fiind zi, se transformase la loc într-o jucărie.

Furia Baronului Jack se domoli la vederea festinului.

— O să gust cîte ceva, spuse el, dar dacă mîncarea nu este perfectă sau dacă nu mă serviți pe placul meu, o să vă atîrn capetele în poarta castelului!

Harv părea supărat și era pe punctul de a urla ceva teribil, însă Prințesa Nell își aminti vorbele Purpuriei, care

susținea că cele mai bune căi sînt cele ascunse și spuse cu voce dulce:

— Nici că am merita altceva pentru o greșeală.

Baronul Jack se puse pe mîncat, iar bucatele fuseseră atît de bine pregătite de Rățoi că nu se mai putea opri. Îi tot trimitea pe Harv și pe Nell la bucătărie ca să-i mai aducă altele și, cu toate că se ridica mereu din scaun pentru a-i plesni pentru greșeli imaginare, hotărîse că puștii îi erau mai de folos vii decît morți.

— Cîteodată le ardea pielea cu țigara, șopti Nell.

Literele de pe pagina Abecedarului se schimbară.

— Prințesa Nell a făcut pipi roșu, mai spuse Nell, pentru că Baronul era un om foarte rău. Iar numele lui adevărat nu era Baronul Jack. Era Burt.

În timp ce Nell vorbea, povestea din Abecedar se schimba.

— Iar Harv nu-și putea folosi mîna din cauza încheieturii, așa că era nevoit să care totul cu cealaltă mînă; și asta tot din cauză că Burt era un om rău și îl lovise foarte tare.

După o lungă tăcere, Abecedarul începu iarăși să vorbească, dar vocea frumoasă a femeii victoriene care îi spunea povestea suna îngroșată și răgușită și se poticni chiar în mijlocul unei propoziții.

Baronul Burt mîncă toată ziua, pînă cînd, într-un sfîrșit, soarele apuse.

— Încuiați porțile, spuse o voce ascuțită. Altfel trolii or să ne mănînce!

Cuvintele fuseseră rostite de un omuleț îmbrăcat în costum și cu pălărie pe cap, care se strecurase pe ușă și privea nervos apusul soarelui.

— Cine e dobitocul care îmi întrerupe prînzul?! mugi Baronul.

— Este vecinul nostru, spuse Prințesa Nell. Vine în vizită la noi seara. Te rugăm, lasă-l să stea lîngă foc.

Baronul Burt păru un pic suspicios, dar în acel moment Harv îi puse în față o delicioasă plăcintă cu căpșuni, iar el uită cu totul de omuleț cîteva minute, pînă cînd vocea cea ascuțită se auzi, spunînd:

Burt, un Baron din vremuri trecute,
Se credea invincibil la trînte și lupte;
Și pe urs el credea că-l poate învinge!
Dar c-o halbă sau două de-l cinstea cineva,
Pun pariu, frate dragă, că pe plîns se punea!

— Cine îndrăznește să-l ia în rîs pe Baron?! urlă Burt și-l văzu pe musafir sprijinindu-se în baston și ridicînd paharul pentru a închina în cinstea lui.

O, Majestate, nu fiți supărat,
Mai bine ar fi să vă-ntindeți pe pat;
Ați avut o zi proastă.
O zi mult prea lungă;
V-ați udat pantalonii și nu mai au dungă!

— Aduceți-mi un butoi cu bere! țipă Baronul Burt. Și mai aduceți unul și pentru bufonul ăsta și să vedem cine face pe el.

Harv aduse două butoaie de bere tare. Baronul ridică unul la gură și-l goli dintr-o sorbire. Omulețul de pe podea făcu la fel.

Apoi se aduseră două stacane cu vin și încă odată Baronul și omulețul le terminară rapid.

Într-un sfîrșit, apărură și două sticle cu lichior iar Baronul și omulețul băură pe rînd pînă terminară licoarea. Baronul era uimit de rezistența la băutură a omulețului; era încă în picioare, drept și sobru, în timp ce Burt era beat de-a binelea.

Omulețul scoase din buzunar o sticlă mititică și spuse:

Adulții preferă o cupă cu vin;
Lichiorul alege
Doar cel ce e Rege;
O halbă de bere pentru tineri e bună,

Dar toate-s nimic pe lîngă raze de lună!

Omuleţul destupă sticluţa, luă o înghiţitură, apoi i-o dădu Baronului Burt. Baronul înghiţi o dată şi adormi brusc pe scaun.

— Misiune îndeplinită, spuse omuleţul, scoţîndu-şi pălăria şi dînd la iveală lungile urechi îmblănite – pentru că nu era nimeni altul decît Peter deghizat.

Prinţesa Nell fugi în bucătărie să-i spună Dinozaurului care stătea lîngă foc, învîrtind o prăjină din lemn pe cărbuni aprinşi.

— A adormit! şopti ea.

Miranda, aşezată pe scena ei din Parnasse, simţi că o copleşeşte un sentiment de uşurare cînd pe prompter apăru linia următorului mesaj. Închise ochii, respiră adînc înainte de a citi, îşi domoli mintea, încercînd să se imagineze pe sine în Castelul Întunecat. Privi adînc în ochii Prinţesei Nell şi transmise mesajul cu toată tehnica şi talentul pe care le avea.

— Bine! spuse Dinozaurul. Atunci a venit vremea ca tu şi Harv să vă luaţi zborul din Castelul Întunecat! Trebuie să fii cît se poate de precaută. Voi veni şi eu mai tîrziu după tine.

Te rog, pleacă de acolo! Te rog, fugi! Ieşi din acea cameră a ororilor în care ai locuit pînă acum, Nell, şi mergi la un orfelinat sau la o staţie de poliţie sau oriunde, iar eu te voi găsi. Oriunde ai fi, te voi găsi.

Miranda se gîndise deja la toate amănuntele: putea compila o saltea în plus pentru Nell, pe care ar pune-o pe podeaua dormitorului său, iar Harv putea dormi în

sufrageria apartamentului. Numai dacă ar reuşi să localizeze unde naiba se aflau cei doi.

Prinţesa Nell nu răspunse. Se gîndea. Nu era momentul acum. *Ieşi afară. Ieşi afară.*

— De ce pui băţul în foc?

— E datoria mea să mă asigur că Baronul cel rău nu te va mai răni niciodată, spuse Miranda citind de pe prompter.

— Dar ce ai de gînd să faci cu băţul?.

Te rog, nu face asta! Nu e momentul să întrebi de ce.

— Trebuie să te grăbeşti! citi Miranda, încercînd încă o dată să transmită cît mai bine mesajul. Dar Prinţesa Nell, care se juca de ceva ani cu Abecedarul, se obişnuise să pună întrebări la nesfîrşit.

— De ce faci băţul mai ascuţit?

— În felul ăsta Ulise i-a învins pe Ciclopi, spuse Dinozaurul. *Rahat. Nimic nu merge.*

— Ce sînt Ciclopii? întrebă Nell.

Pe pagina următoare apăru o imagine faţă în faţă cu cea în care Dinozaurul stătea lîngă foc. Era poza unui gigant cu un singur ochi ce mîna nişte oi.

Dinozaurul spuse povestea despre cum Ulise omorîse Ciclopii cu un băţ ascuţit, exact cum avea el de gînd să procedeze cu Baronul Burt. Nell insistă să audă ce se petrecuse după aceea. O poveste conducea spre alta. Miranda încerca să spună poveştile cît de repede putea, încerca să-şi încarce vocea cu plictiseală şi nerăbdare, ceea ce nu era simplu, pentru că de fapt se afla în pragul panicii. Trebuia să o scoată pe Nell din apartamentul acela înainte ca Burt să se trezească din beţie.

Cerul estic începuse să strălucească ...

Rahat. Ieşi de acolo, Nell!

Dinozaurul tocmai se pregătea să-i spună Prinţesei Nell povestea unei vrăjitoare care transforma bărbaţii în

porci cînd, phu, el se transformă într-o jucărie de pluş. Răsărise soarele.

Nell fu destul de uimită de întorsătura aceasta şi închise Abecedarul pentru o vreme. Rămase în întuneric, ascultînd răsuflarea lui Harv şi sforăitul lui Burt. Abia aştepta momentul în care Dinozaurul îl va omorî pe Baronul Burt, aşa cum făcuse Ulise cu Ciclopii. Dar acum nu se mai întîmpla aşa. Baronul Burt se va trezi, va înţelege că a fost păcălit şi îi va răni şi mai tare. Vor fi prinşi în Castelul Întunecat pentru totdeauna.

Nell se săturase să stea în Castelul Întunecat. Ştia că venise vremea să plece de acolo.

Deschise Abecedarul.

— Prinţesa Nell ştie ce are de făcut, spuse ea. Închise cartea şi o lăsă pe pernă.

Chiar dacă n-ar fi învăţat atît de repede să citească, n-ar fi avut probleme să găsească ceea ce căuta doar folosind mediagliphurile C.M.-ului. Era un lucru pe care văzuse că îl foloseau oamenii în vechile pasive, un lucru pe care îl văzuse cînd Brad, fostul prieten al Mamei, o dusese în vizită la grajdul din Dovetail. Se numea şurubelniţă şi puteai cere C.M-ului să o facă în diferite forme: lung, scurt, gros, subţire.

Ceru una foarte lungă şi foarte subţire. Cînd termină, C.M.-ul sîsîi ca de obicei iar ei i se păru că îl aude pe Brad răsucindu-se pe canapea.

Trase cu ochiul în sufragerie. Burt era încă întins acolo, cu ochii închişi, dar braţele i se mişcau. Capul i se întoarse de pe o parte pe cealaltă şi Nell observă o strălucire printre pleoapele pe jumătate deschise.

Era pe punctul de a se trezi şi de a-i lovi iarăşi.

Nell ţinu şurubelniţa în faţa ei, ca pe o lance, şi fugi drept spre el.

În ultima clipă se împiedică. Unealta devie şi îi jupui fruntea, lăsînd în urmă o dîră de zgîrieturi roşii. Nell era

atît de îngrozită, încît sări înapoi. Burt îşi scutura capul cu putere.

Deschise ochii şi privi drept spre Nell. Apoi îşi duse mîinile la frunte şi le coborî pline de sînge. Se ridică în capul oaselor, încă neînţelegînd. Şurubelniţa se rostogoli pe podea. El o ridică şi îi privi vîrful plin de sînge, apoi ochii i se fixară pe Nell, care încremenise în colţul camerei.

Nell ştia că greşise. Dinozaurul îi spusese să fugă, iar ea îl sîcîise cu întrebări.

— Harv! spuse. Dar vocea îi era uscată şi subţire ca un chiţăit de şoarece. Trebuie să zburăm!

— Da, da, o să zbori, spuse Burt ridicîndu-se în picioare. Exact pe blestemata aia de fereastră o să zbori!

Harv ieşi din camera lor. Avea lunceagul sub braţul rănit şi Abecedarul în mîna teafără. Cartea se deschise la o poză în care Prinţesa Nell şi Harv fugeau din Castelul Întunecat cu Baronul pe urmele lor.

— Nell, cartea ta mi-a vorbit, spuse el. Spunea că ar trebui să fugim. Apoi îl văzu pe Burt ridicîndu-se de pe canapea, cu şurubelniţa însîngerată în mînă. Harv nu se încurcă cu lunceagul. Sări în cealaltă parte a încăperii, lăsă abecedarul să cadă, eliberîndu-şi mîna bună, şi deschise uşa. Nell, care încremenise de ceva timp într-un colţ, se repezi spre uşă ca o săgeată, apucînd Abecedarul cînd trecu pe lîngă el. Fugiră în hol, cu Burt la doar cîţiva paşi în urma lor.

Lifturile erau destul de departe. Din instinct, Nell se opri ghemuindu-se în calea lui Burt. Harv se întoarse îngrozit.

— Nell! scînci el.

Picioarele lui Burt o loviră într-o parte. Se împiedică şi ateriză pe podeaua dură a coridorului, alunecînd. Ajunse la picioarele lui Harv care se întoarse spre el şi îl lovi cu lunceagul în cap. Însă din cauza panicii, rată de

cîteva ori. Burt reuși să apuce lanțul și o jumătate din arma băiatului. În acel moment Nell, care se ridicase deja în picioare, fugi în spatele lui Burt; se întinse și apucă între dinți degetul acestuia. Totul se petrecu în cîteva secunde. Nell se rostogoli pe podea, Harv o ridică în picioare, ea apucă Abecedarul care îi căzuse iarăși. Reușiră să ajungă la scara de serviciu și începură să coboare pe treptele pline de urină, grafiti și resturi, sărind peste forme ciudate. Burt îi urma îndeaproape. Încercă să le taie calea, sărind peste balustradă așa cum văzuse în ractive, însă trupul lui amețit de băutură nu avea agilitatea eroilor, și veni grămadă pe scări, blestemînd și urlînd, plin de furie și de dureri. Nell și Harv continuară să alerge.

Căderea lui Burt le oferi destul timp să ajungă la parter. Străbătură în fugă holul principal și de acolo ieșiră în stradă. Erau primele ore ale dimineții, iar strada era aproape pustie, ceea ce era destul de neobișnuit; în mod normal ar fi trebuit să mișune momelile și vînzătorii de droguri. Dar astăzi se afla acolo o singură persoană: un chinez solid tuns scurt, îmbrăcat cu o pijama tradițională indigo și cu o bonetă din piele neagră pe cap. Stătea în mijlocul străzii cu mîinile în mîneci. Îi privi cercetător cînd trecură în fugă pe lîngă el. Nell nu-i dădu prea multă atenție. Fugea cît putea de repede.

— Nell! spuse Harv. Nell! Privește!

Dar ei îi era frică. Continua să fugă.

— Nell, oprește-te și uită-te! țipă Harv. Glasul lui părea încîntat.

Cînd ajunse la colțul clădirii, Nell se opri, se întoarse și privi înapoi precaută.

Avea în fața ochilor o stradă pustie pe marginea căreia se afla clădirea în care trăise toată viața. În capătul străzii se afla un uriaș ecran mediatronic publicitar pe care rula o reclamă uriașă la Coca-Cola, colorată în vechiul și tradiționalul roșu al companiei.

În fața acestuia se distingeau două siluete: a lui Burt și a chinezului cel voinic.

Dansau.

Nu, chinezul dansa. Burt doar se clătina ca un bețiv.

Nu, chinezul nu dansa. Executa unele dintre exercițiile despre care Dojo îi vorbise lui Nell. Se mișca încet și frumos, excepție făcînd momentele în care fiecare mușchi al corpului exploda într-o lovitură năpraznică. Îndreptată împotriva lui Burt.

Burt căzu, apoi se străduí să se ridice în genunchi.

Chinezul se strînse într-o sămînță neagră, se ridică în aer, se răsuci și înflori asemeni unui boboc. Unul dintre picioare îl lovi pe Burt în bărbie. Trupul lui Burt se prăbuși pe pavaj ca apa aruncată dintr-o căldare. Chinezul își încetini mișcările, își reglă respirația, își aranjă boneta și își drapă roba. Se întoarse cu spatele la Harv și la Nell, îndepărtîndu-se pe mijlocul străzii.

Nell deschise Abecedarul. În poză, se vedea silueta Dinozaurului printr-o fereastră a Castelului Întunecat, stînd deasupra corpului Baronului Burt cu o țepușă fumegîndă între gheare.

— Băiețelul și fetița au fugit spre țara de Dincolo, spuse Nell.

Hackworth pleacă din Shanghai; speculațiile sale în legătură cu posibilele motive ale lui Dr. X

Viitorii pasageri se opriră pe peronul alunecos al Aerodromului din Shanghai în timp ce dispecerul anunța la microfon numele marilor orașe antice chinezești. Își lăsară jos bagajele, le spuseră copiilor să

facă liniște, își încruntară sprîncenele, duseră mîinile pîlnie la urechi și își strînseră buzele într-o uimire confuză. Toate astea nu erau simple pentru familia numeroasă de Boeri, femei cu bonete și băieți în pantaloni de fermieri, care apăruseră unul cîte unul pe porți și începuseră să cînte un imn de mulțumire cu voci răgușite.

Cînd dispecerul anunță zborul lui Hackworth (San Diego cu opriri în Seul, Vladivostok, Magadan, Anchorage, Juneau, Prince Rupert, Vancouver, Seattle, Portland, San Francisco, Santa Barbara și Los Angeles) lăsă impresia că este sub demnitatea, sau peste capacitățile sale să pronunțe în aceeași frază cuvinte în coreeană, rusă, engleză, franceză și spaniolă, așa că doar mormăi ceva în microfon o vreme, ca și cînd, departe de a fi un dispecer profesionist, era un vocalist timid și indiferent ascuns într-un cor uriaș.

Hackworth știa foarte bine că vor trece ore pînă se va afla în aeronavă și că, după aceea, va avea de așteptat cam tot pe atît pînă la plecare. În orice caz, trebuia să-și ia rămas bun de la familie iar acest moment părea la fel de potrivit ca oricare altul. Ținînd-o pe Fiona (atît de mare acum) în brațe și cu mîna în mîna lui Gwendolyn, își făcu loc prin mulțimea de călători, cerșetori, hoți de buzunare și întreprinzători ce negociau tot felul de mărfuri, de la cingători din mătase naturală la proprietate intelectuală furată. Reușiră în cele din urmă să ajungă într-un colț liniștit, la ceva depărtare de șuvoiul de oameni, într-un loc unde o putea pune jos pe Fiona.

Se întoarse mai întîi spre Gwen. Ea părea încă la fel de uimită ca în momentul în care o anunțase că el primise o altă misiune „a cărei natură nu am libertatea de a o dezvălui, destul că ea este cu privire la viitorul, nu numai al departamentului din care fac parte sau a lui John Zaibatsu, ci și al gintei în cadrul căreia ai avut

norocul să te naști și căreia eu i-am jurat credință necondiționată", și că pleca într-o călătorie „pe o durată nedeterminată" în America de Nord. Pe măsură ce timpul trecea devenea evident că Gwen pur și simplu nu pricepea. La început, Hackworth fusese iritat de asta, privind reacția ei ca pe un simptom de incapacitate de preluare a informațiilor. Într-un sfîrșit, înțelesese că se datorează mai degrabă unei stări emoționale. Hackworth pleca spre o căutare cu iz romantic. Gwen nu fusese crescută în spiritul poveștilor aventuroase și întregul concept îi părea inexplicabil. Își șterse nasul și ochii, îl îmbrățișă rapid și îl sărută formal apoi, după ce își îndeplini rolul în ceremonie, făcu un pas înapoi. Hackworth, cumva nemulțumit, privi în jos spre Fiona.

Se părea că fiica sa intuia mult mai exact situația; în noaptea precedentă se trezise de mai multe ori plîngîndu-se de coșmaruri, iar pe drumul spre Aerodrom tăcuse tot timpul. Își privea fix tatăl cu ochi mari, înroșiți de plîns. Ochii lui Hackworth se umplură de lacrimi, iar nasul porni să-i curgă. Îl suflă cu putere și ținu un moment batista la față, pînă își reveni.

Apoi scoase din buzunarul de la pieptul hainei un pachet mare, învelit în hîrtie mediatronică, cu un desen reprezentînd flori de cîmp unduind sub adierea brizei. Chipul Fionei se lumină rapid, iar tatăl ei nu-și putu reține un chicotit, iscat de adorabila susceptibilitate a copiilor în fața unor daruri.

— Mă vei ierta că-ți stric surpriza, draga mea, spunîndu-ți că aceasta este o carte. O carte magică. Am făcut-o pentru tine, pentru că te iubesc și nu am găsit o modalitate mai bună de a-ți dovedi. Ori de cîte ori vei deschide paginile ei, indiferent cît de departe aș fi, mă vei găsi aici.

— Îţi mulţumesc tare mult, Tată, spuse copila luînd cartea cu ambele mîini iar Hackworth nu reuşi să se abţină să nu o ridice în braţe, îmbrăţişînd-o şi sărutînd-o.

— La revedere, iubita mea, mă vei vedea în visele tale, şopti el la urechea micuţă a fetei, iar apoi o lăsă, se întoarse şi se îndepărtă înainte ca ea să vadă lacrimile care porniseră să-i scalde chipul.

Acum, Hackworth era un om liber, hoinărind prin Aerodrom. Ajunse la aeronava pentru care aşteptase numai datorită instinctului. Ori de cîte ori văzuse un grup de străini îndreptîndu-se cu hotărîre spre o anume direcţie, îl urmase; apoi alţii îl urmaseră pe el şi astfel se formă o mulţime care, la două ore după timpul stabilit pentru plecare, trecea de poartă şi se urca în nava numită *Hanjin Takhoma* – care putea fi sau nu cea pentru care aveau bilete, însă pasagerii erau acum într-o superioritate numerică destul de satisfăcătoare, singurul lucru care conta cu adevărat în China, pentru ca aeronava să pornească spre America.

Hackworth primise o convocare din Regatul Celest. În acest moment se îndrepta spre teritoriul încă vag cunoscut ca America. Avea ochii înroşiţi de cît plînsese din cauza Fionei şi a lui Gwen, iar sîngele îi fierbea din cauza nanositurilor a căror utilitate era cunoscută doar de Dr. X; Hackworth se întinsese pe spate, îşi suflecase mîneca, închisese ochii şi şoptise „Domină, Atlantis" în timp ce medicii lui Dr. X (cel puţin el asta spera că sînt) îi introduceau un ac uriaş în braţ. Acul era alimentat de un tub ce pornea direct dintr-un dispozitiv special al compilatorului de materii; Hackworth era legat direct la Alimentator, nu unul de tipul celor din Atlantis, ci manufacturat din componentele de pe piaţa neagră. Nu putea decît să spere că medicii îi dăduseră corect instrucţiunile, pentru că ar fi fost păcat ca în braţul său să se materia-

lizeze o maşină de spălat rufe, un beţişor mediatronic sau un kilogram de morfină. De atunci, avusese cîteva perioade de frisoane, ceea ce dovedea că sistemul imunitar reacţionează la acel ceva pe care Dr. X îl injectase în corpul său care avea două posibilităţi: fie să se obişnuiască cu invadatorii, fie (variantă mult mai preferabilă) să distrugă nanositurile implantate.

Aeronava, cel mai mare tip de navă de pasageri, era împărţită în patru clase. Hackworth se afla în cea de-a treia. Dedesubt se aflau categoriile cele mai blamate, thetienii care emigrau şi fetele-cerului, prostituatele aerului. Chiar şi acum, ele îşi croiau drum spre clasa a treia, mituind controlorii. Îi făceau ochi dulci lui Hackworth şi bărbaţilor cu cămăşi albe. Aceşti domni crescuseră într-o mulţime sau alta, unde ştiau cum să genereze un soi de intimitate artificială, ignorîndu-se intenţionat unul pe celălalt. Hackworth ajunsese în punctul în care nu-i mai păsa de nimic, aşa că îi privea fix pe aceşti bărbaţi, soldaţii din prima linie ai micro-statelor lor, în timp ce fiecare dintre ei îşi împăturea costumul albastru şi se tîra pe coate în cabine minuscule asemănătoare unor sicrie, însoţiţi sau nu de companii pasagere.

Hackworth se întreba inutil dacă el era sau nu singurul din cele două mii de pasageri ai aeronavei care considera că prostituţia este o imoraliate. Îşi punea această problemă mai mult din curiozitate; unele dintre fetele-cerului erau chiar simpatice. Dar în timp ce îşi tîra corpul în propria microcabină, avu un alt atac de frisoane, amintindu-i că poate sufletul îi tînjea, dar corpul îi era prea slăbit pentru astfel de distracţii.

O altă posibilă explicaţie pentru aceste atacuri ar fi fost că nanositurile lui Dr. X le căutau şi le distrugeau pe cele introduse de Forţele Unite ale Majestăţii Sale, declanşînd un adevărat război, în timp ce sistemul imuni-

tar se străduia să elimine rămășițele măcelului. Hackworth adormi pe neașteptate, înainte ca gigantica navă să părăsească aerodromul. Visă despre dispozitivele implementate pe care le văzuse mărite pe mediatronul lui Dr. X în timpul primei vizite la acesta. Erau destul de înspăimîntătoare. Faptul că avea milioane de asemenea dispozitive în vene nu-i liniștea mintea. Pînă la urmă nu era chiar așa de rău să știi că sîngele tău este plin de niște microbi cu care oamenii se învățaseră să trăiască de zeci de ani. Era uimitor cu ce se puteau obișnui oamenii.

Cînd se întoarse de pe o parte pe alta, auzi un mic țiuit. Venea dinspre stiloul ce atîrna pe lanțul de la ceas și însemna că are un mesaj. Poate că era un bilet de mulțumire de la Fiona. Oricum nu mai reușea să adoarmă. Luă o bucată de hîrtie mediatronică, rosti comenzile și transferă mesajul din stilou pe pagină.

Fu dezamăgit să vadă că nota era tipărită; un soi de corespondență oficială și nu, din nefericire, un mesaj din partea fiicei sale. Cînd începu să-l citească, înțelese că nu era nici măcar oficial. Nu era de la un om. Era o înștiințare trimisă lui automat de o mașinărie pe care el o realizase în urmă cu doi ani. Mesajul era amestecat cu hărți, grafice și diagrame. Spunea:

ABECEDARUL ILUSTRAT AL TINEREI DOMNIȘOARE A FOST GĂSIT

Era însoțit de o hartă animată, tri-dimensională, a New Chusanului, cu o linie roșie trasată peste ea, pornind din fața unui apartament aflat la etajele superioare ale unei clădiri din Teritoriul Concesionat numit Încîntare. De acolo se prelungea în jurul insulei.

Hackworth rîse pînă cînd vecinii săi bătură în pereții despărțitori cerîndu-i să facă liniște.

Nell și Harv în largul lor în Teritoriile Concesionate; întîlnirea cu o teacă de supraveghere neospitalieră; o revelație despre Abecedar

Teritoriile Concesionate erau prea valoroase pentru a lăsa mult spațiu Naturii, însă gedetectorii de la Imperial Tectonics Limited auziseră că pomii erau utili curățării și răcoririi aerului și din acest motiv ridicaseră bariere de verdeață de-a lungul hotarelor dintre sectoare. În prima oră pe care o petrecuseră în libertate pe străzi, Nell trase cu ochiul la una dintre ele, cu toate că la acea vreme părea neagră. Se desprinsese de lîngă Harv și fugise în acea direcție din josul străzii ce se deschidea într-un tunel luminos de ecrane mediatronice. Harv o urmase, ținînd cu greu pasul, pentru că fusese bătut mai crunt decît Nell. Erau aproape singurii oameni de pe stradă, și, cu siguranță, erau singurii care se mișcau avînd un scop. Așa că, în timp ce fugeau, mesajele de pe ecrane îi urmăreau ca niște lupi flămînzi, asigurîndu-se că ei înțeleg că, în cazul în care folosesc anumite ractive sau anumite droguri, pot fi siguri că vor avea relații sexuale cu persoane tinere însă ireale. Unele dintre ecrane simplificau de-a dreptul lucrurile vînzînd direct sex. Mediatroanele de pe străzi erau extraordinar de mari pentru că trebuiau văzute cu claritate de pe cîmpurile pline de buruieni, falezele, terasele și curțile din New Atlantis Clave și pînă sus pe munte.

Neîncetata expunere a acestui gen de lucruri ducea la ignorarea mediatroanelor de către populație. În loc să le închidă din cînd în cînd, oferindu-le celor cărora le era adresată reclama un moment de pauză, proprietarii se încăpățînau să găsească acea imagine care să atragă atenția privitorilor doar spre un anume ecran. Media-

troanele deveniseră din ce în ce mai mari. Cu ceva timp în urmă, fusese stabilit subiectul central: sfîrcurile și alte părți anatomice delicate erau singurele ce păreau a atrage atenția, cu toate că, uneori, creatorii reclamelor aruncau în joc elemente opuse, cum ar fi un peisaj sau un bărbat citind o poezie. Din moment ce mediatroanele ajunseseră la sute de metri înălțime, singurele strategii competitive care nu fuseseră încercate erau trucurile tehnice: flash-uri luminoase sau fantome virtuale ce ar fi trebuit să atragă privirile indiferente ale trecătorilor.

De unde se afla Harv, Nell părea un personaj suprapus imenselor ecrane, executînd bruște schimbări de direcție, o siluetă cînd luminoasă, cînd întunecată, alergînd cît o ținea puterile. Nell știa că produsele de pe ecrane erau falsuri și în majoritatea cazurilor nici măcar nu le recunoștea, dar viața o învățase totul despre trucuri. Nu se va lăsa păcălită.

Nu descoperise încă modalitatea de a ignora reclamele, așa că menținu constant direcția pe mijlocul străzii pînă cînd sări peste o barieră energetică absorbantă și dispăru în pădure. Cîteva secunde mai tîrziu, Harv o urmă, cu toate că brațul lui nu era capabil să-i suporte greutatea în salt. Așa că sfîrși tîrîndu-se pe deasupra.

— Nell! țipa el în timp ce ea se așezase deja într-un cuib de materiale reciclabile, viu colorate. Nu poți rămîne aici! Nu poți sta în copaci, Nell!

Nell pătrunsese adînc în pădure, sau cel puțin pînă acolo unde se putea ajunge prin centura îngustă, verde, ce separa un Teritoriu Concesionat de altul. Căzuse de cîteva ori și se lovise cu capul de copaci pînă cînd, cu acea capacitate de adaptare specifică copiilor, realiză că se afla pe una dintre acele suprafețe care nu erau netede asemeni podelelor, străzilor sau autostrăzii. Aici, era necesar ca gleznele să dea dovadă de o oarecare maleabilitate. Era ca unul dintre acele locuri despre care citise în

Abecedarul Ilustrat, o zonă magică unde dimensiunile terenului fuseseră lăsate fără reguli stricte, denivelările conținînd gropi ce se repetau pînă în cele mai mici amănunte, cu mizerie aruncată deasupra în care fuseseră plantați arbuști ce se dezvoltau la fel de rapid ca bambușii. Curînd, Nell descoperi un mecanism uriaș ce explodase recent, suflul dînd naștere unei depresiuni line ce parcă invita la cuibăreală. Nell sări în ea.

Cîteva minute i se păru teribil de caraghios că Harv n-o putea găsi. Apartamentul lor avea doar două locuri unde te puteai ascunde, debaralele, așa că tradiționalul joc de-a v-ați-ascunselea le oferise puține satisfacții și îi făcuse să se întrebe ce găsește toată lumea amuzant la un joc atît de stupid. Dar acum, aici, în pădurea întunecată, Nell începea să înțeleagă.

— Te dai bătut? spuse ea într-un final și Harv o găsise. Rămăsese însă pe marginea gropii, cerîndu-i să iasă din ea. Nell refuză. Pînă la urmă Harv coborî. Nell îi sări în brațe.

— Trebuie să plecăm, spuse el.

— Vreau să stau aici, replică ea. E frumos.

— Nu ești singura care crede asta, îi explică fratele ei. Din acest motiv aici au teci.

— Teci?

— Aerostate. Pentru securitate.

Nell era încîntată să audă asta și nu pricepea de ce Harv vorbea de securitate cu atîta obidă în glas.

Un turbo jet păru a-i observa și plană spre ei, balansîndu-se în timp ce ocolea vegetația. După ce cîntă cîteva note acute, se opri chiar deasupra lor. Copiii nu reușeau să vadă mai mult de niște sclipiri de lumină colorată, reflecții ale îndepărtatelor mediatroane. Se auzi o voce, un pic prea tare:

— Vizitatorii sînt oricînd bineveniți să se plimbe prin acest parc. Sperăm să vă facă plăcere. În cazul în care

aveți nevoie de direcționare, vă rugăm să o cereți și să așteptați pînă cînd vi se vor oferi explicații.

— E drăguț, spuse Nell.

— Nu pentru multă vreme, zise Harv sec. Hai să plecăm de aici pînă nu se enervează.

— Îmi place aici.

Din aerostat izbucni un puternic fascicol de lumină albă. Amîndoi copiii își acoperiră ochii. Vocea le spuse:

— Permiteți-mi să vă luminez drumul pînă la cea mai apropiată ieșire.

— Noi am fugit de-acasă, explică Nell. Dar Harv se cățără afară din groapă, trăgînd-o pe Nell după el cu mîna teafără.

Turbinele mecanismului scîrțîiră în timp ce acesta schimba direcția. Îi conduse pînă la cea mai apropiată stradă. Cînd în sfîrșit ei trecuseră înapoi de barieră și se aflau cu picioarele pe o suprafață dreaptă, aerostatul își stinse luminile și își reluă rondul prin pădure.

— E-n regulă, Nell, așa fac întotdeauna.

— De ce?

— Pentru ca locul ăsta să nu se umple de fugari.

— Ce sînt ăia?

— Oameni cum suntem noi acum, explică Harv.

— Hai să mergem să stăm cu prietenii tăi! propuse Nell. Fratele ei nu-i prezentase niciodată pe prietenii lui, ea îi știa așa cum copiii din epoci trecute îi știau pe Ghilgameș, Roland sau Superman. Nell avea impresia că străzile erau pline de prieteni de-ai lui Harv și că ei erau mai mult sau mai puțin puternici.

Chipul băiatului rămase încruntat o vreme, apoi Harv spuse:

— Trebuie să vorbim despre cartea ta magică.

— Despre *Abecedarul Ilustrat al Tinerei Domnișoare*?

— Mda, cum s-o fi numind.

— De ce trebuie să vorbim despre el?

— Ce? spuse Harv cu glas moale, așa cum făcea ori de cîte ori Nell vorbea civilizat.

— De ce trebuie să vorbim despre el? repetă Nell răbdătoare.

— E ceva ce nu ți-am spus niciodată despre cartea asta, dar acum trebuie să-ți spun. Vino, să nu stăm pe loc, altfel au să apară niște nemernici să ne necăjească. Se îndreptară spre strada principală a Orașului Lazy Bay, care era acel Teritoriu Concesionat spre care îi condusese teaca. Strada principală se afla pe malul apei, separînd plaja de numeroasele clădiri unde oamenii mergeau ca să bea și care erau fațetate cu mediatroane indecente.

— Nu vreau să merg în direcția aia, spuse Nell, amintindu-și de imaginile obscene văzute mai devreme. Dar Harv o apucă de încheietură și porni să coboare dealul, trăgînd-o după el.

— E mai sigur decît pe străzile dosnice. Acu' hai să-ți spun de carte. Eu și prietenii mei am luat-o, împreună cu alte lucruri, de la un Vick pe care l-am caftit. Doctorul ne-a spus să-l atacăm.

— Doctorul?

— Chinezul acela de la Circul Puricilor. A spus că ar trebui să-l caftim și să ne asigurăm că am făcut-o bine, așa că eu am fost filat de monitoare.

— Ce înseamnă asta?

— Nu contează. El ne-a mai zis că vrea să luăm ceva de la Vicksu' ăsta – un pachet cam așa de mare. Harv desenă un dreptunghi în aer, de dimensiunile unei cărți. Ne-a dat de înțeles că e ceva foarte valoros. Ei bine, noi n-am găsit nici un pachet așa de mare. Totuși, am găsit la el o porcărie de carte veche. Adică, părea veche, dar era în bună stare, însă nici unul n-am recunoscut-o ca fiind lucrul pe care îl vroia Doctorul, pentru că el are o mulțime de cărți. Așa că l-am luat eu pentru tine.

E, acu' o săptămînă sau două, Doctorul a vrut să afle unde e pachetu' iar eu i-am spus povestea. Cînd a auzit de carte, ne-a zis că pachetu' și cartea sînt unul și același lucru. Atunci, tu deja te jucai toată ziua și toată noaptea cu cartea. Nell, nu m-am îndurat să ți-o iau, așa că am mințit. I-am spus că am aruncat cartea pe autostradă cînd am văzut că e o vechitură și că, dacă nu e acolo, înseamnă că a luat-o cineva. Doctorul s-a enervat, dar m-a crezut.

— De-aia nu i-am adus pe băieți la noi în apartament. Dacă Doctorul află că tu mai ai Abecedarul, mă omoară.

— Ce ne facem?

Expresia lui Harv arăta clar că nu vrea să mai vorbească despre asta.

— Pentru început, hai să facem rost de niște chestii gratuite.

Se îndreptară spre dig pe un drum ocolit, ținîndu-se cît mai departe de clienții beți ai constelației de bordeluri înșirate pe marginea apei. De la un C.M. din colțul unei străzi luară tot ce le trebuia pentru o masă gratuită: cutii cu apă și substanțe nutritive, plicuri de sushi realizate pentru orez și nanosuirimi, bomboane pe băț și un pachet mare cît mîna lui Harv pe care scria cu litere de-o șchioapă „REFLECTĂ 99% DIN INFRAROȘII" și care conținea uriașe pături metalizate. Nell observase o mulțime de forme neregulate împrăștiate pe plajă, ca niște uriașe larve argintii. Probabil că erau alți fugari înfășurați tot în asemenea pături. După ce terminară de mîncat, fugiră spre plajă și își aleseră un loc de dormit. Nell dorise un loc mai aproape de apă, dar Harv îi explicase de ce este periculos să se așeze undeva sub nivelul mării. Înaintară pe lîngă dig cîțiva kilometri buni pînă descoperiră o bucată de plajă destul de liberă. Se înfășurară în pături. Harv insistase că unul dintre ei trebuie să rămînă treaz ca să păzească. Nell învățase o mulțime despre astfel de lucruri din aventurile imaginare

pe care Abecedarul i le punea la dispoziție așa că se oferi să rămînă prima trează. Curînd, Harv adormi, iar Nell își deschise cartea. Cînd era întuneric, paginile erau luminate iar literele se reliefau întunecate, asemeni ramurilor pomilor în lumina lunii pline.

Reacția Mirandei la evenimentele serii; consolare venită dintr-o direcție neașteptată; din Abecedar, moartea unui erou, zborul în țara de Dincolo și ținuturile Regelui Coțofană

Teatrul Parnasse avea un bar destul de simpatic, nimic spectaculos, doar un fel de sufragerie amplasată la parter, cu barul în sine amenajat într-o nișă. Gărzile Roșii furaseră vechiul mobilier și picturile, iar acestea fuseseră înlocuite mai tîrziu cu mărfuri post-maoiste care nu erau de aceeași calitate. Cînd ractorii lucrau, conducerea ținea băutura închisă; nu împărtășeau părerile romantice despre geniile creatoare care abuzează de asemenea substanțe. Miranda coborî șovăitoare din boxa ei, își pregăti un sifon și se așeză într-un scaun din plastic. Își împreună mîinile tremurătoare asemeni copertelor unei cărți, apoi își îngropă chipul în ele. După ce respiră de cîteva ori adînc, ochii i se umplură de lacrimi, cu toate că ele sosiră tăcute, un plîns eliberator, nicidecum purificarea pe care ea o spera. Știa că nu ajunsese încă la apogeu pentru că ceea ce se întîmplase era numai primul act. Doar incidentul inițial sau cum i s-o spune în cărți.

— O ședință dură? spuse o voce. Miranda o recunoscu vag. Era Carl Hollywood, dramaturgul, șeful ei.

Dar în seara asta nu părea a fi ticălos, ceea ce era o schimbare.

Carl avea în jur de patruzeci de ani, aproximativ doi metri înălțime, un trup masiv și se îmbrăca, de obicei, cu haine negre, lungi, ce aproape că măturau podeaua. Părul blond, bogat, lung, îl purta dat pe spate și își lăsase o barbă scurtă. Fie era necăsătorit, fie considera că orientările și necesitățile sale sexuale erau prea complexe pentru a fi discutate cu cei cu care lucra. Toată lumea îl știa de frică, iar lui îi plăcea asta; n-ar fi reușit să-și facă meseria dacă ractorii i-ar fi fost amici.

Miranda îi auzi cizmele de cowboy apropiindu-se de covorul chinezeasc. Îi luă paharul cu sifon.

— Nu trebuie să bei chestia asta acidulată cînd plîngi. O să-ți iasă pe nas. Ai nevoie de ceva ca sucul de roșii – care să înlocuiască electroliții pierduți. Știi ce, continuă el zornăind uriașul lanț cu chei, am să dau naibii regulile și o să-ți pregătesc o Bloody Mary adevărată. În general, le fac folosind sos picant de piper, cum se obișnuiește prin părțile de unde sînt eu. Dar, avînd în vedere că mucoasele tale sînt deja destul de iritate, o să-ți fac una normală.

Pînă cînd termină el de vorbit, Miranda își luase mîinile de la față. Se întoarse cu spatele spre el.

— E destul de ciudat să ractezi în boxa aia mititică, nu-i așa? spuse Carl. Îți dă o senzație de însingurare. Teatrul nu era așa înainte.

— Însingurare? Un fel de, răspunse Miranda. Aș avea nevoie de niță izolare în seara asta.

— Îmi spui să te las în pace sau …

— Nu! spuse Miranda, părîndu-i că vocea îi suna disperată. Își readuse tonul la normal înainte de a continua. Nu, nu asta doream să spun. E din cauză că nu știi niciodată ce rol vei juca. Iar unele dintre ele taie destul de adînc. Dacă cineva mi-ar da un scenariu pentru ceea ce tocmai am făcut și m-ar întreba dacă mă interesează, l-aș refuza.

— Era o chestie porno? întrebă Hollywood. Vocea îi sună un pic răgușit. Se supărase brusc. Se oprise în mijlocul camerei, strîngînd paharul cu Bloody Mary ca și cînd ar fi vrut să-l sfărîme în pumn.

— Nu, nu era asta, răspunse Miranda. Sau cel puțin nu era porno în sensul acela al cuvîntului, cu toate că nu știi niciodată ce îi excită pe oameni.

— Dorea clientul să fie excitat?

— Nu. Deloc.

Tăcu multă vreme apoi continuă.

— Era un copil. O fetiță.

Carl o privi cercetător, după care își aminti de politețe și își întoarse ochii spre bar, evaluînd sculpturile.

— Deci următoarea întrebare care se pune este de ce m-am întristat atît de tare din cauza unui ractiv pentru copii, spuse Miranda, după ce luă cîteva înghițituri zdravene din băutură.

— Nu aveam de gînd să te întreb, clătină Carl capul.

— Nu cu voce tare.

— La ce mă gîndesc eu, mă privește, punctă Hollywood. Acum să ne concentrăm asupra problemei tale. Se încruntă, se așeză în fața ei și își trecu mîna prin păr, absent. E cel cu plata aceea substanțială? El avea acces la chitanțele de plată; știa cum își petrece Miranda timpul.

— Mda.

— Am avut cîteva ședințe.

— Știu.

— Pare diferit de ractivele pentru copii obișnuite. E educativ, dar cumva mai întunecat. O mulțime de chestii preluate din Frații Grim, însă nerefăcute. Puternice.

— Mda.

— E uimitor pentru mine faptul că un copil poate petrece atît de mult timp …

— Și pentru mine. Miranda mai luă o înghițitură, apoi mușcă din capătul bucății de țelină și mestecă o vreme.

Ideea este că, spuse ea, cresc copilul altcuiva în locul părinților.

Carl o privi în ochi pentru prima oară.

— Și tocmai s-a petrecut ceva al naibii de neplăcut.

Ceva teribil.

Carl clătină capul aprobator.

— Atît de neplăcut încît nici măcar nu știu dacă fetița mai trăiește sau nu.

Carl aruncă o privire spre ceasul demodat de pe perete, al cărui cadran se îngălbenise din cauza timpului de un secol și jumătate, și a nicotinei care se depuseseră pe el.

— Dacă trăiește, atunci probabil că are nevoie de tine.

— Ai dreptate, spuse Miranda. Se ridică și se îndreptă spre ieșire. Apoi, înainte ca Hollywood să poată reacționa, se răsuci pe călcîie, se lăsă în jos și îl sărută pe obraz.

— Hei, încetează, protestă el.

— Ne vedem mai tîrziu, Carl. Mulțumesc. Miranda urcă în fugă scara îngustă, îndreptîndu-se spre boxa ei.

Baronul Burt zăcea mort pe podeaua Castelului Întunecat. Prințesa Nell era îngrozită de sîngele care țîșnea din rană, dar se apropie curajoasă de el și trase de la cingătoarea lui lanțul cu cele douăsprezece chei. Apoi merse la Prietenii de Noapte, îi așeză într-un mic rucsac și împachetă la repezeală un pachețel cu mîncare în timp ce Harv aduna pături, frînghii și unelte pentru călătoria lor.

Traversau curtea Castelului Întunecat, îndreptîndu-se spre marea poartă cu douăsprezece lacăte, cînd, pe neașteptate, Regina cea rea le ieși în față, înaltă ca un uriaș, înfășurată în fulgere și nori de furtună! Din ochii ei țîșneau lacrimi ce se transformau în sînge în timp ce îi curgeau pe obraji.

— L-ați luat de lîngă mine! țipă ea. Iar Nell înțelese că ăsta era un lucru îngrozitor pentru mama ei vitregă, din cauză că era slabă și neajutorată fără un bărbat. Pentru asta, continuă Regina, vă blestem să rămîneți încuiați pentru totdeauna în Castelul ăsta Întunecat! Și aplecîndu-se, smulse cu mîinile ei imense lanțul cu chei din mînuța Prințesei Nell. Apoi se transformă într-un vultur și zbură peste ocean spre țara de Dincolo.

— Suntem pierduți! strigă Harv. Acum nu vom mai scăpa niciodată din locul ăsta! Dar Prințesa Nell nu-și pierdu speranța.

Nu mult după ce Regina dispăruse la orizont, o altă pasăre veni în zbor spre ei. Era Corbul, prietenul lor din țara de Dincolo, cel care îi vizita des și le spunea povești despre țări îndepărtate și eroi faimoși.

— Asta este șansa voastră să scăpați, spuse Corbul. Regina cea rea se înfruntă în vrăji cu Regii Fermecați și Reginele ce conduc țara de Dincolo. Legați o funie de un crenel, lăsați-o în jos și mergeți spre libertate.

Prințesa Nell și Harv se suiră într-unul dintre turnurile ce străjuiau poarta Castelului Întunecat. Acesta avea ferestre înguste, de unde soldații din timpuri trecute aruncau săgeți spre invadatori. Harv legă capătul frînghiei de un cîrlig din perete și o aruncară în jos. Prințesa Nell își aruncă mai întîi prietenii, știind că ei vor ajunge pe pămînt nevătămați. Apoi coborî pe frînghie spre libertate.

— Urmează-mă, Harv! strigă ea. Totul e bine aici jos și locul e mult mai luminos decît îți poți imagina.

— Nu pot, răspunse el. Sînt prea mare ca să trec de fereastră. Și porni să arunce bucățile de pîine și de brînză, pleoștile cu apă și murăturile pe care le pregătiseră pentru drum.

— Atunci am să mă urc înapoi pe frînghie și o să rămîn cu tine, spuse Prințesa Nell generoasă.

— Nu! strigă Harv și dezlegă frînghia, lăsînd-o pe Nell afară.

— Dar voi fi pierdută fără tine! scînci Prințesa Nell.

— Astea sînt părerile mamei vitrege, spuse Harv. Tu eşti o fată curajoasă, puternică şi deşteaptă şi te poţi descurca minunat fără mine.

— Harv are dreptate, aprobă Corbul, zburînd deasupra. Destinul tău este în ţara de Dincolo. Grăbeşte-te, să nu se întoarcă mama vitregă şi să te prindă.

— Atunci voi merge în ţara de Dincolo cu Prietenii mei de Noapte, spuse Prinţesa Nell. Voi găsi cele douăsprezece chei şi mă voi întoarce într-o zi şi te voi elibera din Castelul Întunecat.

— Nu-mi fac mari speranţe, dar îţi mulţumesc oricum, răspunse Harv.

Jos pe ţărm se afla o mică barcă pe care o folosise cîndva tatăl lui Nell ca să navigheze în jurul insulei. Nell se sui în ea cu prietenii ei şi începu să vîslească.

Nell vîsli multe ore, pînă cînd începură să o doară spatele şi umerii. Soarele apusese spre vest, cerul se întunecase şi devenea tot mai greu să-l vadă pe Corb. Apoi, spre uşurarea ei, Prietenii Nopţii se treziră ca întotdeauna la viaţă. Era destul loc în barcă pentru Prinţesa Nell, Purpuriul, Peter şi Răţoi, însă Dinozaurul era atît de mare încît aproape că scufundă mica ambarcaţiune; el fu nevoit să se aşeze la proră şi să vîslească în timp ce toţi ceilalţi se aşezaseră la pupa, încercînd să echilibreze barca.

Cu Dinozaurul la vîsle, înaintară mult mai repede; dar dis-de-dimineaţă se porni furtuna şi curînd valurile erau mai înalte chiar şi decît Dinozaurul. Ploaia era atît de puternică încît Prinţesa Nell şi Purpuriul fură nevoiţi să folosească casca strălucitoare a dinozaurului în loc de găleată ca să arunce apa afară din barcă. Dinozaurul îşi aruncă întreg echipamentul pentru a uşura barca, dar nu era destul.

— Atunci îmi voi face datoria de războinic, spuse Dinozaurul. Eu nu-ţi mai sînt de folos, Prinţesă Nell; de acum încolo, va trebui să asculţi de sfaturile înţelepte ale

celorlalţi Prieteni de Noapte ai tăi şi să foloseşti ce ai învăţat de la mine doar atunci cînd altceva nu dă rezultate. Şi sări în apă, dispărînd în valuri. Barca se ridică rapid. O oră mai tîrziu, furtuna începu să se domolească, răsăritul era aproape, oceanul devenise neted ca oglinda iar înspre vest, la orizont apăru un ţinut mai verde decît îşi imaginase vreodată Prinţesa Nell: ţara de Dincolo.

Prinţesa vărsă cîteva lacrimi pentru pierderea Dinozaurului şi vru să aştepte pe ţărm în caz că el ar fi fi apărut.

— Nu trebuie să ne pierdem timpul aici, spuse Purpuriul. Am putea fi văzuţi de una dintre santinelele Regelui Coţofană.

— Regele Coţofană? întrebă Prinţesa Nell.

— Unul dintre cei Doisprezece Regi Fermecaţi. Ţărmul acesta face parte din domeniul lui. Are un cîrd de graur care îi păzesc hotarele.

— Prea tîrziu! strigă Peter cel cu ochi ageri. Am fost descoperiţi!

În acel moment răsări soarele şi Prietenii de Noapte se transformară la loc în păpuşi.

O pasăre singuratică se îndrepta spre ei pe cerul dimineţii. Cînd ajunse mai aproape, Prinţesa Nell observă că nu era unul dintre graurii Regelui Coţofană; era prietenul lor, Corbul. El se aşeză pe o ramură deasupra capului ei şi cîrîi:

— Veşti bune! Veşti proaste! Cu care să încep?

— Cu cele bune, spuse Prinţesa Nell.

— Regina cea rea a pierdut bătălia. Puterile ei au fost înfrînte de cele ale Regilor şi Reginelor.

— Care sînt veştile proaste?

— Fiecare dintre ei a luat cîte o cheie ca trofeu şi a închis-o în tainiţele personale cu comori. Nu vei reuşi niciodată să le aduni pe toate douăsprezece.

— Dar am jurat să le obţin, spuse Prinţesa Nell. Iar noaptea trecută, Dinozaurul mi-a dovedit că un luptător

trebuie să-şi împlinească datoria chiar dacă asta duce la moarte. Arată-mi drumul spre castelul Regelui Coţofană; vom lua prima cheie.

Ea se afundă în pădure şi, nu după mult timp, descoperi un drum prăfuit ce ducea spre castelul Regelui Coţofană. După ce se opriră să mănînce, porniră pe drumul acela, supraveghind atent cerul.

Acum urmă un capitol vesel în care Nell descoperi urmele unui alt călător, apoi ale altuia şi ale altuia. Toate acestea continuară pînă la căderea nopţii, cînd Purpuria examină urmele şi o informă pe Prinţesa Nell că se învîrtise în cerc toată ziua.

— Dar am urmat drumul cu grijă, spuse Nell.

— Drumul este unul dintre trucurile Regelui Coţofană, spuse Purpuriul. Este un drum circular. Pentru a descoperi castelul trebuie să ne punem creierul la treabă, pentru că toate în ţara sînt nişte trucuri de un fel sau altul.

— Dar cum putem găsi castelul cînd toate drumurile sînt făcute special ca să ne inducă în eroare? întrebă Iepurele Peter.

— Nell, ai un ac? întrebă Purpuriul.

— Da, răspunse Nell scoţînd din buzunar trusa de împletit.

— Peter, tu ai piatra ta magică?

— Da, spuse Peter şi o scoase din buzunar. Nu părea fermecată, pentru că era numai o bucată de cărbune gri, dar avea puterea magică de a atrage bucăţi mici de metal.

— Iar tu, Răţoiule, ai un dop de plută de la o sticlă cu limonadă?

— Asta e aproape goală, spuse Răţoiul.

— Foarte bine. O să mai am nevoie de un vas cu apă, spuse Purpuriul şi luă cele trei obiecte de la prietenii săi.

Nell citi mai departe în Abecedar, învăţînd cum a realizat Purpuriul o busolă, magnetizînd acul, vîrîndu-l în dopul de plută şi punîndu-l să plutească pe apa din vas. Citi despre călătoria lor prin ţara Regelui Coţofană şi despre toate capcanele ivite în cale: animale care le furau mîncarea, nisipuri mişcătoare, furtuni neaşteptate, fructe de pădure apetisante, dar otrăvitoare, curse şi gropi pline cu frunze, amenajate pentru musafiri nepoftiţi. Nell ştia că, dacă dorea, putea să se întoarcă şi pună întrebări despre această parte a aventurii. Dar cea mai importantă părea a fi discuţia cu Peter, ce încheia fiecare zi de călătorie.

Iepurele Peter era ghidul lor printre aceste primejdii. Vederea lui era ageră datorită morcovilor pe care îi mînca iar urechile lui uriaşe reuşeau să detecteze primejdiile de la kilometri depărtare. Nasul lui tremurător mirosea pericolele iar mintea îi era prea ascuţită pentru trucurile Regelui Coţofană. Nu după multă vreme ajunseră în preajma oraşului Regelui Coţofană, oraş ce nu avea ziduri în jur. Încă o dovadă că Regele era foarte sigur că nici un invadator nu va reuşi vreodată să treacă de toate capcanele din pădure.

Prinţesa Nell în oraşul Regelui Coţofană; necazuri cu hiena; povestea lui Peter; Nell are de-a face cu un străin

Pentru Prinţesa Nell, oraşul Regelui Coţofană era mai înspăimîntător decît orice sălbăticie şi mai degrabă şi-ar fi încredinţat viaţa creaturilor din pădure decît locuitorilor oraşului. Încercaseră să doarmă într-un pîlc de co-

paci din mijlocul oraşului, care îi reamintea Prinţesei de poienițele de pe Insula Încîntare. Însă, înainte de a reuși să se aşeze confortabil, o hienă șuierătoare, cu ochi roșii și colți uriași, îi urmări tot drumul.

— Poate vom reuși să ne strecurăm înapoi printre copaci după ce se întunecă, iar hiena nu ne va mai vedea, sugeră Nell.

— Hiena ne vede tot timpul, pentru că ochii ei percep lumina infraroşie care radiază din corpurile noastre, spuse Purpuria.

Într-un sfîrşit, Nell, Peter, Rățoiul și Purpuria au găsit un loc de tabără pe un cîmp unde locuiau și alți oameni. Rățoiul amenajă puțin locul și aprinse focul. Înainte de culcare, mîncară niște supă. Dar, oricît încercă, Prinţesa Nell nu reuşi să adoarmă. Observă că nici Iepurele Peter nu adormise; stătea doar cu spatele la foc, privind în întuneric.

— De ce te uiți în întuneric și nu spre foc, aşa cum facem noi? întrebă Nell.

— Pentru că din întuneric pîndește pericolul, spuse Peter, iar dinspre foc vine doar iluzia. Cînd eram un iepuraş micuț care fugise de acasă, asta a fost prima lecție pe care am învățat-o.

Peter le spuse povestea lui, la fel cum făcuse și Dinozaurul mai demult. Era o poveste despre cum fugiseră el și fraţii lui de acasă și căzuseră victime pisicilor, vulturilor, nevăstuicilor, cîinilor și oamenilor, care nu vedeau în ei niște mici aventurieri, ci masa de prînz. Peter era singurul care supraviețuise, pentru că era cel mai deștept dintre toți.

— Într-o bună zi, m-am hotărît să-mi răzbun fraţii, spuse Peter.

— Ai reuşit?

— Păi asta e o poveste lungă.

— Spune-mi-o ! ceru Prinţesa.

Dar, înainte ca iepuraşul să continue povestea, realizară că un străin se apropie de ei.

— Ar trebui să-i trezim pe Rățoi și pe Purpurie, spuse Peter.

— O, lasă-i să doarmă, răspunse Prinţesa. Le prinde bine odihna, iar acest străin nu pare a fi prea rău.

— Și cum arată un străin rău?

— Știi tu, ca un vultur sau ca o nevăstuică, răspunse Prinţesa.

— Bun găsit, tînără domnişoară, vorbi străinul, care era îmbrăcat cu haine scumpe și purta o mulțime de bijuterii. N-am putut să nu observ prezenţa dumitale în frumosul Oraş Coțofană, dar și faptul că nu ați avut noroc. Nu pot sta în casa mea confortabilă, mîncînd bucate multe și gustoase fără să mă simt vinovat știind că dumneavoastră vă aflați aici, afară, suferind. Nu vreți să veniți cu mine și să-mi permiteți să am grijă de dumneavoastră?

— Nu-mi las prietenii singuri, spuse Prinţesa Nell.

— Bineînțeles că nu – nu spuneam asta. Păcat doar că ei dorm. A, am o idee! Dumneavoastră veniți cu mine, prietenul iepure rămîne aici treaz să-i păzească pe prietenii adormiți, iar eu vă voi arăta unde locuiesc, ca să vă dovedesc faptul că nu sînt un străin ciudat ce încearcă să profite de dumneavoastră, aşa cum vedeți în acele idioate povești pe care doar copiii mici le citesc. Dumneavoastră nu sunteți copil mic, nu?

— Nu, nu cred, răspunse Prinţesa.

— Atunci veniți cu mine, verificați-mă și, dacă ajungeți la concluzia că sînt o persoană cumsecade, ne vom întoarce și vom lua și restul grupului. Haideți, pierdem timp!

Prinţesei Nell îi venea foarte greu să-l refuze pe străin.

— Nu merge cu el, Nell! o rugă Peter. Dar, într-un sfîrșit, Nell plecă împreună cu străinul. În inima ei, știa că nu face bine, dar era prostuță și din cauză, nu era decît o fetiță, simțea că nu poate spune nu unui om mare.

Din acest punct povestea deveni foarte interactivă. Nell încercă diferite variante. Uneori, bărbatul îi oferea o băutură iar ea adormea. Dacă, însă, refuza băutura, el o lega. În oricare dintre încercări, bărbatul se dovedea a fi un pirat sau o vindea pe Prințesa Nell unor pirați care o țineau prizonieră. Nell încercase toate trucurile care îi veniseră în minte, dar se părea că scenariile fuseseră construite de așa natură încît, din momentul în care Nell lua hotărîrea de a pleca împreună cu străinul, nici una dintre acțiunile ei ulterioare nu o salva de la a deveni sclava piraților.

După a zecea sau a douăsprezecea încercare, Nell scăpă Abecedarul în nisip și se aplecă peste el, plîngînd. Plîngea în tăcere pentru ca Harv să n-o audă. Plînse multă vreme; nu vedea nici un motiv pentru care să se oprească. Acum, se simțea prinsă în capcană, la fel ca Prințesa Nell din carte.

— Hei, se auzi vocea unui bărbat, foarte blîndă. La început, Nell crezu că se aude dinspre carte și nu-i dădu atenție. Era supărată pe Abecedar.

— Ce s-a întîmplat, fetițo? întrebă vocea. Nell încercă să privească în sus, să vadă de unde venea vocea, dar tot ce vedea printre lacrimi erau culorile aprinse ale mediatronului. Se frecă la ochi, dar mîinile îi erau pline de nisip. Pentru o clipă, intră în panică. Realiză că acolo se afla o persoană, un om mare, iar ea se simțea neajutorată și nu vedea nimic.

Reuși pînă la urmă să-l privească. Stătea la cîțiva metri de ea, privind-o cu fruntea încruntată de îngrijorare.

— Nu trebuie să plîngi, spuse bărbatul. Situația nu poate fi atît de rea.

— Cine ești tu? întrebă Nell.

— Sînt doar un prieten care vrea să te ajute. Vino puțin, trebuie să vorbim o clipă și nu vreau să-l trezim pe prietenul tău de colo.

— Să vorbim despre ce?

— Despre cum pot să te ajut. Hai, vino. Vrei ajutor sau nu?

— Vreau, răspunse puștoaica.

— Bine. Haide, atunci, spuse străinul ridicîndu-se în picioare. Făcu un pas spre Nell și îi întinse o mînă.

Nell ridică mîna stîngă spre el și, în ultima secundă, îi aruncă în față un pumn de nisip cu mîna dreaptă.

— La dracu'! se răsti străinul. Nemernică mică, o să te fac să plătești pentru asta.

Ca întotdeauna, lunceagul se afla sub capul lui Harv. Nell îl trase afară și se întoarse spre străin, rotindu-și rapid întreg corpul și întinzîndu-și încheietura în ultimul moment, așa cum o învățase Dojo. Capătul liber al lunceagului lovi rotula străinului cu forță, iar Nell auzi ceva trosnind. Străinul țipă, uimitor de tare, și se prăbuși în nisip. Nell învîrti lunceagul, făcîndu-l să șuiere. Următoarea lovitură se îndrepta spre tîmpla străinului. Dar, înainte ca Nell să lovească, Harv o apucă de încheietură. Capătul liber al lunceagului se roti, scăpat de sub de control, și o pocni în arcadă cu putere, spărgînd-o. Nell simți că trupul i se răcește și îi veni să vomite.

— Bine ochit, Nell, spuse Harv. Dar e timpul să plecăm naibii de aici.

Ea înfășcă Abecedarul. Fugiră împreună pe plajă, sărind peste larvele argintii ce străluceau metalic în lumina mediatronică.

— Probabil că acum polițiștii vor fi pe urmele noastre, spuse fratele ei. Trebuie să găsim o ascunzătoare.

— Ia una dintre păturile alea, spuse Nell. Am o idee.

Lăsaseră pătura lor argintie în urmă. Lîngă dig plutea o pătură care căzuse dintr-un coş cu obiecte reciclabile. Harv o apucă în fugă şi o îndesă sub haină.

Nell îl duse pe Harv spre potecuţa din pădure. Găsiră drumul spre micuţa peşteră unde se opriseră mai devreme. De data asta, Nell întinse pătura peste amîndoi. Aşteptară în tăcere un minut, apoi cinci, apoi zece. Din cînd în cînd, auzeau cîte o teacă subţirică trecînd, dar acestea nu se opreau niciodată. Adormiră pe nesimţite.

Misteriosul suvenir al sosirii domnului Hackworth în Vancouver; cartierul general Atlant al oraşului; el adoptă un nou mod de exprimare

Dr. X trimisese un mesager la Aerodromul din Shanghai pentru a-l căuta pe Hackworth. Mesagerul se strecurase lîngă inginer la toaletă. Îl abordase, schimbaseră cărţi de vizită, înclinîndu-şi uşor capetele unul spre celălalt.

Cartea de vizită a lui Hackworth era la fel de sclipitoare ca şi el. Era albă, cu numele său tipărit cu litere mai degrabă severe. Ca majoritatea cărţilor de vizită, era realizată din hîrtie inteligentă, avea o grămadă de memorie, păstra informaţia digitalizată. Această copie conţinea un program de compilare de materii, extras din cel care crease originalul *Abecedar Ilustrat al Tinerei Domnişoare.* Era o versiune revizuită ce utiliza algoritmi generatori de voce în loc să se bazeze pe ractori profesionişti şi toate elementele necesare pentru ca Dr.X să poată traduce textele în chineză.

Cartea de vizită a Doctorului era mai pitorească. Avea cîteva caractere Hanzi, dar purta şi pecetea lui Dr.X. Pentru că şi aceasta era realizată pe hîrtie inteligentă, ştampila era dinamică. Mecanismul care o tipărise impregnase hîrtia cu un program ce derula continuu un program grafic. Ştampila reprezenta imaginea unui personaj cu o pălărie conică, prelungită pe spate, călărat pe o stîncă lîngă un rîu, cu o undiţă în mînă, trăgînd un peşte afară din apă – nu, nu era un peşte, era un dragon. Chiar în clipa în care îţi dădeai seama de asta, personajul îşi întorcea faţa spre tine şi îţi zîmbea impertinent. Imediat după aceea, tabloul încremenea în caractere reprezentînd numele lui Dr. X. Apoi, o lua de la început. Pe spatele cărţii, erau cîteva mediagliphuri indicînd că, de fapt, era un chit: un program foarte puternic, proiectat pentru un compilator de materii, combinat cu suficienţi ucuşi pentru a-l rula. Mediagliphurile indicau potrivirea cu un compilator de materii de opt metri cubi, sau mai mare, ceea ce era enorm, şi care, în mod evident, nu trebuia utilizat pînă cînd Hackworth nu ajungea în America.

Coborî de pe *Hanjin Takhoma* la Vancouver, care, pe lîngă că avea cea mai arătoasă aerogară din lume, se lăuda şi cu dimensiunile acesteia. Dr. X nu-i dăduse o destinaţie anume – doar chit-ul şi numărul unui zbor – aşa că nu părea a avea sens să rămînă la bord pînă la capătul liniei. De aici putea lua orice tren spre coastă în cazul în care ar fi fost necesar.

Oraşul în sine era un mare bazar. În consecinţă, era aprovizionat cu generozitate cu pieţe publice, patronate de Protocol, unde cetăţenii şi supuşii diferitelor ginte aveau posibilitatea de a se întîlni pe teren neutru pentru negocieri, comerţ, sau orice altceva. Unele pieţe erau simple spaţii deschise, tradiţionale, altele părea centre de întîlnire sau clădiri de afaceri. Numeroase dintre incin-

tele și casele Vechiului Vancouver fuseseră achiziționate de Societatea Bunăvoinței Mutuale din Hong Kong sau de niponi, iar confucianiștii cumpăraseră înaltele clădiri de birouri din zona orașului. În estul orașului, în delta fertilă a rîului Fraser, se presupunea că atît slavii, cît și germanii, aveau tabere largi, înconjurate de rețele mult mai periculoase decît cele obișnuite. Hindustanii aveau și ei unele zone împrăștiate peste tot în metropolă.

Porțiunea Atlantis ieșea deasupra apei cîțiva kilometri la vest de universitate, de care era legată printr-un pod. Imperial Tectonics o făcuse să arate ca o insulă, de parcă s-ar fi aflat acolo de mii de ani. În timp ce Hackworth pedala pe velocipedul închiriat peste pod, aerul rece și sărat îl ajută să se relaxeze; era din nou pe teritoriul natal. Pe o pajiște verde ca smaraldul, tineri în pantaloni scurți se jucau cu mingea.

Pe partea opusă a drumului se afla școala fetelor, cu un teren de joacă la fel de mare, doar că acesta era înconjurat de un gard viu, înalt de cîțiva metri, pentru ca fetele să poată alerga în fuste scurte fără a ofensa eticheta. Nu se odihnise bine în microcabina de pe aeronavă și nu s-ar fi supărat să încerce hotelul și să tragă un pui de somn, dar era doar unsprezece dimineața și nu-și putea irosi ziua. Așa că se îndreptă spre centrul orașului, opri la primul local și prînzi. Barmanul îi arătă drumul spre Oficiul Poștal Regal, la cîteva blocuri mai încolo.

Oficiul era mare și avea numeroase compilatoare de materii, inclusiv unul de opt metri cubi, atașat direct la docul de încărcare. Hackworth introduse chit-ul lui Dr. X în acesta și își ținu răsuflarea. Dar nu se petrecu nimic dramatic; ecranul de pe panoul de comandă îl anunță că va dura cîteva ore.

Hackworth își petrecu timpul liber hoinărind prin zonă. Mijlocul orașului era mic și făcea rapid loc cartierelor de locuințe georgiene, victoriene și romane.

Dincolo de case era o centură de ferme amestecate cu terenuri de golf și parcuri. Se așeză pe o bancă, într-o grădină publică, și despături hîrtia care supraveghea mișcările copiei originale a *Abecedarului Ilustrat al Tinerei Domnișoare.*

După ce petrecu ceva timp în natură, se întoarse spre oraș.

Scoase stiloul și îi scrise o scurtă scrisoare Lordului Finkle-McGraw.

Alteță,

De cînd am acceptat încrederea cu care m-ați onorat, am încercat să fiu în întregime corect, transferîndu-vă toate informațiile ce mi-au parvenit. De aceea trebuie să vă aduc la cunoștință că, în urmă cu doi ani, am inițiat o căutare în Teritoriile Concesionate a exemplarului pierdut din Abecedar ...

Vă trimit alăturat o hartă și alte date înregistrate despre recentele mișcări ale cărții în cauză, necunoscute mie pînă ieri. Nu știu în posesia cui se află, dar, avînd în vedere programarea Abecedarului, înclin să cred că actualul proprietar este o fetiță tethiană, între patru și șapte ani. Probabil că volumul a fost ținut în casă în perioada acestor doi ani, pentru că altfel sistemele mele de urmărire l-ar fi detectat. Dacă aceste supoziții sînt corecte și invenția mea și-a atins scopul inițial, atunci este de presupus că a devenit o parte importantă din viața fetiței ...

Continuă, avertizînd că nu ar fi indicat să fie luată de la fetiță, apoi șterse ultimele cuvinte. Nu era rolul lui Hackworth să-i spună lui Finkle-McGraw cum să-și conducă afacerile. Semnă misiva și o transmise.

O jumătate de oră mai tîrziu, primi următorul răspuns:

Hackworth,

Am primit mesajul. Mai bine mai tîrziu decît niciodată. Abia aştept să întîlnesc fetiţa.

Al dumitale
Finkle-McGraw

Cînd Hackworth ajunse înapoi la Oficiul Poştal şi privi prin ferestruica uriaşului compilator de materii, văzu în lumina difuză contururile unei maşinării. Corpul fusese deja terminat şi se ridica încetişor pe măsură ce patru picioare erau compilate dedesubt. Dr. X îi asigurase inginerului o chevalină.

Hackworth observă, aprobator, că de data asta, inventatorii dăduseră prioritate simplităţii şi puterii, lăsînd la o parte confortul şi stilul. Nu fusese depus nici un efort pentru a face să semene maşina cu un animal real. Multe dintre mecanismele picioarelor erau expuse vederii, astfel încît toată lumea putea admira joncţiunile şi îmbinările; era ca şi cînd ai fi privit roţile unei locomotive de tip vechi. Corpul părea scheletic. Era alcătuit din conectori în formă de stea, unde se întîlneau cinci sau şase spiţe de grosimea unei ţigări. Spiţele şi conectorii formau un corp neregulat ce se înfăşura pe un cadru geodezic. Spiţele îşi puteau schimba lungimea. Hackworth ştia asta pentru că mai văzuse construcţii asemănătoare; corpul îşi putea transforma dimensiunile şi formele asigurînd orice combinaţie flexibilă sau rigidă ar fi fost necesară. În interiorul cadrului, Hackworth vedea sfere şi elipse placate cu aluminium, un cîmp vacuum, fără îndoială, conţinînd cablurile maşinăriei, corpul logic şi sursa de energie.

Picioarele fuseseră compilate cu rapiditate, însă copitele luaseră mai mult timp. Cînd totul era gata, Hackworth eliberă vidul şi deschise uşa.

— Strînge-te, comandă el. Picioarele chevalinei se pliară şi aceasta se întinse pe podeaua C.M.-ului. Se contractă cît putea de mult iar gîtul i se scurtă. Hackworth scoase chevalina cu o mînă. O cără prin holul oficiului, printre clienţii amuzaţi şi apoi afară, în stradă.

— Ridică-te, spuse el. Cu o mişcare scurtă, chevalina se ridică. Hackworth încălecă. Un suport lombar îi înconjură zona rinichilor, apoi chevalina se îndreptă spre pod.

Nu trebuia să facă asta. Hackworth era pe punctul de a-i spune să se oprească. Apoi înţelese motivul pentru care primise chit-ul în ultimul moment: inginerii lui Dr. X programaseră ceva în creierul maşinăriei, spunîndu-i unde să-l ducă.

— Numele? întrebă Hackworth.

— Fără nume, răspunse chevalina.

— Redenumeşte Răpitorul, spuse Hackworth.

— Nume, Răpitorul, spuse Răpitorul; simţind că se apropie de limita districtului de afaceri, se îndreptă spre centru. În cîteva minute, maşinăria tropăia peste pod. Hackworth se întoarse să caute din ochi eventuale aerostate de urmărire; însă, dacă Napier îl supraveghea, o făcea într-un mod deosebit de subtil.

O plimbare scurtă de dimineaţă în Teritoriile Concesionate; Dovetail; un Conetabil simpatic

Sus, pe muntele din faţa lor, vedeau Catedrala St. Mark şi îi auzeau clopotele sunînd schimbarea. Majoritatea sunetelor erau doar o succesiune de note, dar alteori improvizau o melodioară, asemeni unei neaşteptate picături de înţelepciune rezultată dintr-o schimbare a

*I Ching-ului**. Palatul de Diamant al Sursei Victoria sclipea în culorile piersicii și ambrei sub razele răsăritului de soare, ascuns încă după munți. Nell și Harv dormiseră surprinzător de bine sub pătura argintie, dar nu pînă tîrziu. Cîntecele din Tabăra Senderistă îi treziseră și, pînă să ajungă iarăși pe străzi, evangheliștii coreeni și incași ai grupării se strecurau deja pe porți spre căile de acces ale Teritoriilor Concesionate, încovoiați sub mediatroanele împăturite și coșurile pline cu mici cărticele roșii.

— Am putea merge acolo, Nell, spuse Harv, iar ea crezu că el glumește. Ai întotdeauna suficientă mîncare și un colț cald unde să te odihnești în Tabăra Senderiștilor.

— Nu m-ar lăsa să-mi păstrez cartea.

Harv o privi destul de uimit.

— De unde știi? A, nu-mi spune că ai învățat din Abecedar.

— Au doar o singură carte în Sendero, iar ea le spune să le ardă pe toate celelalte.

Pe măsură ce urcau spre centura de verdeață, drumul devenea din ce în ce mai abrubt, iar Harv începu să gîfîie. Din cînd în cînd, se oprea cu mîinile pe genunchi și tușea puternic. Dar aici sus aerul era mai curat; își dădeau seama de asta după cum îl simțeau cînd respirau. Și era și mai rece.

O bandă împădurită înconjura înaltul platou central al New Chusan-ului. Porțiunea pe care o numeau Dovetail se afla chiar în spatele centurii de verdeață. Era la fel de împădurită, cu toate că, de la distanță, zona verde avea o textură mai fină – era alcătuită din copaci mai mici și o mulțime de flori.

*I Ching – străveche metodă divinatorie chinezească.

Dovetail era înconjurată de un gard din bare de fier, vopsit în negru. După o primă privire, Harv spusese că era o glumă, în cazul în care asta era toată securizarea pe care o aveau. Apoi observase peluza, lungă de cîțiva metri, destul de netedă. Ridicase semnificativ o sprînceană spre Nell, afirmînd că, în cazul în care orice persoană neautorizată ar fi încercat să treacă de acea zonă, ar fi fost străpunsă de ace hidraulice oțelite sau împușcată cu tăieturi-care-ard sau ar fi fost sfîșiată de cîini-roboți.

Porțile spre Dovetail erau larg deschise, ceea ce îl alarmă teribil pe Harv. Trecu în fața lui Nell, deși ea încercase să fugă spre ele. La linia de demarcație, pavajul se transformase, din obișnuitul material nanotehnologic albastru, dur, dar flexibil și neted, într-un mozaic neregulat din bucăți de granit.

Singura ființă umană care se vedea era un Conetabil cu părul alb a cărui burtă crease o vizibilă neînțelegere între cele două rînduri de nasturi ai hainei. Încerca să ia din iarbă niște excremente de cîine cu un prosop. Circumstanțele sugerau că mizeria fusese făcută de unul dintre cei doi cîini pitici care chiar în acel moment se alergau, nu departe de acel loc. Lupta atrăsese atenția tuturor de la alte probleme, cum ar fi păzitul porții, așa că primul care îi zări pe Nell și pe Harv fu Conetabilul.

— Valea! le strigă el pe un ton destul de neutru, fluturînd prosopul spre ei. Astăzi nu avem de lucru pentru cei ca tine! Toate compilatoarele gratuite de materii se află jos, lîngă apă.

Vorbele Conetabilului înregistrară un efect contrar celui scontat asupra lui Harv, pentru că sugerau faptul că uneori *aveau* de lucru pentru cei ca el. Păși rapid înainte. Nell profită de asta și ieși din spatele lui.

— Scuzați-mă, domnule, strigă ea, nu am venit aici pentru a căuta de lucru sau pentru a obține lucruri gratuite. Căutăm o persoană care aparține acestei ginte.

La apariția fetiței care arăta ca o thetiană, dar vorbea ca o vicktoriană, Conetabilul își îndreptă tunica și umerii. Neîncrederea făcu loc bunăvoinței, iar el se îndreptă spre cei doi copii, după ce țipă ceva spre cîinii care păreau a suferii de surzenie acută.

— Foarte bine. Cine este cel pe care îl căutați?

— Un bărbat pe nume Brad. Un fierar. Lucrează la un grajd din New Atlantis Clave. Are grijă de cai.

— Îl cunosc bine, spuse Conetabilul. Voi fi fericit să-l sun pentru dumneata. Ești prietenă cu ... el?

— Ne-ar plăcea să credem că amintirile lui despre noi sînt favorabile, răspunse Nell. Harv se întoarse către ea și se strîmbă din pricina felului prețios în care vorbea ea, însă Conetabilul era de-a dreptul impresionat.

— E o dimineață rece, spuse Conetabilul. Nu vreți să mă însoțiți înăuntru? În cabina de la poartă este cald și plăcut și vă voi aduce niște ceai.

În cealaltă parte a porții principale, gardul se termina cu un turn mititel din piatră cu pervazuri înguste, din diamant, încrustate adînc în perete. Conetabilul intră și deschise o ușă grea din lemn, cu balamale din fier. Îi invită pe cei doi copii să intre. Micuța cameră octogonală era decorată cu mobilă fină, din lemn negru; un raft pentru cărți și o sobiță din fier pe care stătea un ibric roșu, ce scotea o impresionantă coloană de fum. Conetabilul le arătă niște scaune din lemn. Încercînd să le scoată de sub masă, copiii descoperiră că sînt de zece ori mai grele decît orice scaun văzuseră ei pînă atunci. Erau realizate din lemn adevărat. Nu erau cine știe ce confortabile, dar lui Nell îi plăcu să stea pe al ei, era ca și cînd ceva din greutatea și mărimea obiectului îi oferea un sentiment de securitate. Ferestrele încăperii erau mari și ea îi putea vedea pe cei doi cîini de pe pajiște, privind spre incintă, fluturîndu-și cozile, uimiți parcă de misterioasa omisiune

care îi lăsase pe afară, într-o lume în care nu puteai conta pe nimic din moment ce una ca asta se putuse petrece.

Conetabilul descoperi o tavă de lemn și se învîrti precaut cu ea prin cameră, adunînd cești, farfurioare, clești, linguriță și alte accesorii necesare servirii ceaiului. Cînd toate uneltele erau adecvat aranjate pe tavă, prepară băutura, urmînd antica procedură, apoi se așeză în fața copiilor.

Pe un dulap de lîngă fereastră, stătea un obiect negru, cu contururi rotunjite, pe care Nell îl recunoscu ca fiind un telefon numai pentru că mai văzuse altele în pasivele la care se uita mama ei – păreau a avea o semnificație mult prea mare față de întrebuințarea care li se dădea. Conetabilul ridică o bucată de hîrtie pe care se aflau numeroase nume, șiruri și informații numerice scrise de mînă. Se întoarse cu spatele spre cea mai apropiată fereastră, apoi se sprijini de dulap ca să aibă mai multă lumină. Ridică hîrtia în lumină, apoi bărbia și privi prin lentilele ochelarilor. După ce potrivi toate elementele geometrice în așa fel încît să aibă cel mai bun unghi, oftă încet, privi spre Nell și Harv prin ochelari, ca și cînd ar fi sugerat că ei ar putea învăța cîteva trucuri valoroase urmărindu-i mișcările. Nell îi urmărea mișcările curioasă, iar asta se întîmpla și din cauză că rareori vedea oameni cu ochelari.

Conetabilul își îndreptă atenția spre bucata de hîrtie și o scană încruntînd cîteva minute sprîncenele înainte de apăsa pe neașteptate o serie de cîteva numere, acțiune care le păru întîmplătoare musafirilor, dar care pentru Conetabil era evident profund semnificativă.

Pe telefonul negru se afla un disc metalic, cu găuri de mărimea unui deget pe margine. Conetabilul își atîrnă receptorul de epoletul uniformei, apoi își vîrî degetul în diferite găuri, folosindu-le pentru a răsuci discul. Avu loc o conversație scurtă, dar foarte veselă. Apoi bătrînul

închise telefonul și își frecă mulțumit palmele de burtă, ca și cînd și-ar fi îndeplinit sarcinile atît de perfect încît restul detaliilor erau numai niște podoabe superficiale.

— Va dura un minut, spuse el. Vă rog, nu vă grăbiți și nu lăsați ceaiul să se răcească. Doriți, poate, și niște prăjiturele?

Nell nu era obișnuită cu un astfel de tratament.

— Nu mulțumesc, domnule, răspunse, dar Harv, întotdeauna pragmatic, spuse că el ar vrea. Brusc, mîinile Conetabilului descoperiră încă o rațiune de a fi și începură să exploreze colțurile întunecate ale bufetelor vechi, din lemn, așezate ici și colo prin cameră.

— A, să nu uit, spuse el absent, în timp ce își continua cercetarea, în cazul în care ați avut de gînd *să treceți* de poartă, bine; dacă doriți *să vizitați* Dovetail, și sunteți bineveniți, atunci ar fi cazul să aflați cîte ceva despre regulile noastre.

Se ridică, se întoarse spre ei și puse pe masă o cutie cu eticheta „PRĂJITURI".

— Ca să fiu mai concret, lunceagul și briceagul tînărului gentleman vor trebui scoase din buzunarele pantalonilor săi și vor rămîne aici, unde eu și colegii mei le vom îngriji foarte bine, iar eu voi fi nevoit să arunc o privire foarte atentă la acea bucată monstruoasă de vergea logică, baterii, dispunere senzorială, dar și la ce cară micuța domnișoară în micuțul rucsac; o carte, dacă nu mă înșel. Hmm? Iar Conetabilul se răsuci spre ei cu sprîncenele foarte ridicate și scuturînd cutia cu prăjituri.

Conetabilul Moore, după cum li se prezentase, examină armele lui Harv cu mai multă grijă decît ar fi fost necesar, de parcă ar fi fost vorba despre niște relicve proaspăt exhumate dintr-o piramidă. Îl complimentă pe Harv pentru presupusa lor eficacitate și meditâ cu voce tare la prostia de care ar da dovadă orice persoană ce ar încerca să pună cu un tînăr asemeni lui Harv. Armele își

găsiră locul într-unul dintre dulapuri pe care Conetabilul Moore îl încuie cu o comandă verbală.

— Și acum cartea, tînără domnișoară, spuse el spre Nell destul de amabil.

Ea nu dorea să lase Abecedarul din mînă, însă își aminti de copiii din camera de joacă și de încercarea acestora de a i-l lua. Din cauza asta, fuseseră electrocutați sau ceva de genul ăsta. Îi întinse Conetabilului volumul. Bătrînul îl luă cu multă grijă, folosind ambele mîini și printre buze îi scăpă un mic geamăt de apreciere.

— Ar trebui să vă informez că uneori face lucruri neplăcute acelor persoane despre care presupune că încearcă să mi-l fure, spuse Nell, apoi își mușcă buza, sperînd că din vorbele ei nu se va crede că îl acuză pe Conetabil.

— Tînără domnișoară, aș fi foarte deprimat dacă nu ar face-o.

După ce Conetabilul Moore răsuci de cîteva ori cartea în mîini, o complimentă pe Nell pentru alegerea făcută, pentru tipăritura aurie și pentru hîrtia de cea mai bună calitate, apoi o puse cu mare grijă pe masă, trecînd mai întîi cu mîna peste tăblie pentru a se asigura că nu căzuse pe ea ceai sau zahăr. Se îndepărtă de masă și păru că se îndreaptă spre un copiator aflat într-unul din colțurile întunecate ale camerei octogonale. Aruncă o privire peste cîteva pagini din tava copiatorului chicotind din cînd în cînd amuzat. La un moment dat, o privi pe Nell și își clătină capul uimit înainte de a vorbi.

— Ai o cît de mică idee ... dar se opri chicotind iarăși, își clătină capul și reveni la hîrtii.

— Bine ... spuse el într-un sfîrșit, bine. Puse paginile înapoi în copiator și îi ordonă să le distrugă. Își înfundă mîinile în buzunarele pantalonilor și măsură cu pași mari camera, de două ori, apoi se așeză, privind, nu spre cei doi copii sau spre carte, ci într-un punct oarecare din

spațiu. Bine, spuse iarăși. Nu voi confisca Abecedarul pe perioada cît veți sta în Dovetail, dacă veți respecta anumite condiții. Mai întîi, niciodată, în nici o circumstanță, nu veți folosi compilatorul de materii. În al doilea rînd, cartea este pentru uzul dumitale și numai al dumitale. În al treilea rînd, nu vei copia sau reproduce nici una dintre informațiile conținute de carte. În al patrulea rînd, nu vei arăta cartea nimănui de aici și nici nu vei discuta despre existența ei. Încălcarea oricărei dintre aceste condiții va conduce la expulzarea imediată din Dovetail și la confiscarea și, probabil, la distrugerea cărții. M-am făcut bine înțeles?

— Foarte bine, domnule, spuse Nell. Afară se auzi tropăitul unui cal ce se apropia.

Un nou prieten; Nell vede un cal adevărat; o plimbare prin Dovetail; Nell și Harv sînt separați

Persoana care călărea era o femeie necunoscută copiilor. Avea părul drept, blond-roșcat, pielea palidă cu o mulțime de pistrui, sprîncene de culoarea morcovului și gene ce se vedeau doar în lumina soarelui.

— Sînt o prietenă de-a lui Brad, spuse ea. El este la muncă. Vă cunoaște?

Nell era pe punctul de a vorbi, cînd Harv o opri punîndu-i mîna pe braț și îi oferi femeii varianta mai necioplită a ceea ce ar fi dorit sora lui să spună. Menționă că Brad fusese o vreme „prietenul" mamei lor, că se purtase întotdeauna frumos cu ei, ba chiar îi dusese la grajduri ca să vadă caii. În scurt timp, expresia de nepătruns de pe chipul femeii se transformă într-una mai reținută, iar ea nu mai ascultă.

— Cred că Brad mi-a spus o dată despre voi, admise într-un sfîrșit. Știu că-și amintește de voi. Ce ați vrea să se întîmple acum?

Era o întrebare dificilă. Nell și Harv încercară să se concentreze puternic la ce *n-ar* fi dorit să se întîmple. Dilema îi năuci. Harv dădu drumul brațului surorii sale și o luă de mînă. Nici unul dintre ei nu spuse nimic.

— Poate că, vorbi Conetabilul Moore, după ce femeia se întoarse spre el așteptînd un răspuns, le-ar prinde bine un moment de gîndire într-un loc sigur, liniștit.

— Asta ar fi bine, mulțumim frumos, spuse Nell.

— În Dovetail sînt multe parcuri și grădini publice...

— Las-o baltă, replică femeia. Îi voi lua cu mine la grajduri pînă se întoarce Brad acasă. Atunci, spuse cu înțeles spre Conetabil, ne vom gîndi la o soluție.

Femeia ieși cu pași hotărîți din camera portarului fără să-i mai privească pe copii. Era înaltă și purta o pereche de pantaloni kaki, tociți în zona genunchilor și pătați în unele locuri de ceva greu de identificat. Peste ei avea un pulover foarte larg, cu gulerul prins cu atenție în jurul umerilor pistruiați și cu bentițe din material argintiu, ieftin, la mîneci. Bombăni ceva în direcția calului, ce își aplecase deja capul, mirosind dezamăgit firele de iarbă care scăpaseră netăvălite de cei doi câini. Cînd femeia se opri, mîngîind gîtul calului, copiii o ajunseră din urmă și realizară că ea îi explică pe scurt animalului ce se petrecuse în cămărița portarului. Pentru o clipă, Nell chiar crezu că are în față o chevalină înveșmîntată în pielea unui cal, dar cînd acesta urină,

mirosul o convinse că este un animal adevărat. Femeia nu se sui pe calul care nu avea șa ci apucă hățurile cu blîndețe și porni. Nell și Harv o urmară, la cîțiva pași în spate, iar femeia merse prin iarbă ceva vreme, părînd a-și pune gîndurile în ordine, înainte de a-și da părul după urechi și a se întoarce spre ei.

— V-a vorbit Conetabilul Moore despre reguli?

— Ce reguli? întrebă Harv înainte ca Nell să apuce să intre în amănunte ce i-ar fi putut pune într-o lumină defavorabilă. Nell se minună pentru a mia oară de dexteritatea lui Harv, de care și Peter ar fi fost mîndru.

— Noi manufacturăm diverse lucruri, spuse femeia, ca și cînd aceasta ar fi reprezentat o explicație suficientă despre ginta numită Dovetail. Brad face potcoave. Dar Brad este o excepție pentru că serviciile lui sînt mai mult în legătură cu caii. Nu-i așa, Eggshell? adăugă femeia spre cal. Din acest motiv a fost nevoit să locuiască o vreme în Teritoriile Concesionate, pentru că a existat o divergență cu privire la includerea sau nu a serviciilor pe care le execută rîndașii, majordomii și alte categorii în rîndul meseriilor din Dovetail. Dar am supus la vot și am hotărît să-i acceptăm. Toate astea sînt plictisitoare pentru voi, nu-i așa? Numele meu este Rita și eu fac hîrtie.

— Adică în C.M?

Pentru Nell întrebarea părea firească, însă Rita fu surprinsă să o audă și rîse.

— Îți voi arăta mai tîrziu. Dar ce doream de fapt să vă spun este că aici, în Dovetail, spre deosebire de locul unde ați trăit pînă acum, toate lucrurile sînt făcute cu mîna. Avem puține compilatoare de materii aici. Dacă dorim un scaun, un tîmplar îl va realiza din lemn, ca în timpurile străvechi.

— De ce nu-l compilați pur și simplu? întrebă Harv. C.M.-ul poate face lemn.

— Poate realiza imitație de lemn, răspunse Rita, însă există oameni cărora nu le plac imitațiile.

— De ce nu vă plac imitațiile? întrebă Nell.

Rita îi zîmbi.

— Nu e vorba doar de noi. Ci și de ei, spuse ea arătînd spre munții de dincolo de liziera de copaci înalți ce separa Dovetail de teritoriul lui New Atlantis.

Fața lui Harv se lumină de înțelegere.

— Vickșii cumpără marfă de la voi! exclamă el.

Rita păru un pic surprinsă, ca și cînd n-ar mai fi auzit pînă atunci denumirea.

— Oricum, ce spuneam? A, da, ideea este că aici toate sînt unicate, așa că trebuie să aveți grijă de lucruri.

Nell avea o vagă idee despre ce înseamnă un unicat, însă Harv nu, așa că Rita le explică o vreme, în timp ce mergeau. La un moment dat, amîndoi copiii realizară că, de fapt, Rita încerca într-un mod cît mai grijuliu cu putință să le explice că nu dorea ca ei să alerge de colo-colo, stricînd lucruri. Această abordare a modificărilor comportamentale la copii era atît de bizară față de tot ce Nell și Harv întîlniseră pînă atunci, încît, în ciuda eforturilor Ritei de a fi un interlocutor plăcut, discuția se dovedi confuză pentru copii și frustrantă pentru ea. Din cînd în cînd, pistruii îi dispăreau pentru că fața i se colora în roșu.

Străzile din Dovetail erau pavate cu mici blocuri din piatră, îmbinate între ele. Vehiculele erau caii, cabalinele și velocipedele. Cu excepția unui singur loc în care un număr de clădiri erau strînse laolaltă în jurul unui centru verde, casele, foarte mari sau foarte mici, aveau mari spații între ele. Se părea că toate aveau grădini frumoase și uneori Nell se abătea de la drum pentru a mirosi flo-

rile. La început, Rita o privise iritată, spunîndu-i să nu rupă vreuna pentru că aparţin altor oameni.

La capătul drumului se afla o poartă din lemn cu un zăvor primitiv constînd dintr-o scîndură de lemn, strălucind de atîta îndelungată folosinţă. Dincolo de poartă, drumul devenea un mozaic grosolan de pietre de rîu cu smocuri de iarbă crescute printre ele. Unduia printre pajişti pe care păşteau cai şi, uneori, vaci, şi sfîrşea cu o clădire tot din piatră, construită pe malul pîrîului ce curgea spre muntele din New Atlantis Clave. O roată uriaşă se afla într-o parte a clădirii şi se învîrtea leneş împinsă de ape. Afară stătea un bărbat, în faţa unei buturugi, şi, folosind un topor cu lamă grozav de mare, tăia crengile unui buştean de lemn roşu. Acestea erau depozitate într-un coş atîrnat de o frînghie. Un alt bărbat, aflat pe acoperiş, înlocuia unele stinghii vechi cu cele noi şi roşii.

Harv se opri, admirînd echilibristica. Nell mai văzuse o astfel de operaţiune în paginile Abecedarului. Ea o urmă pe Rita spre o clădire joasă, lungă, în care stăteau caii.

Majoritatea nu locuiau în Millhouse, ci în cîteva clădiri lungi, cu două etaje fiecare, cu ateliere la parter şi apartamentele la etaj. Nell încercă o oarecare uimire văzînd că Rita nu locuieşte împreună cu Brad. Apartamentul şi magazinul ei erau de două ori cît apartamentul în care locuiseră copiii şi era plin cu lucruri fine din lemn masiv, metal, bumbac, lînă şi porţelan, iar Nell începea să înţeleagă că ele fuseseră realizate de mîinile oamenilor, probabil chiar aici, în Dovetail.

În atelierul Ritei erau nişte ibrice uriaşe în care fierbea o supă groasă de fibre. Împrăştia supa într-un strat subţire pe ecrane, pentru a scoate apa şi, cu o presă manuală imensă, o apăsa realizînd hîrtia, subţire

şi cu margini neregulate, colorată vag, din mii de fire subţirele împletindu-se prin ea. Cînd un top de hîrtie era gata, Rita îl ducea într-o prăvălie alăturată, care mirosea a ulei, unde un alt bărbat cu barbă, cu un şorţ dinainte, îl trecea printr-o altă presă. Cînd hîrtia ieşea din această maşină, avea litere pe cea din vîrf, cu numele şi adresa unei doamne din New Atlantis.

Pentru că Nell fusese cuviincioasă pînă atunci şi nu încercase să-şi vîre degetele în maşinărie şi nici nu distrăsese atenţia nimănui cu tot felul de întrebări, Rita îi dădu permisiunea de a vizita şi alte ateliere, cu condiţia să ceară voie de fiecare dată. Nell petrecu mai toată ziua împrietenindu-se cu diferiţi proprietari ai atelierelor: un sticlar, un bijutier, un tîmplar, un ţesător, ba chiar şi cu un bărbat care făcea jucării şi care îi dăruise o păpuşă mititică din lemn, cu rochiţă de stambă.

Harv petrecu o vreme sîcîindu-l bărbatul care punea stinghiile pe acoperiş, apoi hoinări pe cîmp aproape toată ziua, lovind din loc în loc cîte o piatră, studiind graniţele şi condiţiile de trai ale comunităţii de la Millhouse. Nell îl verifica din cînd în cînd. La început, băiatul păruse sceptic şi tensionat, apoi se relaxase şi se simţise bine, iar pînă la urmă, după-amiaza deveni de-a dreptul grosolan şi se căţără pe un bolovan, deasupra pîrîului, aruncînd pietricele în apă, rozîndu-şi unghiile şi gîndindu-se.

Brad sosi devreme acasă, călare pe un cal murg, direct dinspre muntele aflat în New Atlantis Clave, strecurîndu-se nevăzut prin centura verde şi prin reţeaua de teci de supraveghere pentru că autorităţile îl cunoşteau. Harv se apropie de el cu o expresie formală, dregîndu-şi glasul în timp ce se pregătea să-i dea o explicaţie şi să-i facă o rugăminte. Însă ochii lui Brad abia dacă îl priviră pe Harv, se opriră la Nell, o

măsurară un moment, apoi se întoarseră jenați în altă direcție. Verdictul fusese că pot rămîne în acea noapte, dar toate celelalte depindeau de prevederile legale care erau dincolo de puterile lui.

— Ai făcut ceva ce ar putea interesa Poliția din Shanghai? îl întrebase Brad pe Harv pe un ton grav. Băiatul negase, cu un simplu nu, fără tacticile obișnuite.

Nell dorise să-i spună totul lui Brad, dar își aminti că în Abecedar Iepurele Peter evita răspunsul direct la întrebări, preferînd să mintă.

— Dacă privești pajiștile noastre verzi și casele mari, ai putea crede că ne aflăm pe teritoriu Atlant, însă suntem sub jurisdicția Shanghai-ului ca și restul Teritoriilor Concesionate, spuse Brad. De obicei Poliția din Shanghai nu vine pe aici, pentru că suntem oameni pașnici și pentru că am făcut unele aranjamente cu ei. Dar, dacă s-ar afla că adăpostim fugari ce fac parte din vreo bandă ...

— Ba, bla, bla, se stropși Harv. Era clar că se gîndise deja la toate astea în timp ce stătuse pe malul rîului și așteptase doar ca adulții să ajungă la aceleași concluzii. Înainte ca Nell să priceapă ce se petrece, el se apropie de ea, o îmbrățișă și o sărută pe gură. Apoi se întoarse și începu să fugă peste cîmpul verde, în jos, spre ocean. Nell fugi după el, însă nu reuși să-l ajungă. În cele din urmă căzu pe o parcelă cu albăstrele și-l privi pe Harv printr-o perdea de lacrimi dispărînd în depărtare. Cînd nu-l mai putu vedea, se ghemui hohotind, iar între timp veni Rita și o ridică în brațele sale puternice și o duse încet înapoi peste cîmp, spre Millhouse, unde roata grea se învîrtea încet.

Orfanii din tribul Han profită de tehnologia educațională modernă; Judecătorul Fang reflectează la preceptele fundamentale ale Confucianismului

Navele-orfelinate erau prevăzute cu compilatoare de materii, dar era de la sine înțeles că ele nu puteau fi legate la Surse. În loc de aceasta, își extrăgeau materiile necesare din containere cubice, mai degrabă niște tancuri cu atomi dispuși foarte precis. Containerele puteau fi încărcate la bord cu ajutorul unor macarale și ataşate compilatoarelor de materii în acelaşi mod cu liniile Alimentatoarelor în cazul în care s-ar fi aflat pe țărm. Vapoarele depuneau frecvent în Shanghai containerele goale și ridicau altele noi la bord; populația lor flămîndă era hrănită aproape în exclusivitate cu orez sintetic produs de compilatoarele de materii.

Existau acum șapte vapoare. Primele cinci fuseseră botezate după Maestrul celor Cinci Virtuți și după aceea își luaseră denumirile de la cei mai importanți filosofi confucianiști. Judecătorul Fang plutea spre cel numit *Generozitatea Sufletului* (cea mai apropiată traducere în limba engleză), ducînd personal în mîneca veșmîntului programul C.M.-urilor. Era chiar vasul pe care îl vizitase în acea noapte bogată în evenimente, împreună cu Dr. X și de cînd se simțise cumva mai apropiat de acești cincizeci de mii de șoricei decît de orice altă parte din sfertul de milion aflate pe celelalte nave.

Programul era proiectat să lucreze într-un compilator masiv, extrăgînd duzini de Abecedare la fiecare ciclu. Cînd prima tranșă a fost gata, Judecătorul Fang luă unul dintre volume, îi inspectă coperta ce semăna

cu marmura de jad, răsfoi paginile, admirînd ilustrațiile, și măsură cu ochi critici caligrafia.

Apoi îl duse pe coridor într-o cameră de joacă în care cîteva sute de șoricei fugeau de colo-colo. Prinse privirea unei fetițe și o chemă cu un semn. Ea veni, împotrivindu-se, însoțită de o profesoară energică care îi zîmbea înclinîndu-se în același timp spre Judecător.

El se așeză pe vine pentru a o putea privi în ochi și îi dădu cartea. Fetița era mult mai interesată de carte decît de magistrat, însă fusese învățată bunele maniere și, făcînd o plecăciune, îi mulțumi. Apoi deschise Abecedarul. Ochii i se măriră. Cartea începu să-i vorbească. Pentru urechile Judecătorului Fang, vocea suna destul de monotonă, iar ritmul nu era chiar cel adecvat. Dar fetiței nu-i păsa. Era vrăjită.

Judecătorul se ridică și se pomeni înconjurat de sute de fetițe, toate privind cutia de jad, stînd pe vîrfuri, cu gurile deschise.

Reușise în cele din urmă să realizeze ceva deosebit de bun datorită poziției pe care o avea. În Republica de Coastă așa ceva n-ar fi fost posibil; în Regatul Mijlociu, unde cuvintele și spiritul Maestrului erau onorate, era doar o parte a îndatoririlor pe care le avea.

Se întoarse și părăsi încăperea; nici una dintre fetițe nu băgă de seamă, ceea ce era foarte bine, pentru că ar fi observat grimasa gurii lui și lacrimile din ochi. Mergînd pe coridorul care ducea spre puntea principală, unde îl așteptă aeronava cu care venise, își aminti pentru a mia oară cuvintele Maestrului din Marea Învățătură:

Anticii care doreau să-și demonstreze virtuțile prin intermediul regatelor lor făceau mai întîi ordine în propriile state. Dorind să facă ordine în propriile state, își ordonau mai întîi familiile. Dorind să-și ordoneze familiile, își cultivau mai întîi propria persoană. Dorind să-și ordoneze propria persoană, își transformau mai întîi inimile. Dorind

să-și transforme inimile, au crezut de cuviință să fie sinceri cu gîndurile lor. Dorind să fie sinceri în gîndurile lor, și-au extins la limită cunoștințele. O astfel de extindere a cunoașterii se află în cercetarea lucrurilor ... De la Fiul Cerului pînă la marea masă de oameni simpli, cu toții trebuie să considere cultivarea personală ca rădăcina a tot ce există.

Havkworth primește un mesaj ambiguu; o plimbare prin Vancouver; femeia tatuată și țărușii totemici; el intră în lumea ascunsă a Toboșarilor

Răpitorul avea un compartiment pentru mănuși în spatele gîtului. Călărind peste pod, Hackworth îl deschise pentru că dorea să vadă dacă este destul de mare pentru a-și pune gambeta fără a o mototoli, sau a-i strica superbul bor elipsoidal. Compartimentul era o idee prea mic. Dar Dr. X fusese destul de amabil și pusese înăuntru niște gustări: o mînă de prăjiturele cu noroc, trei, ca să fim exacți. Păreau bune. Hackworth luă una și o deschise. Marginea de hîrtie avea un soi de tipar animat, geometric, cu lungi șiruri de ceva ce se rotea continuu. Părea vag familiar. Ar fi trebuit să fie tulpini de Coada Șoricelului, pe care Taoiștii le utilizează pentru divinație. Dar în loc să formeze o hexagramă a *I Ching-ului**, ele începură să se aranjeze, una cîte una, formînd litere. Cînd ultima ajunse la locul ei, destinul indica:

CAUTĂ ALCHIMISTUL.

— Mersi frumos, Dr. X, se stropși Hackworth. Continuă să privească o vreme descifrarea destinului, sperînd că se va transforma în ceva mai informativ, dar animația

împietrise; avea în mînă o bucată de hîrtie care avea să rămînă pentru totdeauna neschimbată.

Răpitorul încetini pînă ajunse la un galop mic și se îndreptă spre universitate, apoi se întoarse spre nord și traversă un pod spre peninsula pe care era construită cea mai mare parte a Vancouver-ului. Chevelina nu călcă pe nimeni, iar Hackworth realiză repede că nu este cazul să se îngrijoreze și că se poate încrede în instinctele mașinăriei. Aceasta îi permise să privească împrejurimile, ceea ce n-ar fi putut face cînd era pe velociped. Nu observase pînă atunci varietatea năucitoare a localnicilor, fiecare persoană părînd un singur grup etnic, fiecare cu propriul costum, dialect și pedigree. Era ca și cînd, mai devreme sau mai tîrziu, fiecare parte a lumii devenea India și de aceea lucrurile încetau să mai aibă sens pentru raționaliști asemeni lui John Percival Hackworth.

La scurtă vreme după ce au trecut de Aerodrom, au ajuns la Stanley Park, o peninsulă de cîțiva kilometri, care, mulțumită lui Dumnezeu, fusese cedată Protocolului și rămăsese aproape neschimbată, cu aceiași brazi și cedri ce creșteau acolo dintotdeauna. Hackworth mai fusese acolo de cîteva ori și avea o vagă idee despre cum era amenajată: ici și colo restaurante, poteci de-a lungul plajei, o grădină zoologică și un acvariu, terenuri publice de joacă.

Răpitorul îl duse la pas pe lîngă o plajă cu pietriș și, pe neașteptate, începu să galopeze cu o viteză pe care un cal adevărat n-ar fi reușit să o atingă. Pentru asta, își scurtase picioarele, iar ghearele i se măriseră ca cele ale unei feline. Un zigzag rapid printre brazi îi aduse într-o zonă deschisă, plină de iarbă. Răpitorul încetini, ajungînd să meargă aproape la pas, ca un cal adevărat care își domolește alergarea treptat, și îl duse pe inginer într-un semicerc de stîlpi totemici.

Acolo se afla o tînără femeie, stînd în picioare în fața unui stîlp, cu mîinile la spate, ceea ce i-ar fi dat un aer

afectuos dacă n-ar fi fost goală pușcă, acoperită numai cu tatuaje mediatronice. Chiar și părul, care era liber și îi ajungea pînă la mijloc, fusese infiltrat cu un gen de nanosituri, astfel încît nuanța fiecărui șir fluctua din loc în loc, în conformitate cu o schemă pe care Hackworth nu o cunoștea prea bine. Privea absentă la un stîlp totemic, evident nu pentru prima oară, pentru că tatuajele de pe corpul său semănau cu cele de pe lemn.

Totemul pe care femeia îl privea era dominat de reprezentarea unei balene, cu capul în jos și coada în sus, aripioara dorsală proiectată orizontal afară de pe stîlp, realizată dintr-o bucată separată de lemn. Orificiul de respirație al balenei avea un chip uman sculptat în jur. Gura chipului era și orificiul de respirație al balenei. Amestecul dintre delimitările desenelor erau prezente peste tot pe stîlpii totemici și pe tatuajele femeii: ochii ficși ai unui urs reprezentau, în același timp, chipurile unor alte creaturi. Buricul femeii era la rîndul lui gura unui chip uman, foarte asemănător celui de pe balenă, iar cîteodată acel chip devenea gura unei fețe mai mari, ai cărei ochi erau sfîrcurile și al cărui barbișon era părul ei pubian. Dar, de îndată ce Hackworth reușea să descifreze un model, acesta se transforma în altceva pentru că, spre deosebire de stîlpii totemici, tatuajele erau dinamice și se jucau cu imaginile în timp, în același fel în care stîlpii totemici o făceau în spațiu.

— Bună, John, spuse femeia. Păcat că te iubesc, pentru că tu trebuie să pleci.

Hackworth încercă să-i vadă fața, ceea ce ar fi trebuit să fie simplu, pentru că era acea zonă din fața capului; dar ochii lui fugeau pe celelalte mici chipuri ce apăreau și dispăreau unul în altul, ascunzîndu-i ochii, gura, ba chiar și nările. Fu uimit să observe aceleași tipare și în păr, ceea ce era prea mult pentru el. Era sigur că prinsese chiar și imaginea Fionei la un moment dat.

Femeia se întoarse cu spatele spre el, părul ei fluturînd pentru o clipă ca poalele unei fuste largi, iar el reuși să vadă printre șuvițe și începu să priceapă imaginea. Era sigur că undeva, acolo, zărise o imagine în care soția și fiica sa se plimbau pe plajă.

Descălecă și o urmă pe femeie pe jos. Răpitorul veni după el tăcut. Înaintară prin parc cîțiva kilometri, iar Hackworth se menținea la distanță pentru că, atunci cînd se apropia prea mult, imaginile din părul ei îl năuceau. Îl duse la o porțiune de plajă neamenajată, înconjurată de brazi uriași. În timp ce Hackworth se cățăra peste bușteni, încercînd să țină pasul cu femeia, dădea din cînd în cînd peste mînere ce păreau realizate cu ceva timp în urmă.

Inscripțiile de pe bușteni fuseseră șterse, pentru a face loc altelor mai recente. Doi dintre ei se înălțau de pe marginea apei, nu chiar vertical, înfipți asemeni unor lănci în nisip. Hackworth trecu printre ei în timp ce valurile i se spărgeau de genunchi. Văzu imagini sugestive ale unor chipuri și ale unor animalelor sălbatice din pădure, corbi, vulturi și lupi, amestecîndu-se în scheme organice. Apa era destul de rece, aproape tăindu-i răsuflarea, dar femeia continua să înainteze; acum, apa le trecuse de mijloc, iar părul ei plutea în jur astfel că, încă o dată, imaginile translucide deveniră vizibile. Apoi femeia dispăru sub un val de doi metri.

Valul îl doborî pe Hackworth pe spate și îl tîrî pe o distanță mică. Își regăsi echilibrul și rămase acolo cîteva momente, lăsînd valurile mai mici să-i îmbrățișeze mijlocul și pieptul, așteptînd ca femeia să iasă la suprafață pentru a respira. Dar ea nu apăru.

Acolo jos era ceva. Se ridică în picioare și plonjă în apă. Chiar cînd valurile îi inundau chipul, picioarele lui întîlniră ceva neted și solid. Fu absorbit de apa ce forma un vîrtej subteran. Un chepeng se închise cu zgomot deasupra lui și, brusc, respira iarăși aer. Lumina era argintie.

Stătea în apă pînă la piept, dar aceasta se scurse repede, eliminată de un gen de sistem de pompare, iar el se pomeni privind un lung tunel argintiu, subteran. Femeia cobora prin acest tunel, la o azvîrlitură de piatră în fața lui.

Hackworth mai fusese în astfel de tuneluri, pe cînd lucra în condiții industriale. Intrarea era îngropată în plajă, dar restul era un tunel plutitor, un tub plin cu aer, ancorat pe fundul oceanului. Reprezenta o modalitate ieftină de a crea spațiu; niponii foloseau aceste chestii pe post de apartamente pentru muncitorii străini. Pereții erau făcuți din membrane ce extrăgeau oxigenul din apa înconjurătoare și ejectau dioxidul de carbon, așa că, din punctul de vedere al unui pește, în timp ce evacuau nenumărate bule de CO_2, tunelurile scoteau aburi ca o pastă fierbinte așezată pe o farfurie rece. Aceste tuneluri se împingeau singure în apă ca niște rădăcini crescute din cartofii ținuți într-un loc cald și întunecos, bifurcîndu-se din cînd în cînd, cărînd propriile Alimentatoare mai departe astfel încît se puteau extinde la comandă. La început erau goale și moi, apoi, cînd știau că sînt gata, se umflau singure cu oxigenul tratat și deveneau rigide.

Acum, că apa se scursese din urechile lui Hackworth, putea auzi un bubuit profund pe care îl confundă la început cu zgomotul valurilor ce se spărgeau deasupra, la suprafață; însă acest ritm constant îl invita mai departe.

Înaintă prin tunel, urmînd-o pe femeie, și, pe măsură ce mergea înainte, lumina scădea și tunelul se îngusta. Bănuia faptul că pereții aveau proprietăți mediatronioce, pentru că vedea în continuare cu coada ochiului diferite lucruri, care dispăreau cînd el întorcea capul spre ele. Presupuse că va ajunge curînd într-o încăpere, o nișă în tunel, unde prietenii femeii băteau în niște enorme tobe, dar, înainte de a ajunge într-un astfel de loc, poposi într-un spațiu în care tunelul era complet întunecat și fu nevoit să se lase în genunchi pentru a putea merge mai departe. Cînd atinse peretele tunelului cu mîinile și ge-

nunchii, simți bubuitul în oase și realiză că dispozitivul audio era încastrat în pereți; bubuitul putea veni de oriunde, sau putea fi o înregistrare. Sau poate că era ceva mult mai simplu decît asta, poate că, întîmplător, tunelurile transmiteau perfect sunetele, și că, în alte zone ale tunelului, omenii băteau în pereți.

Capul îi atinse tavanul. Se întinse pe burtă și începu să se tîrască. Peste față îi treceau sclipiri de lumină și realiză că proveneau de la mîinile lui; nanositurile implantate în carnea sa deveniseră fluorescente. Probabil că fuseseră puse acolo de medicii lui Dr. X; dar nu se treziseră la viață decît după ce el intrase în aceste tunele.

Dacă femeia n-ar fi trecut deja pe aici, ar fi renunțat, considerînd acest punct o fundătură, un tunel care nu reușise să se extindă. Bubuiturile îi pătrundeau acum în oase și în urechi din toate părțile. Nu vedea nimic, cu toate că, din cînd în cînd, avea impresia că prinde cîte un flash de lumină galbenă. Tunelul se ondula încetișor în voia curenților subacvatici, pe sub podea, răsucindu-se în apa caldă. Ori de cîte ori îi permitea minții să hoinărească, amintindu-i că se afla adînc sub apă, Hackworth trebuia să se oprească pentru a nu intra în panică. Trebuia să se concentreze la tunel, nu la ce îl înconjura.

Undeva în față era, evident, lumină. Se pomeni într-o umflătură a tubului, destul de mare pentru a se putea așeza și se răsuci pe spate pentru o clipă, ca să se odihnească. Aici ardea o lampă, un bol umplut cu un soi de materie ce nu scotea fum și nici nu se transforma în cenușă. Pereții mediatronici aveau pe ei scene animate, aproape invizibile din cauza luminii slabe; animale care dansau în pădure.

Mersese prin tuburi ceva timp, dar îi era greu să-și dea seama cît. Din cînd în cînd, ajungea la cîte o cameră cu o lampă și alte picturi. Tîrîndu-se prin zonele perfect întunecate, începuse să experimenteze halucinații vizuale și auditive, vagi la început, ca zgomotul din jur, dar intensificîndu-se treptat. Halucinațiile aveau proprietățile unor vise în care lucruri sau persoane pe care le văzuse recent, cum ar fi Gwen și Fiona, Dr. X, aeronava, băieții care se jucau cu mingea, erau amestecate cu imagini atît de străine încît cu greu le recunoștea. Îl deranja faptul că mintea sa alătura imagini atît de dragi ca aceea a Fionei unor idei și viziuni stranii.

Putea vedea și nanositurile pe care le avea în piele. Dar, din cîte știa, ar fi putut avea încă un milion în creier, acționînd asupra axonilor și dendritelor, trimițînd date de la una la alta prin intermediul flash-urilor luminoase. Un al doilea creier interacționa cu al său.

Nu exista nici un motiv pentru care informația să nu poată fi transmisă de la un astfel de nanosit la altul, prin interiorul corpului său și în afara lui, către nanositurile implantate în piele, și de acolo la alții. Ce întîmpla, însă, cînd veneai în contact cu alte persoane cu infestări similare?

Cînd ajunse în cele din urmă în camera principală, nu ar fi putut spune dacă ceea ce vedea era realitate, sau o altă halucinație generată de mașinării. Incinta avea forma unui uriaș con de înghețată, cu un tavan arcuit deasupra unei podele conice. Tavanul era un uriaș mediatron, iar podeaua servea drept amfiteatru. Hackworth intră brusc în cameră în clipa în care bubuiturile începură să se audă din ce în ce mai tare. Podeaua era netedă, iar el alunecă neajutorat pînă în centrul ei. Se răsuci pe spate și văzu cum peste domul de deasupra se împrăștie o flacără puternică, iar în raza vederii sale periferice apărură o mie de constelații vii, bătînd cu mîinile în podea.

Cuprins

Un thetian vizitează un salon de modă; caracteristici demne de remarcat ale armamentului modern – **pag. 5;** *Sursa Victoria – descrierea mediului înconjurător* – **pag. 10;** *Complicaţiile financiare ale lui Bud; vizita la un bancher* – **pag. 12;** *O vizită a unui membru al casei regale; familia Hackworth petrece o vacanţă cu aeronava; petrecerea dată în cinstea zilei de naştere a Prinţesei Charlotte; Hackworth întîlneşte un reprezentant al aristrocraţiei* – **pag. 17;** *Bud începe o viaţă criminală; insulta adusă unui trib şi consecinţele ei* – **pag. 35;** *Cugetările matinale ale lui Hackworth; micul dejun şi plecarea de acasă* – **pag. 46;** *Bud este condamnat; caracteristicile demne de luat în seamă ale sistemului juridic Confucianist; el este invitat să facă o lungă plimbare pe un dig scurt* – **pag. 52;** *Nell învaţă să lucreze cu compilatorul de obiecte; indiscreţiile tinereţii; totul este mai bine făcut* – **pag. 59;** *Hackworth ajunge la serviciu; o vizită la Departamentul de Proiectare; vocaţia Domnului Cotton* – **pag. 63;** *Amănunte despre situaţia familială a lui Nell şi Harv; Harv aduce înapoi un miracol* – **pag. 71;** *Măsurile de securitate adoptate de Atlantis/Shanghai* – **pag. 74;** *Nell vede ceva ciudat; Harv îi explică totul* – **pag. 80;** *Hackworth compilează Abecedarul Ilustrat al Tinerei Domnişoare; particularităţi ale tehnologiei de realizare* – **pag. 82;** *Condiţiile generale de existenţă ale lui Harv & Nell; Teritoriile Concesionate; Tequila* – **pag. 88;** *Hackworth traversează Causeway spre Shanghai; cugetări* – **pag. 92;** *Hackworth în laboratorul Doctorului X.* – **pag. 95;** *Hackworth pleacă de la laboratorul Dr. X; alte cugetări; un poem de la Finkle-McGraw; întîlnirea cu ticăloşii* – **pag. 103;** *Miranda; cum a devenit eroină în ractive; începuturile carierei ei* – **pag. 113;** *Harv îi aduce lui Nell un cadou; ea face experimente cu Abecedarul* – **pag. 120;** *Primele experienţe pe care Nell le are cu Abecedarul* – **pag. 125;** *Un tînăr huligan în faţa instanţei prezidate de Judecătorul Fang; magistratul şi consilierii săi au o discuţie; Justiţia este servită* – **pag. 127;** *Hackworth îi prezintă Abecedarul Lordului Finkle-McGraw* – **pag. 138;** *A doua experienţă a lui Nell cu Abecedarul; povestea Prinţesei Nell într-o coajă de nucă* – **pag. 142;** *Judecătorul Fang îşi vizitează districtul; Domnişoara Pao aranjează o demonstraţie; cazul cărţii furate capătă o profunzime neaşteptată* – **pag. 145;** *Descrierea Vechiului Shanghai; situaţia Teatrului Parnasse; ocupaţia Mirandei* – **pag. 151;** *Alte experienţe ale lui Nell cu Abecedarul; originea Prinţesei Nell* – **pag. 160;** *Judecătorul Fang vizitează Regatul Celest; ceaiul servit ca în antichitate; o întîlnire „întîmplătoare" cu Dr. X* – **pag. 163;** *Hackworth primeşte vizita neaşteptată a Inspectorului Chang* – **pag. 168;** *Miranda devine interesată de un client anonim* – **pag. 175;** *Alte experienţe cu Abecedarul; Prinţesa Nell şi Harv în Castelul Întunecat* – **pag. 177;** *Camera de tortură a Judecătorului Fang; cum este interogat un barbar; evenimente întunecate în interiorul Chinei; o convocare de neignorat din partea lui Dr. X* – **pag. 181;** *O scenă domestică; Nell vizitează o cameră de joacă; comportamentul necuviincios al celorlalţi copii; Abecedarul manifestă noi capacităţi; Dinozaurul spune o poveste* – **pag. 195;** *Judecătorul Fang merge într-o croazieră pentru o cină cu Mandarinul; ei vizitează un vas misterios; o descoperire uimitoare; declanşarea unei capcane* – **pag. 210;** *Dilema lui Hackworth; o întoarcere neaşteptată la laboratorul lui Dr. X; ramificaţii nevăzute pînă acum ale principiilor lui Dr. X; un criminal este adus în faţa justiţiei* – **pag. 222;** *Mai multe basme din Abecedar; povestea Dinozaurului şi a lui Dojo; Nell învaţă cîteva lucruri despre arta auto-apărării; cîştigurile şi pierderile mamei lui Nell, un pretendent care*

*merită; Nell își afirmă poziția față de un tînăr huligan – **pag. 235**; Hackworth ia prînzul într-o companie distinsă; o discuție despre ipocrizie; situația lui Hackworth se complică – **pag. 242**; Din Abecedar, sosirea sinistrului Baron; practicile disciplinare ale lui Burt; complotul împotriva Baronului; aplicații practice ale ideilor expuse în Abecedar; zborul – **pag. 254**; Hackworth pleacă din Shanghai; speculațiile sale în legătură cu posibilele motive ale lui Dr. X – **pag. 265**; Nell și Harv în largul lor în Teritoriile Concesionate; întîlnirea cu o teacă de supraveghere neospitalieră; o revelație despre Abecedar – **pag. 271**; Reacția Mirandei la evenimentele serii; consolare venită dintr-o direcție neașteptată; din Abecedar, moartea unui erou, zborul în țara de Dincolo și ținuturile Regelui Coțofană – **pag. 277**; Prințesa Nell în orașul Regelui Coțofană; necazuri cu hiena; povestea lui Peter; Nell are de-a face cu un străin – **pag. 285**; Misteriosul suvenir al sosirii domnului Hackworth în Vancouver; cartierul general Atlant al orașului; el adoptă un nou mod de exprimare – **pag. 290**; O plimbare scurtă de dimineață în Teritoriile Concesionate; Dovetail; un Conetabil simpatic – **pag. 295**; Un nou prieten; Nell vede un cal adevărat; o plimbare prin Dovetail; Nell și Harv sînt separați – **pag. 302**; Orfanii din tribul Han profită de tehnologia educațională modernă; Judecătorul Fang reflectează la preceptele fundamentale ale Confucianismului – **pag. 309**; Havkworth primește un mesaj ambiguu; o plimbare prin Vancouver; femeia tatuată și țărușii totemici; el intră în lumea ascunsă a Toboșarilor – **pag. 311***

Dacă *Avalanșa*, cartea anterioară a lui Stephenson, ne descria o realitate virtuală unde orice este posibil, *Era de Diamant* ne transportă din cyberspace într-o lume a secolului XXI care supraviețuiește cu greu revoluției nano-tehnologice. Cum se poate trăi într-o atmosferă întesată de microscopice aeronave? Cum arată societatea plină de violență și ipocrizie a secolului următor? Ce se poate întîmpla cînd o carte interactivă pentru copii, inventată de un savant genial, ajunge în mîinile unei puștoaice? Destinul fetiței și întregul viitor al umanității sînt pe cale de a fi descifrate și reprogramate...

„Stephenson prinde nuanțele și ritmul viitorului atît de perfect, încît ai putea crede că acesta a și sosit."

The Washington Post

„*Era de Diamant*, noul roman al lui Stephenson, promite să fie mai mult decît *Avalanșa*. Împreună, aceste cărți deschid o nouă eră în science-fiction. Cei care pătrund în aceste lumi vor rătăci pe cărările lor zile întregi, și se vor întoarce printre noi cu un simț al realității redimensionat."

ISBN 973-8004-03-9